SERGE BRUSSOLO

ICEBERG

Când paranoia dictează crimele, totul este posibil, chiar şi ceea ce e mai rău... Mai ales ceea ce e mai rău!

PARALELA 45

Serge Brussolo

Iceberg

Iceberg Ltd.
2000

Despre Autor

Serge Brussolo (n. 31 mai 1951, Paris) este un scriitor francez.

Biografie

Serge Brussolo s-a născut la Paris, în 1951, într-o familie săracă. Tatăl, era muncitor şi parior pătimaș la cursele de cai. Mama, casnică şi romantică, îi citea în copilărie povești din mitologia greacă sau egipteană, imprimându-i astfel nu numai gustul pentru lectură, dar şi pentru scris. Locuiau toţi trei într-o cameră de servitori de la mansarda unui imobil luxos dintr-un cartier cu pretenții al Parisului. Primele sale lecturi au fost albumele de benzi desenate cu Tintin şi Blake şi Mortimer, împrumutate de la prietenii săi mai înstăriți.

A trecut repede la Modesty Blase, acea „doamnă a crimei" cu multiple talente şi trecut tenebros, benzi desenate pe care le citea în paralel cu romanele foto *Satanik* sau cărțile polițiste a lui James Hadley Chase.

În anii '60, familia sa se mută într-un bloc social (HLM[1]) dintr-un cartier muncitoresc de la periferia Parisului. Vecinătatea unei baze a armatei americane îi înveselește însă copilăria: împreună cu alți copii scotocea prin pubelele americanilor descoperind şi citind cu indicibilă bucurie (în original, cu ajutorul dicționarului!) comics-uri altfel intruvabile în Franța acelor ani, precum *Dick Tracy*, *Batman*, *Superman*, *The Shadow* etc.

---

[1] Lb. franceză: habitation à loyer modéré. Case cu chirii moderate.

Astfel, de pe la 10-11 ani, a început să scrie „romane”, de câte 10 pagini, pe care le citea colegilor. În liceu avea reputația făcută: unii profesori îl disprețuiau și-i spuneau că n-o să facă nimic în viață; alții însă îl admirau și-i prevesteau o carieră de scriitor. Ajuns – în mod natural – student la litere, îşi trimite scrierile pe la diverse publicații şi debutează astfel, la 21 de ani, în paginile unui fanzin obscur. Perseverează, de altfel nu ştia şi nu voia să facă altceva, şi în 1978 primește Marele Premiu al SF-ului francez pentru nuvela *Funnyway*. În sfârșit, după zeci de refuzuri, editurile încep să-l ia în seamă şi Denoel îi deschide porțile, publicându-i în 1980 romanul *Vue en coupe d’un ville malade*. Urmează alte 150 de romane.

În anii ’80, Serge Brussolo a revoluționat prin stilul lui original și distinctiv literatura science-fiction franceză. Considerat de unii critici o enigmă imposibil de clasificat, Brussolo, un scriitor unic şi baroc, este creatorul unor universuri literare halucinante, construite cu ajutorul unei doze specifice de violență și sexualitate, care i-au adus un public format din cititori pe cât de fideli pe atât de pasionați.

Opera lui a fost la început publicată în fanzine. Primul lui text publicat a fost *L’Evadé*/Evadatul apărut în periodicul *L’Aube enclavée* în 1972. *Funnyway* (Funnyway, în Jurnalul SF nr.163), o altă nuvelă, publicată în 1978, a fost recompensată în 1979 cu Marele Premiu al Literaturii Science-Fiction Franceze/*Le Grand Prix de la Science-fiction Française*. Câțiva ani mai târziu, în 1981, Brussolo câștiga același premiu, însă la categoria roman, cu *Vue en coupe d’une ville malade*/Vedere în secțiune a unui oraș bolnav. Un alt roman, *Les Semeurs d’abâmes*/Semănătorii de abisuri (publicat în 1983) va fi recompensat cu Premiul Apollo în 1984. Un număr mare de romane au fost publicate în colecția *Anticipation* a editurii Fleuve Noir și în colecția *Présence du futur* a editurii Denoel.

După ce inițial a scris numai science-fiction, Brussolo a abordat mai târziu alte genuri literare, precum romanul istoric sau cel aparținând genului thriller. Este, de asemenea, autorul unei serii de cărți pentru copii și tineret intitulată *Peggy Sue et les fantômes*.

Notă pentru cititor

Un aisberg „floe” sau „tabular” este un aisberg plat, care poate să fie de dimensiuni considerabile, dar al cărui aspect este mai apropiat de cel al unei câmpii decât de cel al unui munte. Aceste denumiri vor fi deseori folosite în povestirea care va urma.

Precizare

Personajele descrise de autor sunt imaginare. Dacă, din coincidență sau maliționitate, numele unor persoane sau organisme reale apar în această ficțiune, aceasta nu s-ar putea datora decât unui joc al hazardului sau unei farse dezagreabile a vreunei entități demonice. În consecință, cititorul va fi rugat să nu-i acorde nicio atenție sau să rostească celebra formulă a frații lor iezuiți, ale căror ultime cuvinte – *Ipse venena bibas*[2] – au drept scop întoarcerea descântecului împotriva celui care l-a făcut, ceea ce, în termenii demonologiei, se numește pur și simplu „efect de bumerang”.

S.B.

[2] Fragment din „Vade Retro Satana”, formulă medievală catolică de exorcizare, „Tu să îți bei otrava”.

Capitolul 1

Rolf știe că a revenit coșmarul, dar nu i se poate opune. Și e mereu la fel: aude cum trosnește coca vasului. Simte presiunea ghețurilor în coastele ambarcațiunii, de o parte și de alta a bastingajului. Treptat, strângerea ca într-o menghină pe care banchiza spartă o exercită asupra navei se transferă asupra coastelor celui care doarme. Atunci, lui Rolf i se pare că menghina i-a prins și cutia toracică, iar un călău invizibil strânge, strânge... până când oasele încep să-i pârâie. Rolf nu mai poate respira, se sufocă. Așteaptă terorizat momentul în care coastele, curbate la maximum, se vor rupe cu zgomote de rămurele uscate și îi vor perfora plămânii, inima. Suferă asemenea vasului, ajuns prizonier al ghețurilor plutitoare. Nu va mai putea rezista mult timp. Se încordă, ca și cum ar vrea să transfere forța mușchilor săi coastelor navei. Zadarnic însă, banchiza e mai puternică și continuă să-și strângă metodic fragmentele laolaltă. Acel puzzle al ghețurilor în derivă se recompune, se sudează, iar vasul lui Rolf e prins în capcană, blocat în mijlocul labirintului, lipsit de posibilitatea de a se mai deplasa înainte sau înapoi. Lentă mișcare de comprimare îl va strivi, îl va face să se spargă ca o coajă de nucă strânsă într-un clește. Rolf realizează cât de justă este această banală comparație. Era imposibil să fi găsit una mai bună pentru a explica ceea ce se va întâmpla dintr-o clipă în alta. Nu era nici primul, nici ultimul care pierea astfel. Se vor găsi

întotdeauna navigatori destul de încrezuți pentru a se crede în stare să dejoace capcanele mării de gheață.

Se trezește trăgând cu disperare aer în piept, ca un om pe punctul să se înece. Se rostogolește pe o parte, caută cu mâna inhalatorul și îl duce la gură. Cu ultimele forțe, inhalează medicamentul.

„Crize psihosomatice de astm”, diagnosticase medicul, încurajându-l să consulte un psihanalist. Rolf ridicase din umeri. Nu credea în acele remedii de șarlatan. Știa foarte bine ce trebuie să facă pentru a se vindeca. Dar încă nu avea curaj.

Se ridică fără să răsucească întrerupătorul. Vasul e ancorat la chei, aproape că nu se mișcă. Prin hublou, pătrund luminile vagi ale portului, ale orașului. Străluciri electrice de neon, cu care Rolf nu mai e obișnuit. Trage cu urechea, ascultă zgomotele navei, duduitul îndepărtat al grupului electrogen. Nu mai e nimeni la bord. Echipajul s-a grăbit să coboare imediat ce vasul a fost tras la chei. Rolf presimte că cei mai mulți nu se vor mai întoarce. Le e teamă. Cred că-i deoache. Eschimoșii sunt superstițioși. Găsește din ce în ce mai greu marinari, toți fug de reputația lui proastă. În barurile frecventate de mateloți, se spun tot felul de lucruri despre el. Acum e nevoit să se mulțumească și cu drojdia marinarilor de prin porturi, cu tipi pe care niciun căpitan nu i-ar vrea la bordul navei lui: alcoolici, leneși, nepricepuți, țicniți. Asta începea să creeze tot felul de probleme. Dar, din fericire, spaima surdă pe care o inspira echipajului îi asigura o oarecare autoritate.

Bâjbâie după un tricou și își șterge pieptul și gâtul. E leoarcă de transpirație, deși în cabină nu e cald.

Imaginile coșmarului continuă să-l obsedeze. I se pare că îi aude pe Birgit și pe copil țipând îngroziți. Revede chipul soției sale în timonerie... expresia ei în momentul în care a înțeles că în clipele următoare coca avea să se spargă sub presiunea aisbergurilor tabulare. În ochii ei era mai multă furie decât spaimă. Da, furie. Ba chiar și

ură, dispreț. În ultima secundă în care s-au mai putut privi în față, Rolf a citit o condamnare în ochii lui Birgit, vrând parcă să spună: „Imbecil încrezut! Marele Rolf Amundssen, prințul Arcticii! Gentlemanul Polului Nord... Da, un idiot înfumurat! Cretin nenorocit! Nu înțelegi că ne omori?”

L-a urât din toate puterile, din tot sufletul, în acel ultim minut dinaintea morții. Înainte că oceanul s-o înghită, ea nu mai era decât un ghem uriaș de furie, de dispreț. Dacă marea i-ar mai fi lăsat timp, ar fi strigat: „Ne-ai omorât, pe mine și pe fiul tău, și asta doar pentru că te crezi cel mai tare. Te urăsc”.

Dar nu a mai avut timp să-și profereze blestemul, pentru că podeaua s-a desfăcut brusc sub picioarele ei. Coca cedase, vasul era pe punctul să se rupă în două. Puntea superioară a explodat ca sub efectul unui cutremur de pământ. Birgit a căzut în abisul lichid care umplea deja cala, în timp ce Rolf se agăța disperat de timonă.

Retrăise de o mie de ori în vis acest moment. Era ca un film care se reluă la infinit. Revedea fiecare secundă cu încetinitorul, cu o insuportabilă precizie a detaliilor.

Nu există nimic mai cumplit decât un naufragiu pe timp de noapte, când marea și întunericul uneltesc să-ți ia viața. Totul devine doar o prăpastie, un abis fără fund.

Cerul și oceanul se unesc ca să te amețească. Noaptea curge din nori și se amestecă, lichidă, cu marea. Te îneci în gudron, în cerneală. Nu, nu e nimic mai cumplit decât această înghițire oarbă.

Rolf nu știe prea bine ce s-a mai întâmplat după aceea. A fost aruncat afară din timonerie și a zburat peste bord, rostogolindu-se pe banchiză.

Asta l-a salvat. Șocul l-a amețit și a rămas agățat de bucata de gheață, fără să se poată ridica. Crede chiar că și-a pierdut cunoștința. Când a deschis ochii din nou, vasul dispăruse și culoarul se închisese.

Rămăsese singur pe o bucată de aisberg în derivă.

Totul se întâmplase în urmă cu zece ani.

Atunci era tânăr... și prostănac, și arogant, așa cum poți să fii la treizeci de ani. Se credea regele mării de gheață, cercetașul indian, singurul în stare să se orienteze în labirintul de aisberguri. Își asumă riscuri nesăbuite și reușea întotdeauna. În câțiva ani, devenise o adevărată legendă vie. „Marele Rolf", vagabondul de la Polul Nord, omul care traversa Oceanul Arctic sărind de la un aisberg la altul așa cum pășești de pe o piatră pe alta când treci un pârâu. Se lăsase amăgit, ajunsese să creadă în șansa lui insolentă. Răspunsese la toate provocările, din principiu... cu o nonșalanță amestecată cu puțin plictis, deoarece avea convingerea că, mai devreme sau mai târziu, avea să iasă învingător.

Și apoi avusese de făcut această ultimă cursă, când se confruntase cu reticențele soției sale, Birgit... De la nașterea lui Leif, fiul lor, ea nu mai voia să riște; marea o speria.

— Timpul nebuniilor a trecut! bombănea Birgit atunci când Rolf se arăta mirat de lipsa ei de entuziasm. Acum nu mai suntem singuri, e și micuțul, ar trebui să-ți dai seama de asta. Nu mai poți continua să te comporți ca un adolescent iresponsabil.

„Dumnezeule!" își spusese el privind-o. „O să devină și ea o pisăloagă, ca toate celelalte?"

Fusese prevenit: odată cu maternitatea, femeile se transformă. Nu le mai recunoști. Devin niște necunoscute de azi pe mâine; nu se mai preocupă decât de vlăstarul lor. Birgit-cea-smintită, cu care își făcuse de cap, va suferi oare și ea această penibilă metamorfoză?

N-o ascultase. Acceptase provocarea. Un transport pentru o echipă de cercetători instalată pe un *floe*. Material pentru repararea aparaturii meteo distruse de furtună... Rolf hotărâse să urmeze drumul cel mai scurt, prin labirintul de ghețuri plutitoare, strecurându-și nava prin culoarele înguste dintre aisbergurile tabulare. Întotdeauna se dovedise cel mai tare în astfel de

manevre. Se lăsase ghidat până atunci de un fel de instinct misterios. De fiecare dată se dovedise în stare să estimeze la minut timpul cât canalul de circulație rămânea deschis între două plăci plutitoare. Și intră pe culoare știind bine că, în caz de eroare, falezele de gheață l-ar fi blocat, strivindu-l între ele. Nu puțini se lăsaseră prinși în acest joc. Dincolo de o anumită latitudine, nu mai puteai lupta cu aisbergurile tabulare. Motoarele navelor deveneau neputincioase în fața lor. Te pomeneai prins între ciocan și nicovală, într-o menghină care, din acel moment, nu mai înceta să-și mărească presiunea. Mulți exploratori polari pieriseră în acest fel, deoarece crezuseră în mod prostește că era de-ajuns un spărgător de gheață ca să-ți deschizi drum în orice împrejurare.

— Nu te duce, spusese Birgit. Am o presimțire rea.

În ziua aceea, chipul ei drăguț de suedeză căpătase o expresie agresivă și înfricoșată.

„Nu voi putea s-o mai iau cu mine”, gândise Rolf. „Mă va călca tot timpul pe nervi. Va trebui s-o las pe uscat. S-o instalez într-o casă, împreună cu ăla mic.”

Nu asta visase... nu asta *visaseră*! Înainte de a se naște pușt iul, nutriseră speranțe utopice: Leif va fi primul copil care nu va pune niciodată piciorul pe uscat. Nicicând nu va fi nevoit să suporte poluarea orașelor, mirosul puturos al autostrăzilor și fast-food-urilor. Va fi fiul oceanelor. Va vorbi zece limbi, va ști să manevreze o navă înainte de a împlini opt ani. Da, deseori, după ce făceau dragoste, își făureau astfel de vise: singurul lui teritoriu vor fi cele șapte mări. Azi, aici, mâine, în altă parte. Fără școală, fără birou, fără casă... Și-l imaginaseră pe Leif inițiat în toate religiile, în toate credințele, aprovizionându-se din marele bazar spiritual al Insulei Paștelui, hrănit cu Atlantida și voodoo. De ce nu?

Și acum... Această batere în retragere, această trezire. Ochii mijiți ai soției sale. Acea înfrigurare...

— Nu intra acolo, spusese ea. E prea instabil.

Rolf se simțise ofensat. Drept cine îl lua? Un caiacist amărât, un amator, un mic navigator solitar ahtiat după mediatizare? Nu avea nimic în comun cu navigatorii de pe micul ecran, cu amărâții ăia care pilotează o barcă mare, aerodinamică, din fibră de sticlă, și arborează, fără rușine, pavilionul vreunui negustor de telefonie mobilă.

— Te-ai îmburghezit, rânjise el. În curând o să vrei o casă frumoasă cu mușcate la ferestre.

Birgit părăsise timoneria fără să răspundă. Nu mai vorbiseră unul cu celălalt toată ziua, fiecare stând bosumflat la câte un capăt al navei.

* * *

Orele trec... Rolf s-a închis și mai mult în propria lui încăpățânare. Ca toți marinarii, e superstițios. Are grijă să nu ia niciodată la bord iepuri, nici măcar imagini ale lor, pentru că, dintotdeauna, animal poartă nenorocire navigatorilor, e un lucru dovedit. Nu trebuie nici măcar să-i rostești numele și e bine să faci aluzie la el doar folosind perifraze de genul: „animalul care se hrănește cu morcovi...” De altfel, lucrul acesta dusese la certuri aprinse cu Birgit, atunci când copilul voise să urce la bord cu o revistă de benzi desenate cu Bugs Bunny. Rolf crede în destin, în steaua norocoasă, în toate aiurelile astea... Are convingerea că teama atrage pericolul așa cum mirosul de sânge atrage rechinii Dacă nu știi ce e teamă, nu ți se întâmplă niciodată nimic. Această teorie a devenit deviza lui. Cu această convingere a intrat cu vasul pe unul dintre culoarele câmpului de ghețuri plutitoare. Astfel tăia obstacolul în diagonală în loc să-l ocolească. Dacă făcea livrarea repede, avea promisiunea unei prime pe măsură. Dacă ar fi fost să ocolească pe la nord, i-ar fi luat mai mult cu trei zile, și nici nu se

gândea să piardă atâta timp.

* * *

... Rolf își dă brusc seama că stă în picioare în cabina cufundată în întuneric de un timp greu de apreciat. I se întâmplă din ce în ce mai des. Imaginile îl copleșesc și se trezește dintr-odată, fără să poată ști câte minute fusese absent. În plină mare, nu-i chiar atât de supărător; dacă ar fi fost camionagiu, ar fi fost mort de mult. Îmbracă o pereche de blugi, un bluzon de piele matlasată și iese pe punte. Se lovește de frig așa cum te-ai izbi de o vitrină frigorifică. Minus 20 de grade Celsius. Simte sudoarea de pe piele transformându-se în chiciură, dar asta îi face bine. Întotdeauna îi plăcuse iarnă veșnică de la Polul Nord. Tropicele îi provoacă o indispoziție, totul putrezește acolo prea repede, și fructele, și oamenii... Sunt unii înnebuniți după munte, alții după deșert; Rolf e înnebunit după Arctica. În Groenlanda nimic nu se alterează niciodată. Nu sunt viermi, nici putreziciune; tot ce moare se pietrifică. Ideea asta îi place, îl liniștește. Frigul suspendă scurgerea timpului. De fiecare dată când este scos dintr-un aisberg cadavrul unui explorator dispărut în urmă cu o sută de ani, se constată că s-a păstrat intact.

Rolf Amundssen face câțiva pași pe punte. De cealaltă parte a docurilor, o prostituată izbucnește într-un râs forțat. Rolf caută o țigară în buzunar și o aprinde cu o brichetă veche. Firișoare de tutun aprins cad în barba lui blondă, în care se înmulțesc firele cărunte. Dar nu le bagă în seamă. E un bărbat înalt și puternic. Un gigant nordic cu ochii albaștri. Viscolurile îl îmbătrâniseră înainte de vreme, conferind tenului său un aspect de piele veche plină de crestături de brici, dar rămăsese frumos și continua să atragă privirea femeilor. Coboară

rareori pe uscat. Este cunoscut, cei care vor să încheie un contract cu el știu unde să-l găsească.

Trage din țigară cu sete. Imaginile coșmarului îl asaltează iar. Vede nava strecurându-se pe culoar, între zidurile de gheață. Le simte mirosul, un amestec de apă clocită și pământ umed. De fiecare parte, la babord, la tribord, faleza plutitoare se ridică până în dreptul catargului de încărcare. Nu-i o tranșee neînsemnată, din care poți ieși ambalând motoarele și forțând etrava, nu, e un canion, o vale... Dacă se închide, te înghite imediat. Totuși, nu se îndoiește că are dreptate. El este Rolf Amundssen, omul care râde de busole, de sextanți, cel care se ghidează gustând apa fiordurilor sau adulmecând mireasma banchizelor. E navigatorul instinctiv din epoca primitivă, descendentul direct al vikingilor, e ca acele păsări care știu întotdeauna încotro e nordul și întreține cu elementele o complicitate magică, lipsindu-se de marele instrumentar tehnologic – GPS, sonar – cu care se încurcă doar confrații lui.

Totuși, astăzi totul avea să meargă anapoda, norocul avea să-l părăsească. Peste o oră, falezele de gheață aveau să se apropie una de alta. Rana din banchiză avea să se închidă inexorabil.

Nu credea că se va întâmpla așa, era convins că e mai rapid. Avea certitudinea că va ieși din coridor mai înainte ca pericolul să devină real.

Vede ura de pe fața soției sale. Intuiește că, dacă ar fi supraviețuit, Birgit l-ar fi părăsit. Nu i-ar fi iertat teribilismul. Îi e rușine. Niciodată nu-și va mai găsi liniștea, după ce-i văzuse ochii, acea expresie a feței...

Probabil că-și zisese ceva de genul: „Tâmpenie afurisită de *macho*!” în două sau trei rânduri, chiar îi spusese: „Ar trebui să nu te mai parfumezi cu hormoni, acum ești tată de familie”. Dar el avea o reputație de păstrat, e genul de lucru pe care o femeie nu-l poate înțelege. Ce spera ea oare? Că-și va vinde vasul și se va angaja într-o fabrică de conserve de pește? Văzuse eschimoși făcând

asta. Abandonaseră banchiza, renunțaseră la vânătoarea de urși albi ca să se dedea conservelor și... alcoolismului.

Știuse dintotdeauna că, pentru el, a rămâne pe uscat ar fi fost totuna cu o sinucidere.

... Dar trosnitura încă îi mai răsună în urechi. Trosnitura punții care se deschide ca s-o înghită pe Birgit. N-a văzut copilul căzând. Naufragiul nu durase mai mult de un minut. Pe el, șocul îl catapultase în aer. Își amintește de contactul pielii cu vântul rece. Minus 35 de grade Celsius! Un vânt plin parcă de lame de brici. Nimeni nu poate supraviețui mai mult de un minut într-o apă atât de rece. Dacă nu s-ar fi rostogolit pe placa de gheață, ar fi murit de hipotermie. Avusese noroc. Un noroc pe care nu-l merita.

În unele seri, își zicea că poate aceea fusese pedeapsa care-i fusese dată: să fie lăsat în viață.

Da, nu s-ar fi putut găsi o tortură mai cumplită!

Capitolul 2

Peggy Meetchum se uită prin fumul gros de țigară la fața marcată de timp a lui Tuna James „Cașalotul”. Ar fi vrut să lase ochii în jos, dar ceva o împiedică, o fascinație de care îi e rușine. Cașalotul are vreo șaizeci de ani, părul alb zbârlit, pe care îl lasă să crească în speranța de a acoperi cele două găuri pe care le are de o parte și de alta a capului. Urechile i-au degerat și a trebuit să fie tăiate ca să nu apară cangrenă. A făcut-o chiar el, cu un cuțit de vânătoare și o oglinjoară folosită la bărbierit. Polul Nord e plin de povești de felul acesta. Barbare, sângeroase. Cașalotul poartă o uniformă tipică de muncitor la Polul Nord: o haină impermeabilă cu glugă din dotarea armatei americane, căreia îi fuseseră descusute gradele, și, pe dedesubt, cele șase-șapte rânduri de haine reglementare, suficient de laxe pentru a permite suprapunerea straturilor de aer. Îmbrăcatul și dezbrăcatul e o problemă aici, îți petreci viața tot punând pe tine haine și dându-le jos.

Peggy urăște ținutul acesta. Își dă seama deodată că-i pare rău după Florida, Key West, unde cerul veșnic albastru reușea, totuși, să-i provoace o stare de greață. Nu-i trecuse niciodată prin minte că într-o zi îi va fi atât de frig. La amiază, temperatura este de minus 20 de grade Celsius pe străzile portului. Noaptea, poate să coboare până la minus 25-30 de grade. Dar asta nu miră pe nimeni.

Mai mult, tuturor pare să le placă. Are impresia că a

ajuns în rândurile unei secte: misticii frigului, halucinații banchizei. Se împărtășesc cu zăpadă. Se mândresc că trăiesc în afara lumii, într-un infern alb, un congelator enorm în care cea mai mică somnolență te poate preschimba în stană de piatră.

— Îl cunosc bine pe Rolf, spune Tuna James „Cașalotul”, cu glasul lui răgușit. E un torpilor, un vânător de prime. El și cu mine suntem ucigași de aisberguri, de-asta suntem plătiți. Singura diferență între noi este că eu lucrez cu avionul meu, iar el cu vasul lui. Suntem angajați să aruncăm în aer aisbergurile mari, cele care sunt cu adevărat periculoase pentru navigație. Megamunții plutitori pe care niciun spărgător de gheață nu-i poate despica. Spintecătorii de pacheboturi, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Peggy dă din cap. Sunt înghesuiți într-un colț al unui bar zgomotos, murdar, care miroase a bere și ulei de focă. Muzică îți dă impresia unui tir de artilerie în toată regula.

„Încep să îmbătrânesc, își spune tânăra femeie. Când muzica devine prea tare, înseamnă că ai trecut de un anumit prag.”

Căldura îi îmbujorează obrajii. Aici, toată lumea miroase a transpirație din pricina multelor rânduri de haine. Combinezoanele put; imediat ce-ți tragi în jos fermoarul, o duhoare de jeg stătut te izbește în față.

— Decolez cu hidroavionul meu, continuă Cașalotul. (Face gesturi explicative cu mâinile, ca un puști care simulează o bătălie aeriană.) Și încep să-mi caut ținta. După ce am găsit-o, o bombardez cu napalm. Nimic mai bun ca să provoci topirea porcăriilor astea. Aisbergurile sunt frumoase în fotografii, dar, în realitate, put a apă clocită, a privată veche, a mormânt proaspăt săpat. N-au nimic romantic. Rolf Amundssen a ales altă tehnică. Ia o șalupă și vâslește până la obiectiv. Îl abordează, localizează liniile de falie, crăpăturile și vâră acolo

câteva pachete zdravene de dinamită. Aprinde fitilul și o șterge repejor. Uneori, treaba nu merge din prima și e obligat să repete figura. Scopul manevrei este dislocarea muntelui, transformarea lui într-o puzderie de fragmente inofensive.

Cașalotul se uită fix la Peggy cu privirea lui febrilă. E un fost pilot de vânătoare. A luptat în Vietnam. Nu suportă viața decât la manșa unui avion. Tânăra femeie a crezut la început că o putea duce acolo unde trebuie să meargă, dar el a refuzat-o, în ciuda sumei mari propuse.

— E prea departe, a răspuns el. Vei urca spre regiuni unde temperatura ajunge la minus 45-50 de grade Celsius. Carburantul începe să înghețe pe țevi, chiar dacă îi adaugi cele 10 procente regulamentare de glicerină. Avionul meu nu va rezista. Și nici nu vom mai avea destulă gazolină ca să ne întoarcem. E prea departe. Pentru asta e mai bun un vas, un vas pilotat de un tip destul de țăcănit ca să intre în labirintul ghețurilor plutitoare. Și singurul care ar face asta e Rolf Amundssen. Rolf, suedezul.

Așa a fost rostit pentru prima dată numele Căpitanului Suicid. Căpitanul Suicid... e porecla lui aici, la Sanashtawa Harbor, un mic port de vase de vânat foci din Alaska, cu vedere liberă spre Polul Nord. Aici făceau escală pe vremuri toți vânătorii de balene. Pe aici tranzitau mii de barili de grăsime topită. Uleiul de cașalot, cel mai bun lubrifiant din lume, cu un indice de vâscozitate neegalat vreodată în istoria chimiei! Cotele, ecologia au pus capăt marilor vânători și harpoanelor cu cap exploziv, trăgând după ele un kilometru de frânghie de cânepă. Se sfârșise marea aventură a măcelarilor mării care, pe la începutul secolului, vânau în mod obișnuit opt balene albastre pe zi (1500 de tone de ulei!). A urmat o adevărată tristețe, nimeni nu este aici destul de bogat ca să-și permită să se smiorcăie pentru soarta mamiferelor marine. Portul nu mai e decât o

escală tehnică, un soi de magazie de unde te aprovizionezi cu piese de schimb, alcool, pesmeți și prostituate. Clădirile sunt urâte. O adunătură de maghernițe din prefabricate, cuburi metalice așezate unele peste altele și legate între ele cu pasarele. Pe străduțe, zăpada e neagră, murdară. Zadarnic ai căuta aici, ca la Nantucket, amintirea unei epoci de aur care s-ar înfățișa prin figura mitică a lui Moby Dick. La Sanashtawa, clădirile sunt legate între ele prin niște ciudate culoare pneumatice, care seamănă cu burdufurile acordeoanelor. Aceste tuneluri îți permit să circuli fără să fie nevoie să te dezbraci de fiecare dată când intri într-un loc încălzit, dar conferă orașului un bizar aspect „intestinal”, ca și cum fiecare casă ar fi legată de vecina ei printr-un cordon ombilical din plastic roz.

— Numai Rolf te va lua la bord, a repetat Tuna James „Cașalotul”. E scrântit, toată lumea știe că vrea să se sinucidă de când și-a pierdut nevasta și copilul într-un naufragiu. N-are curaj să-și tragă un glonț în cap. Așa că ispitește diavolul, sperând că Polul Nord să-i facă până la urmă de petrecanie. Găsește din ce în ce mai greu marinari, asta e problema. Vasul lui e acostat la cheiul 8, separat de celelalte. E plin de explozibili și autorităților portuare nu prea le e pe plac prezența lui aici. De fiecare dată când ridică ancora, oamenii de la căpitănie se roagă cerului să nu-l mai vadă niciodată, dar Rolf se întoarce întotdeauna. E de neatins. Așa se-ntâmplă mereu: e de-ajuns să fii sătul de viață pentru ca moartea să-ți întoarcă spatele, prefăcându-se că nu te vede!

Peggy se foiește. E sătulă de romantismul de tavernă al lui Tuna James. Drept cine o ia? Nu-i nici pe departe o turistă. Polul o oripilează, urăște gândul că se află aici. Dacă ar fi avut de ales, ar fi urcat în primul avion spre Los Angeles. Toate basmele astea despre marii vagabonzi ai banchizelor o călcau pe nervi.

— Naufragiul acela l-a distrus, continuă Cașalotul. Nu și-a mai revenit. I-am cunoscut bine pe Birgit și pe copilul ei, micuțul Leif. O familie simpatică. Erau de o frumusețe incredibilă, sălbatică, brută. Mi-i amintesc și acum, cât se poate de clar. Totul s-a petrecut acum zece ani.

— Ce vârstă are acest... Rolf?

— Doar patruzeci. Un marinar cum n-ai să mai vezi în ziua de azi. Un tip dinaintea electronicii, computerelor, tot rahatul ăla care transformă nava într-un tonomat plutitor. Pot să iau legătura cu suedez dacă vrei, să te ajut să te înțelegi cu el. În orice caz, el e singura ta variantă.

— OK, oftă Peggy suspinând. Stau la motelul „Smiling Bear", la intrarea în oraș.

Își scrie numele și numărul de telefon pe o cutie de chibrituri. E obosită, o doare capul. Îi e teamă să treacă de sasul care o va arunca în plin viscol. Se ridică fără să-și fi golit paharul. La vestiar, se strecoară în combinezonul enorm care o va împiedica să moară înghețată în minutele următoare. Are impresia că intră într-o blană de urs. Acel costum ca de scafandru e matlasat și impermeabil, ca să împiedice pierderea de căldură, dar pute. L-a cumpărat de ocazie de la magazinul general al contoarului indian.

Nu mai are mulți bani și trebuie să aibă grijă. Mirosul ăsta bărbătesc de sudoare veche o indispune. Nu reușește să se obișnuiască deloc cu el. Își trage gluga pe cap și iese. Niciun bețiv n-o să se ia de ea. Deghizată astfel, nimeni n-ar putea să-și dea seama că e femeie. Probabil că din spate arată ca un urs ieșit la plimbare. Un urs care pute a om.

Merge pe străzile înguste. Cizmele frământă zăpada neagră cu un zgomot dezgustător. Îi e frică. Nu vrea să urce la bordul vasului. De când a sosit la Sanashtawa, visează doar naufragii și aisberguri care spintecă nave. Se vede înecându-se în apele reci ca gheața. Pentru o

înotătoare profesionistă, polul e un teritoriu de nelocuit. A plonja în apă înseamnă a muri. I s-a spus mereu asta. Se află deci într-un impas.

După cele întâmplate cu Clubul Devoraților Vii, a fost nevoită să fugă din Florida, ducând cu ea o valijoară plină de teancuri de bancnote de o sută de dolari. Altfel ar fi fost arestată. A fugit cu disperare, lăsând totul în urmă. A traversat Statele Unite ca să se instaleze la Los Angeles, deoarece nici nu concepea să trăiască departe de ocean. La Laguna Beach, a deschis un magazin de închiriat ambarcațiuni, dar afacerea n-a mers, nu știe exact de ce. Poate pentru că mică societate de amatori de surf a boicotat-o pe această străină necunoscătoare a obiceiurilor locale. Banii s-au topit prea repede, valijoara s-a golit.

Într-o seară, o tânără a trecut pragul biroului ei pustiu. O japoneză purtând un taior negru, după toate aparențele foarte scump. Se apropia de treizeci de ani, era frumoasă, dar mândră și era obișnuită să i se dea ascultare. Părea nervoasă și obosită, istovită de prea multe insomnii.

— Mă numesc Yuki Saiko Onoshita, a spus ea. Pe tine te caut. Vin din partea lui Dexter Wong. Am nevoie de o scufundătoare. O scufundătoare experimentată.

Da, așa a început totul.

* * *

Peggy ajunge, în sfârșit, la intrarea motelului. Începe să transpire. Asta e foarte rău în condiții de ger cumplit. Sudoarea îngheață pe haine, întărind stofa până când îi conferă consistența pietrei. Oamenii de aici spun povești îngrozitoare despre exploratori polari ale căror combinezoane, îmbibate de transpirație, s-ar fi preschimbat în armuri cu articulațiile blocate, făcând imposibilă chiar și cea mai mică mișcare. Să fie oare

adevărate toate astea? Peggy nu știe ce să creadă. Când îți înșiră anecdotele astea cumplite, ochii le lucesc, entuziasmați și fuduli nevoie mare. Îi simți mândri că locuiesc în infern.

Yuki Saiko Onoshita așteaptă în cameră. A refuzat să iasă, nu vrea să se amestece cu fauna contoarului, nici să se înjosească negociind. Habar nu are de lumea reală. A trăit întotdeauna în circuitul foarte protejat format din *yuppies*[3]. Niciodată nu a avut de-a face cu săracii, niciodată nu a avut ocazia să se ocupe de lucruri materiale precum alimentele sau închirierea unei mașini. A avut angajați, avocați, maseuri, profesori de tenis, de artă floralã. Însă acum, paravanele care o izolau de realitate s-au prăbușit unul după altul. Vulgaritatea se ține după ea ca o haită de câini turbați. E ca o păpușă frumoasă și rece, care rostește cuvinte tăioase și se uită în jur cu o privire condescendentă. Dar, de la sosirea la Sanashtawa, siguranța ei se făcuse țăndări. Viața reală o împresura, asaltând-o în mod amenințător, căci acum realul are toate cărțile câștigătoare. Lui Yuki nu i-a mai rămas, drept unică armă, decât o servietă plină cu dolari noi. Din păcate, teancurile scad văzând cu ochii: chirii, șperțuri, plăți…

— Ce vrei de la mine? a întrebat-o Peggy în prima seară, când Yuki a intrat în magazinul ei.

Taiorul șic, negru, cu un decolteu pătrat al asiaticei contrasta în chip ciudat cu plăcile de surf împestrițate.

— Vreau să te angajez, a repetat ea cu acea voce, elegantă și ea, al cărei accent indica o școală înaltă. Trebuie să-mi găsesc tatăl. Avionul lui s-a prăbușit. Organismele oficiale au abandonat cercetările, dar eu vreau să continui. Voi plăti toate cheltuielile.

Aici exagera puțin. Nu mai era atât de bogată pe cât pretindea, Peggy avea să-și dea seama de asta foarte curând. Singura ei pușculiță era servieta-diplomat.

---

[3] Tineri locuitori ai orașelor occidentale ce au slujbe bine plătite și un stil de viață opulent.

— Nu sunt o specialistă în salvări, a răspuns Peg. Ai fost greșit informată.

— Poate, dar îl cunoști pe Dexter Wong. M-a asigurat că ești de încredere. N-am să te mint: sunt singură și-mi joc ultima carte. Nu trebuie să-ți fie teamă, îți vei primi banii.

Auzind aceste cuvinte, Peggy își spusese: „Și eu sunt singură și-mi joc ultima carte”.

Yuki e frumoasă, dar nu tocmai simpatică. Faptul că nu știe nimic despre lumea reală o face înduioșătoare. Nepriceperea ei de a cumpăra un bilet de autobuz, teama de a intra într-un supermarket... E o marțiană căzută din spațiu. „Prințesa picată în rândul proletarilor...”, își spune Peggy. O ierți până la urmă, chiar dacă devine foarte ușor scorpie.

În acest moment, stă întinsă pe patul motelului „Smiling Bear” din Sanashtawa Harbor, învelită cu o cuvertură, cu botinele în picioare. Servieta e așezată pe pernă.

— Deci? o întreabă ea pe Peggy, imediat ce aceasta închide ușa sasului care izolează cabinele de frig.

— Tuna James se va ocupa de *deal*, răspunde Peggy. O să meargă. Poți considera că avem deja o navă.

Capitolul 3

În seara în care Yuki Saiko Onoshita a intrat în magazin, a spus:

— Demersul meu nu are nimic oficial. Va trebui să acționăm clandestin. Sunt în pericol. Toată lumea e acum împotriva mea. Nimeni nu are interes să reușesc.

Peggy a ezitat un moment. În definitiv, de ce a acceptat? Pentru că în curând aveau să i se termine banii... sau pentru că i se făcuse brusc teamă de vid, de plictiseală?

A murmurat:

— Povestește-mi.

Atunci Yuki i-a explicat ceva despre un tată geniu al informaticii, programator vizionar, realizator de sisteme. Criptolog, specialist în coduri și în dispozitive de anti-piratare. Peggy a simțit cum o ia somnul. Poveștile astea cu rețele și spațiu cibernetic o plictisesc. Nu înțelege cum poți sta închis cu un computer, când e de-ajuns să traversezi plaja și să plonjezi în valurile înspumate ca să te eliberezi de tot și de toate. Spațiul virtual rămâne pentru ea sinonim cu nevroza schizoidă. Japoneza și-a dat seama că toate astea o agasau.

— Tatăl meu e foarte cunoscut la noi, a șoptit ea. El a conceput arhitectura informatică a mai multor grupuri industriale. În Japonia, toți ne temem foarte tare de piraterie. E gangsterismul de mâine. Chiar și aici, în Statele Unite, jafurile virtuale devin din ce în ce mai obișnuite, dar consemnul e să nu se vorbească niciodată

despre asta. Băncile sunt înspăimântate la gândul că ar putea să piardă încrederea clienților. Toți tac... Tatăl meu este într-un fel un expert în seifuri cibernetice.

— Și a avut un accident, nu? întrebă Peggy, vrând să întrerupă șirul acela de laude.

Yuki deschise gura, șocată de grosolănia occidentală.

— Da, bâigui ea. Avionul lui cu reacție a dispărut deasupra polului. Sunt convinsă că e vorba de un sabotaj. Căutările au fost făcute în pofida oricărui bun-simț, s-a dat rasol. Asupra salvatorilor s-au exercitat presiuni.

— Din partea cui?

— Yakuza.

„Asta mai lipsea”, își spuse Peggy, simțind cum i se strânge stomacul. Nu păstrase o amintire prea grozavă despre ucigașii niponi care o asediaseră și o terorizaseră la Key West.

— Știu că e încă în viață, continuă Yuki cu o voce gâfâită. O simt. E un ascet, practică zenul, yoga. E în stare să supraviețuiască în condiții extrem de grele. E animat de spiritul samuraiului, nu se va lăsa doborât. Dacă a putut să-și amenajeze un adăpost din carcasa avionului, va vâna, va pescui. Va supraviețui mâncând licheni, *krill*...

Se înflăcărează. Peggy nu vrea s-o contrazică. În materie de supraviețuire, totul e posibil, chiar și iraționalul. Nu e în măsură să dea pronosticuri.

— Se retrăgea deseori pe muntele Fiji, continuă Yuki. Făcea acolo băi de zăpadă. L-am văzut mulțumindu-se cu un pumn de orez pe zi și stând gol în apa rece ca gheața a unui torent...

Și recită mai departe catehismul de iubire filială cu o naivitate dezarmantă. De altfel, este singura dată când Peggy o vedea cu „fața descoperită”. Își va relua foarte repede masca nepăsării.

— Mulți au interesul ca tatăl meu să dispară, spune ea brusc, pe un ton dur. Există probleme cu chei, cu coduri

informatice. I s-a cerut să închidă prin coduri accesul la unele secrete și se dorește să nu poată comunica și altora codurile care ar permite accesarea acestor fișiere. Au dorit să-l suprime ca să asigure securitatea acestor bănci de date confidențiale.

„Pe vremuri, își spune Peggy, faraonii porunceau să fie dat morții arhitectul care concepuse capcanele ce apărau camera funerară a piramidei lor. Timpul trece, dar bunele obiceiuri rămân!”

— N-am să te mint, spune Yuki. Sunt într-o situație dificilă. Imediat ce au aflat despre intenția mea de a finanța o misiune de ajutor privată, au început să-mi tot pună bețe în roate. S-au înmulțit ilegalitățile, falsurile, acuzațiile mincinoase. Toate conturile familiei noastre au fost blocate în scopul unei anchete absurde. Scandalul a fost pus la cale de Yakuza. Voiau să mă țină locului.

Se aprinde din nou, prinzând parcă viață.

— Tatăl meu prevăzuse ascunzători pentru banii lui, șoptește ea. Le cunosc pe toate.

— Ce vrei? insistă Peggy.

— Să organizezi expediția, răspunde japoneza. Te vei ocupa de detaliile tehnice, de închirierea echipamentului, de toate lucrurile care nu intră în sfera mea de competență. Dexter Wong mi-a spus că nu ți-e frică de nimic și că pot avea deplină încredere în tine. Dacă reușim, vei primi o recompensă grasă... Vorbesc de ceva de genul unui milion de dolari. Tatăl meu e bogat. Până atunci, pot să-ți dau un avans simbolic de zece mii de dolari.

— Care va fi prima escală?

— Alaska, de acolo a decolat tatăl meu. Am toate hărțile, planurile de zbor, ultimele coordonate. Nu plec așa, orbește.

Peggy nu știe ce să răspundă. Copila unui bogătan care se lansează în marea aventură. Ai spune că e începutul unui roman pentru adolescenți. Și apoi Yuki este atât

de... anglo-saxonă, indiferent ce-și închipuie. Peggy cunoștea foarte bine fetele astea din Japonia, care vin să se refugieze în SUA ca să scape de constrângerile societății nipone. De altfel, de ce nu s-ar simți aici la ele acasă, din moment ce marile firme japoneze au cumpărat până și studiourile de la Hollywood!

Peggy acceptă dintr-un impuls. Chiar nu are deloc intenția să cântărească bine ce face. Instinctul îi spune că Yuki nu i-a spus *tot* adevărul. Povestea ei e prea frumoasă, prea exemplară... Trebuie să mai fie și altceva la mijloc. Vreun schelet în dulap pe care va trebui să-l scoată la iveală mai devreme sau mai târziu! Își face în grabă bagajele. Nici măcar nu trebuie să anunțe pe cineva că pleacă, nu cunoaște pe nimeni. Stabilirea sa în California fusese un adevărat fiasco. Nu reușise să se integreze în acel megalopolis unde totul i s-a părut artificial și de o strălucire falsă. Îi pare rău după Key West, cu casele lui mici de lemn și acea senzație că te afli la capătul lumii. Și apoi mai era și Glades, marele smârc, mlaștina, supa tropicală unde crocodilii fierb în suc propriu, cu gurile deschise ca să tragă aer în piept.

Din acea zi încoace, sunt tot pe drum, în mașină, schimbându-se la volan când oboseala face să li se împăienjenească ochii. Yuki evită călătoriile cu avionul din cauza controalelor. Spune că Yakuza are spioni peste tot. Vor trebui să ajungă în Alaska cu mașina, e singura soluție. Călătoria se dovedește repede monotonă. Japoneza nu-și descleștează dinții. Se uită în oglinda retrovizoare, obsedată de gândul că ar putea să fie urmărită. Peggy se hotărăște să-i pună întrebări, dar răspunsurile pe care le primește sunt reticente. Se vede că Yuki Saiko Onoshita nu are obiceiul să stea la taifas cu servitorii. Prima dată când Peg i-a cerut s-o înlocuiască la volan, a făcut ochii mari, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Poate că primea un ordin pentru prima dată în viața ei!

Când catadicsea să deschidă gura, vorbea doar despre

geniul tatălui ei, maestrul codurilor și al cheilor. Vrăjitorul „lacătului” binar, cel din cauza căruia pirații informatici erau trimiși în șomaj. Peggy o ascultă distrată. De mult timp n-a mai deschis un computer.

— Astăzi, șoptește Yuki, secretele de stat nu mai sunt închise în seiful unei bănci, ci sunt codificate, criptate și inscripționate pe un disc. Când codul e bun, poți lăsa acest CD pe oriunde, pentru că nimeni nu va reuși să-l citească. Tatăl meu a inventat lacătul virtual perfect. Dacă încerci să-l forțezi, generează niște viruși extrem de nocivi, care îți distrug computerul cât ai clipi. Acești viruși pot să creeze în sistem o pană care provoacă supratensiuni, supraîncălziri de alimentare, astfel încât terminalul ia foc și instalația electrică a imobilului este scoasă din funcțiune.

Peggy se ferește s-o întrebe ce arhive a criptat maestrul codurilor. Oricum, este evident că individul care a comandat operațiunea voia să fie singurul deținător al cheii „seifului”!

Merg cu mașina ziua, iar noaptea se opresc la moteluri. Yuki nu vrea să doarmă singură. Cere o cameră cu două paturi. Îi e frică.

„Din ce în ce mai bine, își spune Peggy. Lumea va zice că suntem lesbiene!”

Yuki doarme prost. Se foiește, geme în somn. Cu părul desfăcut pe pernă, devine foarte frumoasă, de o frumusețe feudală. Peg nu găsește alt cuvânt. Pare scoasă dintr-o stampă. Uneori, plânge fără să se trezească sau murmură câteva cuvinte în japoneză. Peg stă cu ochii deschiși în întuneric, fixând tavanul sau luminile mașinilor care trec pe drum. Se întreabă ce caută acolo. Își repetă că, de la asasinarea surorii sale, își pierduse definitiv controlul asupra propriei vieți. Totul devenise lugubru în jurul ei. Dacă ar fi fost superstițioasă, ar fi crezut că s-a transformat într-un fel de pol magnetic ce atrage toate forțele obscure. Nevroza, relațiile nesănătoase au creat o înlănțuire de

împrejurări negative de care nu putea să mai scape. Fuga nu folosește la nimic, pentru că e întotdeauna găsită. De unde știuse Yuki că se ascundea la Lagună Beach? Ce informatori clandestini au înștiințat-o?

„Oare mă supraveghează cineva în permanență?" se întreabă ea, înfiorându-se. „Dar cine? Yakuza?"

Este adevărat că în toată povestea aceea cu Clubul Devoraților Vii devenise mai mult sau mai puțin complicea acestor mafioți, dar nu avusese de ales.

Îl revedea în gând pe Dexter Wong, frumosul Wong... Care o fi rolul lui în toată această poveste? E-adevărat că în Japonia corupția e la ea acasă și „crima organizată" se infiltrează în societatea cea mai înaltă, chiar în bănci și ministere...

Yuki geme în somn. Noaptea, își pierde masca de semeție, renunță la machiajul ei de dispreț și nu poți să nu fii emoționat de acea frumusețe fragilă de orhidee crescută în seră. Și floarea asta rară vrea să înfrunte vifornițele de la pol? Peggy se strâmbă neîncrezătoare. Are impresia că toată povestea se va sfârși rău.

* * *

Mașina gonește. Se apropie treptat de Alaska. E o călătorie foarte obositoare și încordată. Când întâlnesc un asiatic într-un supermarket sau în sala unui restaurant de pe autostradă, Yuki se crispează. Uneori, dimineața, îi cere lui Peggy să examineze partea de dedesubt a mașinii, ca să vadă dacă nu a fost pusă vreo bombă. Peg își impune să fie calmă, dar devine și ea irascibilă. Teama japonezei e contagioasă. Yuki vorbește foarte puțin despre ea însăși. Frânturi de confesiuni lasă să se întrezărească o adolescență fericită, un pension în Elveția, vacanțe de iarnă la Aspen, la Lake Tahoe. Câteva flirturi serioase cu vedete de la Hollywood. Ca să facă și ea ceva, scrie o teză despre arta aranjării florilor

– ikebana – regândită în termeni de calcul fractal. „Teoria haosului interpretată prin plante”, rânjește Peg în sinea ei.

Totul e foarte neted, prea neted. Yuki nu lasă nimic să răzbată în afară. Peg sperase ca, după câteva zile, să apară între ele o anumită complicitate, dar nici vorbă de așa ceva. Când Yuki devine nervoasă, se poartă cu ea de parcă ar fi o servitoare, adresându-i-se cu o voce șuierătoare, exasperată.

— Nu dormi, îi ordonă ea într-o seară, când să se urce în pat. Vreau să stai la căpătâiul meu, ca să mă veghezi. Altfel n-am să pot dormi. Așa făcea la Tokyo bătrâna mea guvernantă. Era extraordinar de liniștitor.

— Nu sunt dădaca ta, i-o tăie Peggy. Nu suntem în Japonia și am stat opt ore la volan. Va trebui să înveți să dormi fără să te țină cineva de mână.

Yuki o agasează și o tulbură, nu-i deloc o situație confortabilă. Deși ipostaza de „biată fetiță bogată” o oripilează, nu se poate dezbăra de dorința de-a o proteja, care capătă uneori un dezagreabil aspect matern.

Dar știe foarte bine de unde vine această nevoie. E hrănită de culpabilitatea pe care o simte față de moartea surorii sale. Mai bine zis, asasinarea ei. În adâncul conștiinței, o voce îi șoptește că ar fi putut s-o împiedice dacă ar fi fost acolo... dacă nu s-ar fi izolat într-o supărare stupidă, în urma unor certuri copilărești care degeneraseră de-a lungul anilor în afecțiuni cronice.

De atunci, se încăpățânează să-i protejeze pe ceilalți, îndeosebi pe cei care se trezesc complet singuri într-un impas. Asta o face să pornească în cruciade imposibile și, deseori, pierdute dinainte, dar nu se poate abține. Are tendința să stabilească relații doar cu perdanții, cu profesioniștii nevrozei eșecului. „Nu încerca să faci pe sfânta”, a sfătuit-o psihologul ei, dar nu l-a ascultat, era ceva mai tare decât ea.

Totuși, este destul de lucidă ca să-și dea seama că Yuki joacă rolul surorii, ba chiar al copilului. Din păcate, faptul că știe nu schimbă cu nimic lucrurile. E ca și cum și-ar pune de bunăvoie piciorul într-o cursă pentru lupi.

* * *

Uneori, se depărtează de drumul principal și mai fac câte un ocol. Asta pentru ca Yuki să poată lua bani din misterioasele ascunzători. Peggy are impresia că se joacă de-a *Insula comorii*. Trebuie să sape mereu, să deplaseze pietre. Pe fundul gropii era întotdeauna câte un container metalic care aștepta de ani de zile.

— Nu reușesc să-mi dau seama dacă tatăl tău era paranoic sau doar prudent, murmură Peg.

— Asta pentru că judeci cu mintea unei femei albe, răspunde șuierător Yuki. În Japonia, se știe că totul se poate schimba de azi pe mâine. Cutremurele, taifunurile ne reamintesc tot timpul lucrul ăsta. Poți să locuiești într-un palat și, trei ore mai târziu, să te adăpostești sub o bucată de carton în mijlocul ruinelor. Suntem profesioniști ai catastrofei, specialiști în sfârșitul lumii. Tot timpul trebuie să pornim din nou de la zero. Tatăl meu era copil când compatrioții tăi au aruncat bomba la Hiroshima, dar a știut să tragă învățămintele care se impuneau. Nimic nu este obținut o dată pentru totdeauna, trebuie să fii pregătit să pierzi totul dintr-un moment într-altul și să te organizezi în consecință.

Servieta se umple din nou cu bani. Cu fiecare zi ce trece, se apropie de frigul cel mare. Yuki a încercuit cu carioca un punct pe hartă. Un fost stabiliment de comerț al vânătorilor de foci. Anticamera Polului Nord. De acolo va trebui să pornească în aventură.

Capitolul 4

Peggy deschide ușa cabinei și iese. Și-a lipit un plasture contra răului de mare pentru că începuse să aibă o senzație de greață. Yuki stă întinsă pe cușetă, cu ochii închiși, foarte palidă la față. Vasul se mișcă mult de când a părăsit portul. Peg nu prevăzuse că îi va fi rău atât de repede. Știe că nu trebuie să tratezi cu superficialitate răul de mare. Te deshidratează la fel de sigur precum dizenteria și poți muri din cauza acceselor de vomă repetate. Mai demult, pe vremea corăbiilor cu trei catarge, asta se întâmpla frecvent. Pastilele transcutanate de scopolamină sunt eficace, dar nu inepuizabile. Peg își spune că ar fi trebuit să cumpere mai multe. Întotdeauna ești înclinat să crezi că răul de mare va dispărea după câteva zile, dar nu-i adevărat. Unii mateloți nu se pot obișnui niciodată, chiar și după ani buni de navigație.

Își aprinde o țigară și e cât pe-aci să-și ardă nasul, din cauza mișcărilor punții de sub picioarele ei.

Vasul e un colos de fier vechi. Peggy are impresia că e mai degrabă o uzină plutitoare decât o navă. Totul e ruginit, vopseaua cenușie se cojește ca epiderma unui elefant râios. Când a urcat la bord ca să încheie afacerea cu Rolf Amundssen, primul ei impuls a fost să facă imediat cale întoarsă și să caute alt căpitan. Din păcate, Tuna James „Cașalotul” fusese categoric: nimeni nu ar accepta să le transporte acolo unde doresc să meargă; e prea departe, prea periculos. Așa că au fost

nevoite să accepte călătoria cu epava Căpitanului Suicid. Altfel ar fi rămas pe chei.

Peggy se prinde cu mâinile de balustradă. Numele vasului stătea scris pe etravă: *Iceberg Ltd*. Era un nume în același timp înfricoșător și romantic și părea chiar logic, dar numai părea. Cargobotul pare bun de dat la fer vechi, cu acea cocă pătată de oxidare. În ce-l privește, Tuna James spune că nu trebuie să te încrezi în aparențe.

— Nici nu știi câte epave plutitoare trec pe-aici, a rânjit el când Peg și-a exprimat îngrijorarea. Uite, de exemplu, vasele de croazieră! Întotdeauna sunt spilcuite, sclipitoare, încât ai zice că sunt niște jucării abia scoase din cutie..., dar sub vopsea e putregai și alte alea, astfel încât nici Olandezul Zburător n-ar vrea să urce la bordul lor. Să nu te iei niciodată după vopsea, domniță, e aiureală pentru proști, abureală!

OK, OK, a spus Peggy, dar neliniștea nu i se risipise. Nava lui Rolf Amundssen îi pare o cutie de conserve legănată de valuri. Te întrebi dacă o conduce cineva sau merge după cum o poartă curenții. Gândul acesta nu-i deloc liniștitor.

Au trecut trei zile de când au părăsit portul, cu un echipaj cât se poate de redus. Majoritatea eschimoși, rupând câteva cuvinte în engleză. Rolf le-a sfătuit de la început pe cele două femei să evite pe cât posibil contactele cu mateloții.

— Dacă puteți rămâne în cabine, ar fi foarte bine, a conchis el, cu nasul în hărțile marine întinse pe masa din careu.

Peggy a strâns din dinți ca să nu-i dea un răspuns răstit. E un bărbat frumos, înalt. Un fel de viking care tocmai a trecut de partea greșită a vârstei de patruzeci de ani. Firele de păr alb din barbă blondă îl prind, dar asta nu îndreptățește atitudinea primitivă de mascul. Ochii lui sunt de un albastru spălăcit, ochi de câine de tracțiune, de husky. Când se uită fix la tine, ai zice că nu

te vede. O privire de orb care te stânjenește. Mutra, în schimb, e superbă. O față maturizată atât cât e nevoie, hollywoodiană în draci, presărată cu riduri exact acolo unde trebuie, dar omul e de gheață. Mai rău: absent. Nu e placiditate, ci somnambulism sau lipsă de rațiune. „Merge pe pilot automat”, și-a spus de îndată Peg. Un semnal de alarmă răsunase în capul ei: *De evitat cu orice preț*. Totuși, știe că nu va ține cont de el. Nu-i naivă. O navă e ca un ascensor în pană, fantasmele încep foarte repede să clocotească înăbușit. Trândăvia, claustrarea favorizează tensiunile. Și nu e deloc bine, deoarece, ca în toate locurile închise, tensiunile între membrii grupului pot să devină infernale... chiar mortale. Peggy, care a ținut cursuri de scufundare la Key West, cunoaște problema.

De cum părăsește adăpostul suprastructurilor, vântul o izbește drept în piept. Are impresia că-i va smulge hainele de pe ea. Deocamdată nu suferă de frig, pentru că poartă un combinezon încălzit electric, alimentat de o baterie prinsă la centură. E ca și cum și-ar fi croit un costum de scafandru dintr-o cuvertură prevăzută cu dispozitiv electric de încălzire. O chestie costisitoare care l-a făcut pe Rolf să rânjească. O baterie asigură cinci ore de încălzire, dacă nu e solicitată la maxim.

— O porcărie frumoasă, mormăi Amundssen. O șmecherie pentru turiști. O să începeți să transpirați imediat ce-o să vă mișcați ca lumea. Combinezonul se va transforma atunci într-o saună ambulantă, iar când bateria se va descărca, sudoarea va îngheța pe haine.

„La naiba!” a replicat în gând Peggy. Intuiește că bărbatul are dreptate, dar o agasează.

Nu i se poate reproșa că încearcă să facă pe seducătorul, dimpotrivă. Mănâncă singur și nu părăsește niciodată timoneria, unde stă închis toată ziua, cu mâinile încleștate pe cârmă, fixând cu privirea linia orizontului.

De la începutul călătoriei, Peggy nu a putut să discute

decât cu Ignuk, bucătarul de la bord. Un eschimos burtos și chior, care-și pierduse ochiul stâng într-un accident de vânătoare. Are o rezistență extraordinară la frig și se plimbă pe punte îmbrăcat doar cu un pulover irlandez îngrozitor de jegos.

— Ești prea slabă, glumește el, întinzând un deget spre coastele ei. Femeile albe întotdeauna scheletice, asta nu-i bine pentru pol. Trebuie să ai slănină ca să supraviețuiești.

În prima zi, a scos din buzunar o bucată de grăsime de focă din care a mușcat cu poftă. Peggy a simțit un spasm în stomac din cauza mirosului rânced.

— Uite, mănâncă! De asta ai nevoie! i-a strigat Ignuk. Cu grăsimea de focă te hrănești, te încălzești, îți faci lumină, îți freci pielea. E bună pentru orice. Nevoie de nimic altceva. Întotdeauna grăsime de focă în traistă, da, da!

E murdar și degajă o duhoare de mamut bătrân. Părul lui pare dat cu ulei de vidanjă. Înghesuit în cambuză, curăță cartofi flecărind și își subliniază cuvintele cu râsete scurte, așa cum fac asiaticii. Pentru Peggy, el e singurul individ simpatic de la bordul acelui vas-fantomă. Îl vizitează de câteva ori pe zi, chiar dacă mirosul încins de untură care plutește deasupra mașinilor de gătit îi provoca greața.

— Căpitanul, murmură Ignuk, când se lasă seara, e un vânător trist. Se războiește cu banchiza, cu aisbergurile... Nu poate să câștige. Polul e mai tare ca el. E un om cu fantome în suflet. Nu bine, nu bine deloc. Nu trebuie gândit prea mult la morți, altfel îi aduci înapoi. Dacă nu-i lași în pace, se înfurie.

Ignuk îl cunoscuse pe Rolf Amundssen cu mult timp înainte, și pe Birgit, și pe copil, pe micul Leif.

— Frumoasă familie, spune el. Femeie atât de frumoasă pe cât poate fi o albă.

Ăsta e un mare compliment venind din partea lui, pentru că nu le consideră pe albe prea digerabile, cu

pielea lor de culoarea peștelui fiert. Mai târziu, după ce a turnat rom în ceaiul fierbinte, își exprimă temerile și adaugă:

— Nimeni nu știe încotro merge vasul ăsta. Dacă ne scufundăm, nimeni nu ne va veni în ajutor. Nu bine.

De ce se mai îmbarcase? l-a întrebat atunci Peggy. Ignuk dă din umeri cu fatalism. Nu e un bun bucătar, nimeni nu-l vrea. Vorbește prea mult și înclinația lui spre superstiții bagă echipajele în sperieți. Peg dă din cap. Tuna James „Cașalotul” îi șoptise la ureche că bucătarul mai avea la activ și un caz urât de otrăvire.

— Nu s-a putut dovedi nimic, mormăise aviatorul, dar gloaba asta bătrână de eschimos i-ar fi făcut de petrecanie căpitanului său dându-i să halească niște conserve stricate. E puțin cam sărit de pe fix. Își închipuie tot felul de lucruri, vede fantome. Spiritele viforniței îi murmură la ureche tot felul de chestii. Și-a trăit copilăria într-o atmosferă de șamanism, și asta lasă urme. Ai grijă să nu-l superi în vreun fel. Și să te atingi cât mai rar de mâncarea lui. Se spune că ar căra după el cutii de conserve din 1945, vechi rații ale unor soldați americani. Și le-ar servi celor pe care nu poate să-i sufere. Botulismul nu iartă, mai ales pe mare. O supă la pliculeț poate să te ucidă la fel de bine ca o linguriță de cianură.

Peggy nu știe câtă crezare să dea acestor bârfe. Înspăimântarea „turiștilor” era sportul preferat al celor care frecventau des contoarul, pentru că nu prea existau distracții între două furtuni de zăpadă.

Acestea fiind zise, o privire rapidă asupra echipamentului navei i-a permis să vadă că Rolf Amundssen nu se încurca cu modernismul. Totul e vetust, cârpit. Firele receptorului aparatului de emisie-recepție sunt pline de matisări improvizate cu plasturi. Ultimul strat de vopsea probabil că data de la capitularea Japoniei, iar cuverturile sunt atât de uzate, încât poți vedea prin ele dacă faci greșeala să le ții în

fața hubloului.

Peggy face câțiva pași în direcția punții de la provă. Trebuie să aibă grijă să n-o ude valurile învolburate. Tresare. Nu este încă obișnuită cu șocul bucăților de gheață care se lovesc de cocă. De fiecare dată are impresia că apa va intra în cală. Senzația nu e tocmai plăcută.

În urmă cu trei zile, când Yuki a desfăcut pe masa careului harta pe care era marcat locul presupus al prăbușirii avionului, Amundssen a schițat un zâmbet.

— Ești sigură de coordonate? a întrebat el. Nu există decât două moduri de a ajunge acolo: primul, cel pe care l-ar alege orice căpitan având măcar un dram de judecată, constă în a ocoli câmpul de ghețuri plutitoare. Dar, în acest caz, călătoria ar putea să dureze trei săptămâni, poate chiar mai mult. Al doilea ar fi acela de a scurta drumul printre aisberguri, de a intra în concasor. În această perioadă a anului, culoarele sunt înguste și instabile, se pot închide brusc. Dacă nu vom fi striviți pe drum, întreaga călătorie nu durează, în acest mod, decât șase sau șapte zile, să spunem zece în caz că întâlnim ceva dificultăți.

— Vreau să ajung cât mai repede posibil, a replicat Yuki. Tatăl meu e acolo de prea mult timp. Nu va supraviețui la infinit în epava avionului.

— Te previn că e periculos, a spus Rolf. Nu pot să garantez că vom ajunge la capătul călătoriei. Concasorul e ca un labirint ale cărui culoare își modifică permanent topografia. Dacă începe să bată vântul, poate să împingă aisbergurile drept peste noi, cam ca un vas care face manevre pentru a aborda un altul.

— Nu-mi pasă, i-a tăiat vorba Yuki, pe tonul ei de fată răzgâiată care nu permite personalului să-i dicteze propria conduită.

— OK, a rânjit Rolf. Dar o să coste mult.

În mod cu totul ciudat, Peggy nu are impresia că banii constituie principala lui motivație. Când se preface că

vrea să crească prețul, joacă de fapt un rol. E ceva care sare în ochi.

„Ai zice că aștepta să i se dea un pretext ca să meargă acolo, nimic mai mult, își spune ea. Suntem pentru el un fel de mână a destinului pe care o aștepta de ceva vreme.”

I-a spus-o și lui Yuki, dar japoneza a dat nepăsătoare din umeri. Nu-i stă în obicei să-și pună întrebări despre stările sufletești ale servitorilor. În plus, occidentalii i se par de neînțeles, lipsiți de logică și grosolani. Renunțase de mult la ideea de a comunica cu ei.

— Nu locuim pe aceeași planetă, a spus ea. Suntem condamnați să rămânem precum câinele și pisica.

* * *

Peggy localizează tambuchiul care duce la cala principală. Vrea să facă inventarul materialului adunat cu mare greutate la Sanashtawa și, mai ales, să verifice că e bine arimat. Are imediat impresia că pătrunde în străfundurile unei uzine prost luminate. Aici e cald și umezeală. Vacarmul mașinilor constituie o adevărată agresiune fizică. Nu se simțise niciodată în largul ei la bordul cargoboturilor... pe ambarcațiunile cu pânze nici atât. Pe cât de mult îi place să înoate, să se deplaseze în mijlocul curenților marini într-un fel de înfruntare corp la corp lichidă, pe atât de mult detestă să audă clipocitul valurilor dincolo de metalul unei coci în stare proastă. I se pare că, brusc, sudurile vor pocni și apa va țâșni cu puterea unei tulumbe de incendiu.

Se orientează atât cât poate de bine. Marinarii de serviciu la buncăr îi aruncă priviri viclene și spun glume pe care ea preferă să nu le audă. Vasul a părăsit portul în urmă cu doar trei zile și deja atmosfera este apăsătoare. În sfârșit, găsește ceea ce caută și se lasă în genunchi ca să examineze echipamentul de scufundare.

Se uită în special la costumul conceput special pentru imersiunea în apa rece ca gheața. Circuitul de încălzire internă alimentat cu baterii îi permite scufundătorului să reziste la frig timp de șaizeci de minute. E un aparat costisitor, care poate să te ucidă dacă se defectează când te afli la o adâncime de nouăzeci de metri și ești obligat să respecți un palier de decompresie. Într-o apă atât de rece, mori de hipotermie în mai puțin de șaizeci de secunde, e un lucru pe care n-ai voie să-l uiți niciun moment. Toate funcțiile vitale sunt paralizate. Dacă trebuie să facă scufundarea, Peggy va trebui să fie atentă să nu rămână în pană de căldură artificială. Citește datele despre performanțele costumului. Acestea descresc pe măsură ce crește adâncimea. Fabricantul recomandă utilizatorilor să nu se scufunde fără să ia o baterie de rezervă bine încărcată.

Tânăra închide lada. Nu avusese timp să încerce costumul înainte de a ridica ancora, nici măcar nu știe dacă costumul funcționează cum trebuie. O blestemă pe Yuki care a grăbit plecarea ca și cum Yakuza ar fi venit să-i taie gâtul la motelul „Ursul zâmbitor”.

Peggy se ridică. Părăsind cală, zărește o ușă zăvorâtă cu un lanț și un lacăt mare. Probabil o altă cală. Dar de ce atâtea măsuri de precauție?

„Poate că e magazia de explozibili”, își spune ea.

Scutură ușor capul. Căpitanul e un tip ciudat, dar asta nu înseamnă că trebuie să vezi peste tot mistere!

Capitolul 5

Peggy e irascibilă, neliniștită. A avut o noapte rea. Cineva s-a plimbat ore în șir pe coridoare. Mai bine zis, a rătăcit, pentru că mersul acela ezitant părea a nu avea nicio țintă. Întinsă pe cușetă, tânăra femeie a stat cu ochii deschiși în întuneric, trăgând cu urechea la pașii necunoscutului prin labirintul culoarelor. Pașii se apropiaseră în două rânduri de ușa cabinei sale, se opriseră un moment, apoi se depărtaseră. În pofida temperaturii foarte joase, Peggy a simțit sudoarea curgându-i pe spate și a căutat instinctiv o armă pe noptieră. A găsit doar o Biblie mare, ruptă la colțuri. Cine se plimba astfel în puterea nopții? Ce insomniac? Ce somnambul?

Dacă o mână ar fi apucat clanța ușii, nu s-ar fi putut abține să nu țipe. Ușile cabinelor au un zăvor simbolic, asemănător cu cele de la toaletele publice, pe care îl poți manevra ușor din afară cu o simplă șurubelniță cu cap pătrat. Un cargobot nu-i un hotel, doar cabina comandantului are o broască adevărată.

La un moment dat, necunoscutul stătuse ceva vreme nemișcat în fața ușii ei. Ca și cum n-ar fi știut ce să facă.

Apoi plecase mai departe, cu același pas inegal.

„Un pas de somnambul”, și-a repetat tânăra femeie. Primul ei reflex a fost să-l suspecteze pe vreunul dintre mateloți. „A venit să-și încerce șansa, dar a renunțat în ultimul moment, își spune ea. Sau se juca doar, voia să mă sperie”. Încearcă să se liniștească, repetându-și că

asta se întâmplase și nimic altceva, că nu era nimic. O glumă stupidă de marinar înfierbântat de prezența unei femei la bord. Totuși, trebuie să admită față de ea însăși că nu crede deloc în această explicație. Imaginea unui somnambul rătăcind pe culoare, cu ochii tulburi, continua să o obsedeze.

A doua zi dimineața, i-a povestit totul lui Yuki. Japoneza n-a înțeles nimic. Medicamentele pe care le ia contra răului de mare au asupra ei același efect ca niște somnifere. A dormit bușteан, în sacul ei de noapte încălzit cu ajutorul unei baterii ce se reîncarcă de la circuitul electric al vasului. Peggy nu insistă. Nu vrea să-și alarmeze însoțitoarea, dar s-a hotărât să-i raporteze incidentul lui Rolf Amundssen. La urma urmelor, el e căpitanul, trebuie să impună disciplina pe nava lui.

E nervoasă, tulburată de evenimentele din timpul nopții. E conștientă că acordă o prea mare importanță unei anecdote, în fond, minore. Asta se întâmplă din cauza călătoriei pe mare, nu se simte în largul ei pe navă. Totul e prea nebulos. Când îi pune întrebări lui Yuki, japoneză îi dă răspunsuri vagi. Iar Rolf parcă are lacăt la gură.

* * *

Abia ieșită din cabină, Peggy se trage înapoi, orbită de lumină. Era cât pe ce să-și uite ochelarii negri. Nici nu poate fi vorba să se lipsească de ei dacă vrea să scape de oftalmia zăpezii. La acea latitudine, corneea ți-e arsă în câteva secunde. Leziunea nu e dureroasă, dar după cinci minute ai impresia că te deplasezi printr-o ceață lăptoasă și abia dacă reușești să-ți mai distingi mâinile. E ușor să orbești dacă nu ești atent. Chiar și prin lentilele filtrante, scânteierile soarelui pe luciul ghețurilor plutitoare au ceva dureros. De fiecare dată

când le privește, Peg simte un spin de lumină străpungându-i retina.

Se prinde cu mâinile de balustradă și urcă pe puntea de comandă. Cu cât urci mai sus, cu atât efectul tangajului e mai perceptibil. Tânăra femeie se felicită că și-a lipit alt plasture cu scopolamină pe piele. Vântul i se opune ca un zid elastic. Vrea s-o împingă peste bord, e evident. Trebuie să-și încordeze mușchii ca să-i reziste și să înainteze spre timonerie. Bate la ușă ca să i se deschidă, dar nu se întâmplă nimic. Bate din nou, apoi strigă:

— Amundssen? Ești acolo?

Ce întrebare stupidă! Pentru că nu primește niciun răspuns, se hotărăște să dea un ocol și să arunce o privire prin geamurile postului de comandă. Aude scrâșnitul ștergătoarelor de geam exterioare și interioare, primele măturând stropii de apă aduși de vânt, celelalte ștergând aburul care se așază pe geam din cauza încălzirii. Amundssen e acolo, în timonerie, cu mâinile încleștate pe cârmă, cu torsul gol și privirea fixă. Sudoarea îi curge pe frunte, pe piept. Probabil că în postul de comandă e o căldură infernală. Peggy bate în parbriz, cu latul mâinii, ca să-i atragă atenția, dar suedezul nu are nicio reacție. S-ar zice că nu e conștient de prezența ei. Pare drogat... absent. Are pupilele dilatate și privește drept în față fără să vadă nimic. Tânăra femeie nu se dă bătută. Dar mâna ei cu mănușă produce un sunet înfundat, derizoriu când lovește geamul din policarbonat de mare rezistență.

Înjură printre dinți. Are impresia că Rolf Amundssen e în pielea goală, cufundat într-o transă halucinatorie.

În momentul în care se pregătește să lovească în ușă cu piciorul, Ignuk o trage înapoi.

— Degeaba, șoptește el. În capul lui nu mai e nimeni. Doar corpul lui e aici, spiritul a plecat în căutarea soției și a copilului. Nu te aude, e doar un înveliș de carne. Trebuie să aștepți să i se întoarcă sufletul.

Peggy e pe punctul să-i tragă o înjurătură și bucătarului, dar, brusc, își dă seama că nu minte.

— Tu ai făcut asta, spune ea. Tu i-ai dat ceva, nu-i așa? Un drog...

Eschimosul grăsan lasă capul în jos, cu o tristețe prefăcută.

— Nu putut face altfel, mormăie el. Are nevoie. Altfel ar deveni om rău. Periculos chiar. Preferi să ciocnească vasul de un aisberg ca să-și pună capăt zilelor?

— La naiba! izbucnește, revoltată, tânăra femeie. Păi, tocmai asta s-ar putea întâmpla acum. Nu vezi că doarme cu ochii deschiși? Nu știe încotro merge! Nava se deplasează drept înainte. Dacă un munte de gheață ne taie calea, vom intra drept în el.

Spumegă de furie. Ignuk o forțează să coboare.

— La dracu! exclamă ea. Sunt sigură că nu are niciun sistem de detectare automată a aisbergurilor. Am dreptate?

— Da, recunoaște bucătarul-șaman. Nimic perfecționat la bord. Pilotaj în stil vechi, cu ochii și cu binoclul. Atâta tot.

— Vrei să spui că pilotul automat nu va putea să schimbe direcția dacă apare un obstacol? bâiguie Peg.

— Nu, confirmă Ignuk. Aici totul e vechi, dar Rolf bun căpitan, instinctul său se va manifesta la momentul potrivit, da, da. Trebuie să-l lăsăm și să nu-l trezim. E foarte primejdios să trezești din somn un om al cărui spirit e în călătorie astrală. Rupi firul și atunci sufletul nu mai găsește drumul spre corp. Devine o fantomă.

Peggy își retrage mâna. Gogoșile oculte ale bucătarului o exasperează. Ea vede un singur lucru: cargobotul înaintează orbește prin câmpul de ghețuri plutitoare. Scoasă din sărite, intră în cabina japonezei. Yuki e palidă la față, a vomitat iar. În încăpere stăruie un miros acru. Peg îi explică situația.

— Pe toți dracii! suspină ea. E ca și cum un șofer de camion ar goni pe autostradă cu ochii închiși.

Yuki se înfioară și se apropie de hublou. Are cearcăne adânci sub ochii ei oblici. Pare epuizată. În patru zile, s-a tras la față în mod îngrijorător. Peggy e convinsă că japoneza a slăbit două-trei kilograme.

— Mă simt atât de bolnavă, încât restul mi-e indiferent, murmură Yuki. N-aș fi crezut niciodată că poate să-ți fie atât de rău.

Peg o ajută să se întindă iar pe cușetă. Îi deschide combinezonul, ridică mânecile japonezei și îi lipește doi plasturi la îndoitura cotului. Yuki îi zâmbește palid.

— Ce vom face când nu vom mai avea? șoptește ea.

Peggy nu știe ce să răspundă.

— Ai băut apă cu zahăr? întreabă ea.

— Nu suport nimic, geme asiatică.

Capul îi cade pe pernă. Pare o fetiță rătăcită, lipsită de orice trufie. Peggy ar vrea să-i mângâie obrazul, dar n-o face. Fără familiarități; la urma urmelor, e vorba de patroana ei. Totuși, dacă simptomele persistă, va trebui să-i pună o perfuzie cu glucoză.

— Încearcă să dormi, o sfătuiește ea. Mă duc să văd ce pot să fac cu Amundssen.

Își închide combinezonul și iese pe culoar. Își dă seama că nu va obține ajutorul nimănui, cu atât mai puțin al lui Ignuk. Ce i-o fi dat suedezului țăcănitul ăsta bătrân? Licheni halucinogeni? Venin de pește într-o doză minusculă? Știa că lucrul acesta se practică la unele triburi de la Polul Nord. Se înfioară la gândul că Amundssen e acolo, baricadat în timonerie, orb ca și cum i-ar fi cusut cineva pleoapele. De fiecare dată când etrava izbește o bucată de banchiză, Peggy tresare, pregătindu-se pentru ce e mai rău. Lama spărgătorului de gheață poate să-și croiască un drum printre aisbergurile tabulare nu prea mari, dar nu și dacă în cale îi va apărea un zid de gheață. Când o navă lovește în plin un aisberg, se întâmplă ca vârful acestuia să se desprindă și să cadă pe punte, strivind tot ce se află acolo. Coliziunea este însoțită atunci de o avalanșă.

Puntea poate să cedeze sub greutatea bucăților mari de gheață, catargele pot fi doborâte, iar puntea comandantului se poate prăbuși în burta navei...

Ignuk o trezește din visare. Iese din sala mașinilor, unde le dusese ceai fierbinte oamenilor. Se leagănă de pe un picior pe altul, cu un termos mare într-o mână și pahare de metal în cealaltă.

— Nu intra în panică, îi șopti el, cu ochii reduși la două linii de penel. Diseară, corpul căpitanului își va primi din nou sufletul.

Îi întinde tinerei un pahar cu o băutură fierbinte. Ea nu îndrăznește să refuze. Își dă seama că îi e puțin frică de el.

— OK, spuse ea capitulând și străduindu-se să zâmbească. Dacă spui tu!

— Căpitan plecat înainte să semneze un armistițiu cu morții, explică bucătarul-șaman. E important să-l obțină, altfel morții se vor înverșuna împotriva vasului.

— Dar de ce? întreabă Peggy aproape fără să vrea.

— Pentru că nu mormânt, îi dezvăluie Ignuk. Cadavre foarte nefericite pe fundul mării. Nu place asta. Voit dormit că albii, culcat în pământul negru cu viermii.

Rânjește într-un mod dezagreabil. Preț de o secundă, o scânteiere răutăcioasă i se aprinde în ochi și Peggy are impresia că întrezărește o altă fațetă a personalității lui.

* * *

Peg s-a întors în cabina japonezei după ce a trecut prin bucătărie. Primise de la Ignuk un vas izoterm plin cu supă și un urcior cu ceai verde. Își umpluse buzunarele combinezonului cu pâinici. Spera că Yuki va fi în stare să țină în stomac această hrană, pentru că nu va mai putea să se lipsească de mâncare mult timp. Așezate pe cușetă, mănâncă amândouă în tăcere.

— Nu mă lăsa singură, o imploră Yuki. Nu în noaptea

asta. Nu mă simt în siguranță. Bărbații aceia... mateloții... mă înspăimântă.

Trage spre ea un rucsac de piele de unde scoate un pumnal fin.

— E un *kaiken*, explică ea. Soțiile de samurai îl foloseau ca să-și taie gâtul când li se cerea să-și facă *seppuku*.

Îl așează în mâna lui Peg.

— Ți-l dau ție, spune ea. Nu am altă armă.

Se privesc în ochi, fără să mai spună nimic, solidare. Teama le apropie. „Asta nu va dura prea mult”, își zice Peggy, fără să se lase înșelată de atmosfera din acel moment.

Yuki adoarme curând. Pastilele de care face abuz îi reduc timpul de luciditate.

Peggy se uită la cuțit. E frumos, de o eleganță stilizată, ca tot ce produce arta japoneză. Îl așază pe coapsă și așteaptă. Un semnal electronic dinspre centură o anunță că bateria care alimentează costumul se descărcase. Trebuie să se racordeze la rețeaua electrică a navei dacă vrea să beneficieze de căldura difuzată de filamentele dispuse în căptușeala hainei. Se hotărăște să n-o facă, pentru a se putea mișca liber. O libertate foarte relativă, de altfel, deoarece greutatea costumului îi împiedică în mod serios gesturile. Yuki a adormit, cu gluga sacului trasă pe cap, ca și cum ar fi dormit în mijlocul stepei. Lumină își reduce brusc intensitatea. Se înnorează, are să ningă. Peggy se înfioară la gândul că vizibilitatea va scădea și mai mult, iar nava va trebui să-și croiască drum prin această furtună pufoasă.

* * *

Ziua s-a scurs într-o atmosferă de plictiseală, așa cum se întâmplă deseori la bordul unui vas când nu ai de făcut niciun fel de manevră. Peggy detestă această

atmosferă de descompunere, în care timpul se scurge părând încremenit. A ațipit, dar s-a trezit din cauza frigului. Scopolamina plasturilor anti-greață îi face mintea greoaie, gândește cu încetinitorul. De când se află la bord, se simte lentă, ineficace; nu mai funcționează la randament maxim. Are impresia că o escrochează pe Yuki, că nu merită prima de angajare. Întunericul îi trezește din nou teama. Trage cu urechea la zgomotul de pași. Se pregătește să-l audă venind dinspre pântecele vasului. Se teme de momentul în care se va opri la ușa ei, așteptând nu se știe ce...

Își crispează degetele pe mânerul pumnalului și scoate lama din teacă. Metalul, admirabil lustruit, lucește. Și deodată pasul acela șchiopătat se aude din nou, deformat de ecoul metalic al cocăi. Fantoma își reluase rondul de noapte. Rătăcește, se oprește, pleacă mai departe...

„Doar n-o să ne terorizeze în fiecare seară!” se revoltă Peggy în sinea ei. Curajul îi revine de nicăieri. Se ridică brusc, cu cuțitul în mână. De data aceasta este foarte hotărâtă să deschidă ușa și să înfrunte dușmanul fără chip. Dacă este vorba de un matelot, îi va pune lama la gât ca să-l învețe minte.

Se lipește de tocul ușii, cu pumnalul ridicat în dreptul sânilor. Este neplăcut impresionată de caracterul rătăcitor al pașilor. „Somnambulism, își spune ea. E liniștitor lucrul ăsta sau nu?”

Ar vrea ca totul să se sfârșească. Deodată, își dă seama că s-a săturat să aștepte. Deschide ușa ca să iasă în întâmpinarea amenințării. Dar care amenințare? Nu trebuie să exagereze, totuși! Imediat ce apare o problemă într-un spațiu închis, ești mereu tentat să o exacerbezi, să-i dai o mai mare importanță decât ar fi cazul.

* * *

Preț de un sfert de oră, tânăra femeie urmărește cu încrâncenare un ecou care se îndepărtează, care pare că fuge. Apoi se face iar tăcere. Fantomă a dispărut. Peggy e decepționată. Ar fi vrut să termine în seara asta odată pentru totdeauna, să spargă buboiul. Ratase.

Urmărirea a purtat-o până aproape de cabina căpitanului. Ușa lui Rolf e chiar acolo. Peg ezită, ceva o îndeamnă să nu dea înapoi. Bagă pumnalul în teacă și pune mâna pe clanță. Ușa e întredeschisă. Se aude o răsuflare greoaie de om în agonie, aproape un horcăit. Intră. Mirosul transpirației de bărbat o lovește brusc în față. E Rolf. E acolo, prăbușit pe cușetă, gol. Transpiră și se sufocă, victimă a ceea ce pare o criză de astm dintre cele mai severe. Peggy se apleacă asupra lui. E inconștient, are ochii închiși. Cu gura larg deschisă, încearcă să aspire aerul pe care plămânii blocați de secreții îl cer cu disperare. Zgârie cu mâinile salteaua. Seamănă puțin cu o mare statuie doborâtă. Un aspect masiv și războinic, care contrastează cu starea lui de slăbiciune. „Un cavaler rătăcit pe Pământul Sfânt, devenit victimă a malariei”, își spune în mod stupid Peggy.

Îi e ciudă pe ea pentru acest exces de romantism. Deși nu vrea, nu se poate abține să nu examineze anatomia lui Amundssen. E un bărbat frumos, solid. Torsul și abdomenul îi sunt foarte albe, spre deosebire de fața bronzată. Un alb aproape lunar, care rămâne apanajul popoarelor nordice. Peggy își pune vârful degetelor pe pieptul căpitanului. Nu-și poate reține un fior. Întotdeauna e excitant să mângâi o brută în momentul ei de cea mai mare slăbiciune, când e „dezamorsată”.

În acea clipă, simte o violentă dorință pentru acel corp culcat. Un spasm îi umple pântecele. Nu a mai făcut dragoste de luni de zile. Până acum, nu suferise de această lipsă, dar atingerea aceea ușoară o scosese la iveală, acolo, în intimitatea cabinei, unde lumina lunii se

strecoară printr-un hublou murdar de sare și de spumă. Își sprijină palmele pe pielea umedă a suedezului. Simte cum vibrează întreaga mașinărie ascunsă sub pielea albă. Îi e rușine, dar nu reușește să se dezmeticească. E ceva mai puternic decât ea. Își lasă degetele să alunece pe abdomenul bărbatului, îi atinge sexul. Descoperă cât de mult îi lipsea, cum refulase orice nevoie sexuală de la plecarea din Florida.

Puțin ar mai lipsi să nu-și pună buzele pe penisul acelui bărbat inconștient. Exact în acel moment, Rolf geme și Peg se trezește la realitate. În pofida crizei de sufocare, nu reușește să se trezească din somn, probabil din cauza drogurilor date de bucătarul-șaman. Aplecându-se, Peggy descoperă hematoame pe o parte și pe cealaltă a corpului. Se lovise oare cu pumnii? Coastele îi sunt proeminente, cutia toracică pare blocată în poziția de inspirație, ca și cum Amundssen s-ar fi apărat contra strânsorii unui șarpe boa. Dacă va continua astfel, se va sufoca. Echimozele sunt enorme, se întind de la solduri până la subsuori. Să fie din cauza unei flagelări... sau sunt stigmate?

Deodată, Peggy încremenește. Are convingerea că cineva a intrat în cabină și stă în spatele ei, în întuneric. Mâna îi alunecă spre *kaiken*, dar atunci se aude vocea șuierătoare a lui Ignuk:

— Îl chinuiesc demonii, spuse el. Corpul lui e ca o navă prinsă între ghețuri, nu e bine. Asta înseamnă „fantome supărate”. Într-o zi, îl vor sufoca... sau oasele îi vor pocni. Cutia toracică nu rezistă veșnic.

— E doar o criză de astm, îi tăie vorba tânăra femeie, agasată de aceste baliverne. Trebuie să aibă pe undeva vreun medicament pentru asta.

— Medicament al albilor fără efect asupra fantomelor, rânjește bucătarul.

Peggy se uită pe noptieră. Descoperă un inhalator din plastic cenușiu. Văzuse multe altele la fel în mâinile bătrânilor de la Key West. Strecoară mușchiul între

buzele lui Rolf și apasă pe declanșator. Cartușul vaporizează soluția dilatatoare în gura suedezului.

— N-o să meargă, repetă șamanul. Doar mică ameliorare.

— Cine pilotează nava în acest moment? întreabă tânăra.

— Pilot automat sistem D, cârma legată cu sfoară, mormăie Ignuk, dând nepăsător din umeri. Viteză redusă. Nu există secund care să-l schimbe. Căpitan Suicid face întotdeauna așa.

„La dracu!”, izbucnește Peggy în sinea ei. Încearcă să nu se gândească prea mult la ce însemna asta. Nu e deloc plăcut să fii pasagera unui vas-fantomă care înaintează orbește. Se ridică și trage așternutul peste corpul lui Amundssen. Își regretă imediat gestul, care provocase un zâmbet ironic al șamanului.

Îl împinge afară, grăbită să iasă din cabină. Știe totuși că imaginea acelui corp de bărbat o va urmări și în somn.

„Cine mergea pe culoare? Rolf, Ignuk... altcineva?”

Capitolul 6

Își petrece restul nopții așezată pe cușetă, în așteptarea unei eventuale coliziuni. În minte îi vin frânturi de lecturi, își amintește tot ce citise despre naufragiile petrecute la această latitudine. Un vas poate să se scufunde în două minute. Apă rece ca gheața o înspăimântă. Nu e obișnuită cu frigul. Yuki s-a trezit în zori. Se simțea mai bine. Peg i-a povestit pățania ei nocturnă. Criză de sufocare pe care o avusese Rolf.

— E ceva psihosomatic, a diagnosticat japoneza. Aș putea să mă ocup de el, cunosc bine acupunctură, ar putea să-i ușureze suferința.

„Nu te apropia de el”, îi interzice în gând Peggy. Această răbufnire absurdă de gelozie o stupefiază. Ce i se întâmplă? Își pierde capul?

Ca să-și ascundă tulburarea, îi propune japonezei să-i aducă o cană de ceai și pesmeți. Dar, ca și cum hazardul hotărâse să-i dea cu tifla, se lovește de Rolf Amundssen în momentul în care ajunge pe puntea comandantului. El o salută și Peg simte că roșește. Pare să-și fi revenit și respiră normal. Peggy bâiguie că tocmai cobora la bucătărie, dar el o prinde de braț și îi cere să-l însoțească până la timonerie. Nu e în stare să-și tragă mâna. Nu-i place deloc că exercită asupra ei această dominație animalică.

Postul de comandă duhnește a sudoare, tutun și piele veche.

— Am vrut să-ți mulțumesc pentru noaptea trecută...,

spune el fără s-o privească. Ignuk mi-a explicat totul. Crizele mă apucă imediat ce mă apropii de locul în care s-a înecat familia mea. Presupun că ți-a povestit, nu?

— Puțin, murmură tânăra femeie. Nu vreau să fiu indiscretă.

Rolf dă din umeri. Combinezonul căptușit cu blană îl face să semene cu un urs.

— Nu ești indiscretă, răspunde el oftând. Toată lumea știe, nu-i un secret. Nu e nimic de făcut, sufocările vor deveni din ce în ce mai puternice pe măsură ce înaintăm. Ignuk îmi va pregăti un leac de-al lui. El nu vede asta ca pe o boală, ci ca pe un blestem. După spusele lui, n-am să mă eliberez de această povară decât după ce le voi asigura un mormânt decent membrilor familiei mele. Ce zici de asta?

A pus mâinile pe cârmă și a corectat direcția, cu ochii țintă la linia orizontului. Ochelarii negri îi ascund privirea.

Peggy vrea să facă un pas spre ieșire, dar el o cheamă înapoi, răstindu-se scurt:

— Nu, rămâi. Simt nevoia să vorbesc cu cineva. Sunt singur de prea mult timp. Îmi cer scuze, nu sunt obișnuit să mă adresez unor oameni normali. La Sanashtawa nu se prea practică discuțiile de salon... Îți spui probabil că sunt nebun, nu-i așa? Acolo toți sunt convinși de asta. Dar n-am nicio putere, am impresia că-i aud strigându-mă... Soția și fiul meu. Nu ai cum să înțelegi. Le aud vocile în vuietul vântului. Îmi fac reproșuri. E greu să trăiești cu astfel de cuvinte în cap. Cuvinte pline de amărăciune.

Înghite în sec. Strânge cârma cu atâta putere, încât falangele îi devin albe.

— Ne-am despărțit certați, murmură Rolf. Asta e cel mai greu de suportat. Ultimele ei cuvinte... Le aud și acum. Și privirea ei. M-a urât, în acele ultime momente chiar m-a urât. N-a plecat cu sufletul împăcat. O știu. Am citit-o în ochii ei. M-a blestemat. Și-a spus că eu sunt

de vină pentru toate.

Vorbește cu jumătate de glas, recitând un monolog interior repetat de mii de ori. Nici măcar nu e atent la prezența tinerei. Povestește naufragiul. În mijlocul menghinei ghețarilor care presează nava, el nu vede decât privirea soției sale, Birgit, plină de mânie, o privire care îl readuce la stadiul de adolescent retardat, permanent în căutarea unor teribilisme inutile. Îl insultă printre dinți și vorbele ei fac mai mult zgomot decât banchiza care strivește coca vasului. Îi trântește în față injurii tăioase, vulgare. Ce ciudată pare acea scenă de menaj la capătul lumii, în acea secundă de cataclism absolut! Ai vrea-o mai nobilă, istorică... dar nu, ea scrâșnește strident că dinții unei furculițe pe fundul unei farfurii. Într-un minut, abisurile Polului Nord aveau s-o înghită, însă femeia rostește doar cuvinte cumplit de obișnuite. O ceartă dintr-un colț de bucătărie, unde vacarmul farfuriilor sparte este înlocuit cu cel al aisbergurilor pornite să se lipească unul de celălalt. Rolf ar vrea să-i spună soției sale că nu trebuie, că nu pot să se părăsească astfel, dar ea clocotește de ură, se gândește doar la copil, la Leif. Și-ar împinge soțul în ocean fără ezitare, dacă asta ar putea să-i salveze băiatul. Amundssen citește totul pe fața ei. În acea clipă, el nu mai are nicio greutate, nicio valoare. Ea ar vrea să poată răscumpăra viața micuțului cu moartea lui Rolf. Să-i fie prezentat contractul pentru că vrea să-l semneze imediat; își rupe venele mâinii cu dinții ca să-și înmoaie pana în sânge. Repede!

Îl renegase în acea clipă definitivă. Plecase strigându-i că era doar un imbecil, un copil mare preocupat doar de provocări, de triumfuri deșarte, de glorii de mucava.

Amundssen spune totul la grămadă, așa cum a mai făcut-o probabil de sute de ori în cursul unor bețiii cu Tuna James „Cașalotul”. Dar asta nu-i ușurează suferința, nu face să crape abcesul. A vorbi, a te spovedi nu folosește la mare lucru. Peggy o aflase după moartea

surorii sale. Repeți întruna aceleași lucruri fără speranță. Nimic nu te liniștește, niciodată.

Lamentarea lui are ceva derizoriu și incredibil de meschin. Peg își zice că se aștepta la mai mult. Dar, în același timp, trebuie să recunoască față de ea însăși că e mișcată, emoționată.

Acum îi vorbește despre sufocări. Vocea lui a devenit mai înăbușită, abia dacă o mai aude.

— E ca și cum mi-aș ține respirația ca să nu mă înec, continuă el. Ca și cum aș fi sub apă… În apnee. Da, cred că asta e. Mă scufund… Mă scufund ca să-i găsesc, jos de tot, ca să ajung la ei. Și-mi țin răsuflarea. Cât mai mult timp posibil. Știu că, dacă deschid gura, mă voi îneca și eu. Așa că trebuie să rezist…

Se vede coborând în adâncuri și explică. Înoată în apa tulbure plină de particule de gheață și de *krill*. Are impresia că înoată în lapte. Totul e tulbure, nu vede nimic, așa că acum coboară și mai jos, tot mai jos. Presiunea crește, îi strivește coastele, plămânii îi sunt ca niște saci din hârtie care sunt mototoliți. Nu i-a mai rămas niciun strop de aer în branhii. Îl cuprinde asfixia. Se sufocă… totuși, știe că trebuie să continue să înoate. Trebuie să-i găsească.

— În vis, mărturisește Rolf, știu că la un moment dat îi voi vedea apărând și că îmi vor întinde mâna.

În timp ce îl ascultă, Peggy simte un fel de apăsare. Se sufocă și ea. Se surprinde deschizând gura ca să inspire mai mult aer. Urăște povestea asta cu apneea. Crede că Rolf ar putea foarte bine să moară din cauza ei.

— Am fost la un psihiatru, mormăi suedezul, care, pentru prima dată de la începutul confesiunii, pare stânjenit. Un tip chel cu ochelari, la dispensarul contoarului. Bietul de el, părea la fel de stingherit ca un câine chihuahua pe banchiză. Pretinde că aceste crize de astm nu sunt decât un substitut de înec, un surogat pentru adevăratul înec spre care tind. Ele trădează sentimentul meu de culpabilitate și dorința mea

inconștientă de a fi mort și eu. După el, încerc să mă înec în fiecare noapte... În pat, pe uscat. Poți să crezi o chestie ca asta? Chiar și trucurile de magie ale acestui bătrân țăcănit de Ignuk mi se par mai credibile.

Peggy nu răspunde. Își zice că nici ea nu reușise să se împace cu sora ei mai înainte ca aceasta să fie asasinată. A cunoscut această tortură. Își repetase mult timp: „Nu știam că era pentru ultima dată...”

Își imaginează cu ușurință ce simțea Rolf.

Urmează un moment de tăcere jenant. Tânăra femeie înțelege că Amundssen regretă deja că își deschisese sufletul în fața ei. Îi e ciudă. De ce crede că ea n-ar fi la înălțime?

Își potrivește gluga, ochelarii de soare, bâiguie o scuză vagă și părăsește timoneria.

Capitolul 7

Zăpada împresoară cargobotul. Vizibilitatea e zero. Uneori, când se stârnește vântul, fulgii de zăpadă se transformă în bucăți de gheață și le auzi cum zornăie pe punte ca niște cioburi de sticlă. Dacă vrei să circuli pe-afară, e bine să porți o mască de protecție, altfel riști să fii rănit la față de rafalele încărcate de ace de gheață.

Yuki se simte mult mai bine. L-a vizitat pe Rolf ca să discute cu el despre drumul ce trebuie urmat. A profitat oare de ocazie ca să-i propună să beneficieze de cunoștințele ei în ale acupuncturii? Peg ar fi gata să pună prinsoare că da. Bănuiește că japoneza ghicise atracția pe care Rolf o exercită asupra ei.

„Va încerca să mi-l fure, își spune ea. Nu pentru că-l vrea, ci pentru că probabil face parte dintre acele fete care nu se pot abține să nu sufle iubitul celei mai bune prietene. Doar așa, ca să-și dovedească faptul că nimeni nu le poate rezista. Ei, căpitanul, mie, mateloții... Cu siguranță că așa vede lucrurile.”

Peggy e tare furioasă. Claustrarea o scoate din minți. Nava înaintează cu o lentoare infinită, pentru că Amundssen se teme să nu dea nas în nas cu un aisberg. Aproape peste tot s-au format stalactite, împodobind suprastructurile vasului. Nu trebuie să atingi nimic cu mâna goală, nici gheața, nici oțelul, ca să nu te lipești.

— De aceea se fabrică puști acoperite cu plastic, i-a explicat Ignuk. Altfel, când vânătorul ia prada la ochi, fața i se lipește de metal. Deloc amuzant. Turiștii fac

chiar greșeală cu camera de luat vederi sau cu aparatul foto. Leica rămâne lipită de nasul exploratorilor amatori... Eschimoșii râd foarte tare.

Peggy se întreabă dacă nu cumva accentul bucătarului-șaman nu e în mare parte fals. Intuiește că e un mare manipulator. Exprimarea confuză îi provoacă probabil o plăcere răutăcioasă.

Într-o seară, spune cu un arțag abia reținut:

— Prietena ta, japoneza, încearcă să-l trateze pe căpitan cu ace mici, se crede mai bună ca mine. N-ar trebui s-o lași să-ți ia locul în patul suedezului. Dacă vrei, pot să fac o licoare de iubire și s-o torn în ceaiul lui Amundssen. Ce zici?

Peggy refuză după o ezitare imperceptibilă, care nu-i scapă însă șamanului și îl face să surâdă.

* * *

Mateloții aruncă sare pe punte în încercarea de a o degaja. Echipajul nu era suficient de numeros ca să asigure întreținerea obișnuită a unui cargobot și totul mergea anapoda. Yuki nu povestește nimic despre întâlnirile ei cu Rolf. Nu face confidențe servitorilor. Ca să-și omoare timpul, lucrează la tratatul ei de interpretare fractală a ikebanei. E evident că are o plăcere răutăcioasă să lase peste tot foi pline de ecuații, ca și cum ar spune: „Ce poți tu să înțelegi, tu care vindeai planșe de surf la Laguna Beach?”

„Scorpia!”

Peggy se străduiește să rămână calmă. Izolarea nu-i face deloc bine. Unii exploratori polari au înnebunit trăind mult timp izolați în spații foarte înguste, compartimentate. În porturi, se întâmplă să se vorbească pe șoptite despre misiuni celebre, ai căror membri au ajuns să se omoare între ei, incapabili să se mai suporte.

— În mod oficial, i-a spus într-o seară Tuna James „Cașalotul”, de aceste acte sunt acuzați lupii sau ursii, dar animalele constituie doar un bun pretext! De cele mai multe ori, chiar oamenii se devorează între ei. Povestea Polului Nord e plină de cazuri celebre de antropofagie. Banchiza îți ia mințile, se știe. Oamenii nu sunt făcuți să înfrunte deșertul alb.

* * *

Când Yuki pleacă fără să spună o vorbă, cu o cutie plină cu ace în mână, Peggy strânge din dinți. Gelozia o lovește în stomac și îi tăie răsuflarea. Știe ce o motivează pe japoneză: sportul, provocarea... Este adevărat că e ceva excitant în a reda pofta de viață unui bărbat pustiit de suferință. „Un băiat trist e sexy”, îi spusese într-o zi o prietenă de liceu. Atunci nu înțelesese; acum își dădea seama cât era de adevărat. Ar fi vrut ca ea să alunge fantomele lui Rolf Amundssen, să-l îmblânzească și să-l facă să-și îndrepte privirea spre viitor.

În alte momente, se scutură, își redobândește luciditatea și își spune că e victima unor fantasme provocate de lipsa de ocupație și de claustrare. Nimic mai mult. Nu e îndrăgostită de suedez, e doar o momeală din care a ales să muște mintea ei torturată de plictis. Din păcate, aceste momente de acalmie nu durează niciodată prea mult și atunci își găsește refugiul lângă Ignuk. Nici el nu o prea suferă pe Yuki.

— Prietena ta, bombăne el, nu va aranja deloc lucrurile în felul ăsta. Morților nu le e teamă de micile ei ace. Poate să le înfigă până nu mai poate în piele căpitan. Spectrele nu vor înceta să înoate în urma vasului. Le-am văzut. Birgit și Leif, nevasta și copilul. Înoată cu membrele lor tare palide. Se țin după noi. Poate că până la urmă vor urca la bord după Amundssen. S-ar putea,

da, da.

Peggy își reține înfiorarea. Altundeva, în alt timp, în alt loc, povestea asta ar fi făcut-o să dea din umeri nepăsătoare, dar aici, în cochilia asta de fier rătăcită în mijlocul viforniței, i se pare înspăimântător de credibilă. A început deja să și-i imagineze pe cei doi înecați cățărându-se pe punte și scotocind culoar după culoar. Femeia, cu părul ud plin de stalactite lungi de gheață; copilul, buimăcit, cu pielea mai albă decât cea a unui pește fiert... Dumnezeule! Ce imbecilitate! Clișee de film de groază.

— O să vină, continuă Ignuk, mulțumit că obținuse efectul urmărit. Se vor lua de pasageri. Îi vor arunca peste bord, unul după altul, până când vor rămâne singuri cu Amundssen, ca să-și încheie socotelile între ei. Da, da, știu asta.

„Povești de adormit copiii, își repetă Peggy, așa cum șoptesc adolescenții la focul de tabără, în nopțile de vară."

Fără să vrea, părăsind bucătăria, merge spre pupă ca să scruteze marea din spatele cargobotului. Ninsoarea e prea deasă, nu distinge suprafața apei. Își spune că e idioată, dar nu se poate abține să nu se gândească la acei pași șchiopătați din timpul nopții, al căror ecou răsună pe culoare. „Și dacă sunt cumva deja la bord?"

Începe, poate, să-și piardă mințile, își spune. Psihologii au obiceiul să numească această afecțiune *cabin fever*. Unele personalități, cred ei, sunt mai expuse decât altele la această boală și pot să piardă foarte repede contactul cu realitatea.

Tânăra femeie se întoarce în cabina ei. Ar vrea să se întâmple ceva, orice, să ia odată sfârșit așteptarea asta.

Capitolul 8

Seara, Yuki scoate din bagaje un magnetofon minuscul și introduce în el un disc strălucitor. Când apasă pe PLAY, o voce îndepărtată se aude în difuzor. O voce de bărbat care se exprimă în japoneză în mijlocul unui întreg concert de paraziți.

— E tatăl meu, murmură tânăra femeie. E ultimul lui mesaj, așa cum a fost captat de satelitul de telecomunicații.

— Ce spune? întreabă Peggy.

— Spune că avionul a fost sabotat și dă coordonatele la care se află, șoptește Yuki. Anunță că va încerca să aterizeze pe banchiză.

Ascultă înregistrarea încă o dată, și încă o dată. Timbrul bărbatului e viril și nu pare deloc speriat. Fără să știe prea bine de ce, Peggy se aștepta la o voce tremurătoare de bătrân. Oare de unde o mai scosese și pe-asta? Avea să rămână oare prizoniera veșnicelor clișee ale savantului cu bărbuță albă? La urma urmelor, tatăl japonezei nu are mai mult de cincizeci de ani. E un om în puterea vârstei, probabil seducător, dacă e să ne luăm după trăsăturile fiicei sale.

Yuki se întinde pe cușetă, așază magnetofonul pe burtă, închide ochii... și reascultă ultimele cuvinte ale dispărutului. Această litanie devine repede insuportabilă.

Peggy se ridică și pleacă, incapabilă să mai asculte încă o dată înregistrarea.

* * *

În timpul nopții, alimentarea electrică a cabinelor se întrerupe în mod inexplicabil. Sacii de dormit electrici încetează să mai funcționeze; iar încălzirea se oprește pur și simplu. La o astfel de latitudine, nici nu e nevoie de altceva ca să asasinezi pe cineva în somn. Peggy, care, din fericire, nu dormea, examinează termometrul. În cabină sunt minus 20 de grade Celsius. Branșează pe bâjbâite una dintre baterii. Telefonul interior nu funcționează nici el.

Lovește cu pumnul în perete ca s-o trezească pe Yuki. Dacă japoneza a luat somnifere, ar putea foarte bine să moară de frig fără să-și dea măcar seama.

Peg clănțăne din dinți. Își îmbracă repede combinezonul, tremurând. „Cineva a încercat să ne omoare”, își zice ea înspăimântată.

E foarte ușor, a fost de ajuns să tragă de o manetă, să scoată o siguranță...

Iese pe culoar și bate la ușa asiaticei. Yuki nu răspunde. Alarmată, Peggy își scoate briceagul și îl folosește ca să descuie ușa. Cușeta e goală.

„La dracu! șuieră ea printre dinți. Târâtura...”

Înțelesese că japoneza era la Rolf. *În patul lui Rolf*. Probabil că ședința de acupunctură s-a transformat în masaj erotic. Se simte umilită. Din reflex, Peggy răsucește întrerupătorul. Se face lumină. Aici încălzirea funcționează. Sabotajul o viza deci doar pe ea. Dar cine ar fi avut interes ca ea să moară de frig în somn? Să fi vrut cineva să-i dea o lecție? Să se distreze terorizând-o? Prin minte îi trec fețele mateloților, fața lui Ignuk... dar se gândește și la Yuki. Și-o imaginează foarte bine pe frumoasa asiatică în stare să se amuze înspăimântându-și servitoarele.

Străbate culoarul și localizează imediat tabloul de

siguranță. Rebranșarea siguranțelor nu-i ia mai mult de o secundă.

„Dacă aș fi luat somnifere, își spuse ea, hipotermia m-ar fi ucis fără să-mi dau seama.”

Deseori trec oamenii în felul acesta de la viață la moarte la Polul Nord. Peg se întoarce în cabină, clănțănind din dinți. Intră în sacul de dormit fără să se dezbrace. I se pare că nu va reuși să se mai încălzească niciodată. Își spune că probabil pute. Nu mai făcuse duș de când ridicaseră ancora.

Nu reușește să mai adoarmă. O asaltează tot felul de imagini: Yuki aplecată peste corpul gol și alb al lui Rolf Amundssen. Yuki și sânii ei mici și tari de femeie foarte tânără...

Își spuse că e o idioată, o liceană în călduri.

O aude pe Yuki întorcându-se foarte târziu. Abia atunci închide ochii și adoarme.

Capitolul 9

Nu mai ninge. Mateloții curăță puntea, spărgând cu barosul plăcile de gheață formate pe tambuchiuri. Nu par bine dispuși și șușotesc între ei. Ignuk le aduce căni cu ceai fierbinte. Unii dizolvă în el grăsime râncedă de focă. Aici e important să mănânci gras, doar aporturile lipidice protejează contra temperaturilor joase. În plus, e bine să eviți consumul unor alimente reci, căci organismul se epuizează încălzindu-le. *Mâncatul alimentelor reci te obosește*. Peggy știa acum pe de rost această teoremă.

Amundssen a oprit nava. A luat hotărârea să se ducă să dinamiteze un aisberg care le stătea în cale la două ancabluri de cargobot. Yuki a protestat, vor pierde timp cu asta, dar Rolf a ridicat nepăsător din umeri. Îl doare exact în cot de capriciile japonezei. Îngrămădește dinamită într-o barcă. În culmea furiei, Yuki îl înjură în limba ei natală. Peggy recunoaște cuvântul *baka*, care nu înseamnă nimic frumos!

— Asta e meseria lui, pledează Ignuk. Trebuie sparți munții plutitori, așa se topesc mai repede.

Peg se uită după Rolf, care se îndepărtează vâslind, singur, cu cordonul Bickford înfășurat pe umăr. Dacă mateloții ar vrea să se revolte, le-ar fi ușor s-o facă acum, în timp ce căpitanul este departe de navă. Un cargobot poate fi vândut fără mare greutate unui recuperator de nave, care i-ar da o spoială și l-ar repune apoi în circuit. Peg ar vrea să-i strige lui Amundssen să

se întoarcă. Nu se simte în siguranță în mijlocul privirilor furișe ale oamenilor din echipaj. O navă și două femei ar constitui o pradă frumoasă, nu încape nicio îndoială. Preț de un minut, simte că ideea plutește în aer. Tensiunea zumzăie ca o viespe închisă într-un pahar întors cu gura în jos. Îi vede pe marinari privindu-se întrebători. „Da?” „Nu?” Ce-i reține? Personalitatea lui Rolf, fără îndoială. Le e teamă de el. Și de Ignuk, șamanul deghizat în bucătar, și de vrăjitoriile lui. Se mișcă pe loc, bombăne, la un pas de prăpastie. O auziseră oare pe Yuki strigând de plăcere în cabina căpitanului? Acest detaliu le-a întețit furia. Echipajului nu-i place să descopere că au un comandant care își face de cap în vreme ce ei sunt obligați la cea mai strictă abstinentă.

Preț de o clipă, Peggy îi vede pe punctul de a trece la acțiune. Ar fi de ajuns un lucru cu totul neînsemnat: ca unul dintre ei să ia inițiativa, trăgându-i și pe ceilalți după el. Dar nimeni nu se decide.

Explozia îi face pe toți să tresară. Aisbergul se despică în două, stârnind un gheizer uriaș de praf alb. Muntele plutitor se năruiește. Rolf își leagă deja barca de scara de bord.

Peggy răsuflă ușurată. Își dă seama că e leoarcă de transpirație.

Capitolul 10

Peggy petrece uneori zile întregi într-o stare de năucire suspectă, ajungând chiar să se întrebe dacă nu cumva Ignuk se distrează presărând în mâncare produse halucinogene. Pierde atunci noțiunea timpului, orele par că se contractă în clipe, iar secundele se întind la infinit.

La Sanashtawa, îmbarcarea s-a făcut cu atâta grabă, încât niciuna dintre cele două femei nu s-a gândit să ia ceva de citit cu ele. Sunt obligate acum să se confrunte cu plictiseala cumplită a călătoriilor în cabină. După ce a scotocit zadarnic în jur, Peg a pus mâna pe un teanc de reviste pornografice decolorate, o Biblie furată dintr-un hotel și un manual de mecanică în chineză. Nimic interesant.

Yuki a fost repudiată... cel puțin așa îi place să creadă lui Peg. În realitate, nici măcar nu e sigură că s-a petrecut ceva între căpitan și frumoasa japoneză. Dar strădania de a crea aparențe false se potrivește cu stilul asiaticei. Cum să afle? Fata asta nu face confidențe. Vorbește foarte puțin și, când catadicsește să deschidă gura, laudă meritele tatălui ei. Un tată pe care, la urma urmelor, l-a avut prea puțin alături în timpul copilăriei petrecute în Europa. Oricum, Yuki nu mai pleacă noaptea, iar trusa cu ace de acupunctură nu mai e scoasă din valiză. Peg își dă seama că e înclinată să-și diabolizeze tovarășa de călătorie, dar nu se poate abține. Japoneza o agasează cu tăcerea ei, cu privirea semeață, cu acele calcule schițate cu un scris neciteț.

Și apoi mai e și ritualul casetei... ultimele cuvinte ale dispărutului, fornăind în difuzorul magnetofonului. Începuse să semene cu un ciudat laitmotiv copilăresc care răsuna de cealaltă parte a peretelui despărțitor. Yuki le ascultă de zece, de cincisprezece ori la rând. Dar cum să-i porți pică? Dacă Peg ar avea înregistrări cu vocea surorii ei asasinate, le-ar asculta la fel de des.

* * *

Sub un pretext fără importanță, Rolf i-a cerut să urce la timonerie. Nu-i cere părerea, vrea pur și simplu ca ea să stea într-un colț al postului de comandă și să-l asculte. Are nevoie de un ascultător docil, în stare să-i suporte monologul fără a-și slăbi atenția. Când își deapănă amintirile, le înfrumusețează în mod nătâng, ca într-un roman sentimental. De două-trei ori, Peggy a fost gata să-i spună că, probabil, situația nu era chiar atât de simplă. Începe să-și facă o idee cât de cât clară despre Birgit. O plimbăreață foarte descurcăreață care, în loc să se îndrepte spre California, a preferat Alaska și realitățile dure ale Polului Nord. Mintea i-a venit la cap abia după nașterea copilului, ca majorității mamelor, și, dintr-odată, a început să privească altfel lucrurile. A văzut altfel viața ei cu Rolf.

Aventura a devenit sinonimă cu instabilitatea. Temeritatea a început să însemne lipsă de maturitate. N-o mai încânta să riște totul de la o zi la alta. Acum avea un scop în viață, iar Rolf nu a înțeles asta. Rolf, vârât până-n gât în provocările lui falocratice de veșnic adolescent...

„Dacă n-ar fi murit, te-ar fi părăsit, amice, își spune cu răutate Peggy. Nu mai mergeați cu aceeași viteză. Nu mai aveați aceleași priorități.”

Se uită cu atenție la profilul lui Amundssen. Bănuiește măcar? Da, probabil, dar catastrofa a venit la țanc și i-a

permis să-și protejeze *în extremis* frumosul lui roman de dragoste. Dacă mai trăia încă două zile, Birgit și-ar fi făcut valiza. Banchiza o înghițise la momentul potrivit.

De zece ani, pritocește aceeași poveste de adormit copiii și poate că nici el nu crede în ea! Tinerei femei îi e puțin milă de el.

— Prietena ta, spune deodată Rolf, trezind-o la realitate, e un copil răsfățat, nu vrea să înțeleagă ce i se spune.

— Despre ce vorbești? bâiguie Peg.

— I-am explicat de zece ori, continuă suedezul, că acele coordonate ale locului unde s-a prăbușit avionul nu sunt ale unei banchize. Dacă le transpui pe o hartă, vei vedea că punctul determinat se situează în plin ocean. Asta înseamnă că avionul a aterizat pe un aisberg tabular. O bucată de gheață plată, enormă, aflată în derivă. Astăzi poate să fie oriunde. Înțelegi?

— Cred că da, murmură Peggy. E ca o plută. O plută enormă purtată de curenți.

— Exact, confirmă Amundssen. Cu toate astea, Yuki se încăpățânează să-mi ceară să mergem în acel loc. Nu pot s-o fac să înțeleagă că locul s-a schimbat. Ba mai mult, că se schimbă la fiecare oră. Când încerci să-i explici acest fenomen, se îndârjește și mai rău. E o persoană care nu-i obișnuită să fie contrazisă, nu-i așa?

— Nu știu, răspunde tânăra femeie. N-o cunosc. Sunt doar angajata ei, ca și tine. Ne plătește pentru un anumit serviciu, atâta tot.

În timp ce vorbește, prin minte îi trece un gând perfid. Se întreabă dacă nu cumva Rolf, după ce a avut-o pe Yuki, nu încearcă acum s-o aibă și pe ea.

Și dacă toate lamentările suedezului nu erau în realitate decât o paradă de seducție, un simulacru cu care să atragă femeile? Se indignează. Nu vrea să-i urmeze japonezei. Servitoarea după patroană, nu, nici vorbă!

— Încearcă s-o faci să înțeleagă, insistă Amundssen.

Explică-i că obiectul căutărilor noastre se deplasează permanent. Nu-i un punct fix. Acest aisberg tabular e ca săpunul pe care vrei să-l prinzi cu mâinile ude, sub duș.

— Crezi că tatăl ei ar mai putea fi în viață la ora asta? întreabă tânăra femeie.

Rolf dă din umeri.

— Dacă n-a fost rănit în cădere și are noțiuni de supraviețuire, de ce nu? mormăie el. A putut să-și facă un iglu. E foarte ușor să încălzești un iglu dacă e bine construit. Poți să arzi înăuntru ulei într-o cutie de conserve. Dacă avionul n-a luat foc după impact, tipul a putut să recupereze carburant din rezervoare sau să golească uleiul din diferitele circuite. Dispune, așadar, de o rezervă de combustibil impresionantă, destul ca să încălzești un întreg trib de eschimoși vreme de un an!

— Și de mâncat?

— Dacă nu e chiar nepriceput, poate să pescuiască sau să adune *krill*, făcându-și o plasă. Poate să mestereasc㠄 și o capcană pentru foci. Mai puțin elegant, dar mai eficace, poate să-i mănânce pe pasagerii care călătoreau cu el.

Peggy se strâmbă scârbită.

— Nu face pe mironosița, bombăne Amundssen. De obicei, lucrul ăsta e trecut sub tăcere, dar se întâmplă frecvent în caz de naufragiu. Evident, după, nimeni nu se laudă cu asta. Avantajul frigului e că păstrează în stare foarte bună cadavrele. E de ajuns să le faci bucăți și să le lași afară. Capătă imediat consistența pietrei. Nu decongelezi decât ceea ce vrei să consumi. Tipul ăsta, geniul informaticii, avea un pilot și un copilot. E mai mult decât destul. Cu astfel de provizii, poate să se hrănească luni de zile. Să știi că în Alaska, când lași o bucată de carne afară în cursul iernii, trebuie s-o tai cu drujba dacă vrei să gătești o parte din ea. Nimic nu se strică.

— Așadar, conchide tânăra femeie, tatăl japonezei s-ar putea foarte bine să fi supraviețuit. Nu ți se pare

neverosimil.

— Nu, confirmă suedezul. Depinde dacă s-a rănit sau nu la căderea avionului. E rațional să speri. Adevărata problemă este cum depistăm unde se află în acest moment și cât timp va mai rămâne întreg aisbergul tabular. Dacă insula de gheață se fragmentează, se fărâmițează brusc, s-a zis cu el. Uneori e de ajuns un val mare, o coliziune, și placa se despică pe la mijloc. E ca un puzzle care ar exploda în toate direcțiile.

* * *

Peggy încearcă să abordeze subiectul cu Yuki, dar tânăra femeie devine imediat reticentă, se agață de convingerile ei intime. După spusele sale, e aproape în contact telepatic permanent cu tatăl ei. Delirează și folosește argumente din marea babilonie irațională a parapsihologiei ca să se autoliniștească. Rămasă fără argumente, scoate totuși o cutiuță neagră pe care pâlpâie o lumină roșie.

— E un detector de baliză, explică ea. Tatăl meu poartă un emițător în jurul gâtului. Când vom ajunge la mai puțin de cincizeci de kilometri de el, beculețul va clipi din ce în ce mai des. După cum vezi, nu mergem la întâmplare. Nu asculta ce spune Amundssen, e un ratat și un defetist.

* * *

Mai adineauri, când lui Peggy i-a venit să urce în timonerie, a dat peste Ignuk la cârmă.

— Unde e căpitanul? a întrebat ea.

— S-a retras, a bombănit eschimosul. Nu poți merge, deranjat la el.

— Ce tot spui? a șuierat tânăra femeie. Ce retragere?

Despre ce vorbești?

Șamanul a schițat un zâmbet suspect.

— Rolf nevoie să mediteze, a răspuns, prefăcându-se că îi e greu să se exprime.

Peggy îi cunoștea șmecheria. Când îl aduceai pe un teren fierbinte, bucătarul începea să vorbească stricat. Insistând, a înțeles până la urmă că Amundssen suferă de crize subite care îl fac să se izoleze. Atunci își lasă baltă responsabilitățile și se ascunde în adâncul calei, într-un loc numai al lui. Aceste accese ciclotimice sunt imprevizibile. Un moment scurt de exaltare poate fi urmat de o lungă perioadă de deznădejde.

— E ca o febră, a conchis Ignuk. Trebuie așteptat să scadă. Așa că am trecut la cârmă. Nu trebuie avut frică, Ignuk știe să conducă marea barcă din fier a albilor.

Și mai pune de la el tot felul de basme ca să-și râdă de ea. Tinerei femei îi vine să-i tragă o palmă. Părăsește puntea comandantului.

— Nu! răcnește deodată șamanul, încetând să mai joace rolul bunului sălbatic. Nu te duce acolo. E periculos. Nu trebuie să te apropii de el când e în starea asta.

Peggy hotărăște să nu țină seama de spusele lui. Crede că știe unde se ascunde Amundssen. Își amintește de cala închisă cu lacăt nu departe de cea unde și-a depozitat materialul de scufundare. Nu va sta cu brațele încrucișate așteptându-l pe căpitanul țăcănit să iasă din cămașa de forță, nu... Vrea să vadă cu ochii ei.

Se orientează pe culoare și coboară în pântecele navei. Unele sectoare sunt cufundate într-un întuneric complet, iluminatul fiind defect în acele locuri. Așa că trebuie să înaintezi ca orbii, cu mâinile întinse în față. Vacarmul mașinilor face să vibreze tabla și din unele conducte scapă abur sub presiune. Peggy încetinește pasul și ia seama să se țină departe de zonele întunecoase. Vede imediat lacătul pe jos și lanțul care atârnă. Accesul la cala interzisă fusese deschis. Chiar

trebuie să meargă mai departe? Ce se așteaptă să găsească?

„Un loc unde se fumează opiu, își spune ea, o saltea întinsă pe jos, pipe... și Rolf care trage din pipa de bambus până când cade în năuceală."

Contrar celorlalte droguri, opiul te face să aluneci într-un puț de anestezie blândă, un fel de nonexistență extrem de plăcută. Tânăra femeie e convinsă că Amundssen se izolează ca să fumeze pe ascuns. Adulmecă aerul. Insistă degeaba, nu reușește să detecteze mirosul dulceag și rășinos al macului. O chinuiește curiozitatea. Nu mai e în stare să facă acum cale întoarsă. Se strecoară încetișor spre ușa metalică, întrebându-se dacă va fi în stare să o întredeschidă fără să atragă atenția căpitanului. Se convinge că balamalele sunt bine unse și pune mâna pe maneta de blocare a ușii. Ridică ușor zăvorul de fier și împinge în ușă.

Cala interzisă e puternic luminată. În mijlocul spațiului mare, rezervat cândva mărfurilor, se află acum o grădină și o căsuță.

Capitolul 11

Peggy rămâne locului, lovită de stupoare. Nu-i vine să creadă. Podeaua calei e acoperită cu o mochetă din plastic verde, care imită iarba. Pe pereți era pictat un cer albastru, naiv, presărat cu nori mari și pufoși. O barieră albă înconjoară această grădină artificială. Cutia de scrisori din tablă, cu steguleț ul ridicat, așteaptă trecerea unui poștaș improbabil.

Tânăra femeie își ține răsuflarea. Casa e din prefabricate. Probabil că e vorba de cea în care locuia pe uscat familia Amundssen... sau, mai curând, cea la care visa Birgit, sătulă de preumblările oceanice ale soțului ei. Clădirea – ziduri albe, obloane albastre – ar fi putut să provină dintr-un desen animat de Walt Disney. Este modelul tip „familie fericită" numai bun de comandat din catalogul fericirii prin corespondență. Probabil că Rolf a cerut să-i fie livrat în mare taină și l-a asamblat el însuși, cu mari dificultăți. Cala are dimensiunile unui teren de volei, iar casa are destul loc. De jur-împrejur, grădina e plină de jucării lăsate la întâmplare: o tricicletă de un roșu aprins, o minge, animale din plastic gonflabile, o trompetă... Peg observă prezența unui balansoar. Are impresia că se află în culisele unui teatru și se uită la decorul unei scene. Totul i se pare atât de ciudat, încât naivitatea aranjării capătă un aspect neliniștitor. Cerul pictat, peluza falsă, cutia de scrisori... E ca și cum ar fi pătruns pe de-a-ntregul înăuntrul desenului unui copil. În același timp, e

hipnotizată și nu poate să reziste nevoii de a se apropia de căsuță.

Amundssen nu se vede nicăieri. Tânăra femeie zărește un fotoliu-balansoar pe verandă și o trusă de fumător pe o măsuță din lemn alb: pipă, pungă de tutun. „Instrumentele seninătății regăsite?”

Are impresia că e o spărgătoare, pregătindu-se să intre prin efracție în căsuța celor șapte pitici sau a familiei ursilor. Cine e ea cu adevărat? Albă-ca-Zăpada sau Fata-cu-Părul-de-Aur, cu șperaclul în mână?

Gazonul fals îi scârțâie sub picioare. Sub efectul ruliului, tricicleta se deplasează înainte și înapoi, ca și cum ar fi condusă de o fantomă. Peggy se strâmbă. E nervoasă. Când să treacă peste barieră, se aude o voce de femeie care o face să tresară:

— Rolf, să nu uiți să aduci lapte și suc de fructe.

Un țânc începe să urle.

— Leif, taci din gură, strigă femeia, vorbesc cu tati.

— Tati, tati..., repetă mecanic micuțul.

— Rolf, fir-ar să fie! izbucnește vocea de femeie, pe un ton mai jos. Unde ești? Știi că nu-mi place să-i vorbesc blestematului ăsta de aparat.

Un declic indică faptul că a închis. Peggy oftează ușurată. Înțelege că a auzit înregistrarea unui mesaj lăsat pe robotul telefonului. Preț de o secundă, chiar crezuse că Birgit se ascundea în casă și i se zbârlise părul în cap.

Acum se auzea un alt mesaj, „casnic”, ca și primul.

„La naiba! își spune Peg. Ascultă vechile casete de pe robotul telefonului ca să audă vocile soției și fiului său. Probabil că le-a tras pe o bandă specială și apoi pe un CD.”

Se oprește locului, răsuflând din greu, emoționată și înspăimântată totodată. Inima îi bate cu putere. Reproducerea vocilor e perfectă și, preț de o secundă, și-a imaginat că Birgit va ieși în prag sau că... În realitate, nu prea știe exact la ce s-a gândit în acea

clipă, dar a fost scuturată de un fior de spaimă.

„Numai idiotul de Ignuk e de vină, își spune ea. El și poveștile lui cu fantome.”

Nu se simte în apele ei, e stânjenită de impresia că violează un sanctuar, un mormânt. Își spune că ar fi mai bine să facă pe loc cale întoarsă, că nu are dreptul să se afle acolo. Căsuța aceea din măruntaiele cargobotului este grădina secretă a lui Rolf Amundssen, singurul medicament care îi permite să-și ostoiască durerea. N-are dreptul să se amestece.

Obloanele sunt deschise; se lipește de fațadă și aruncă o privire înăuntru. Căsuța e mobilată într-un stil destul de convenabil. „Foarte convențional”, consideră Peggy. Cu siguranță că nu e mobila unui aventurier al Polului Nord, ar trebui, mai degrabă, să vezi în ea voința avută de Birgit de a-și reface viața, de a întoarce pagina!

Salonul este copia perfectă a milioane de saloane pe care le poți comanda din catalog, standardizate, curățele, lipsite de cea mai mică fantezie. Ai căuta zadarnic vreo urmă de decor rocambolesc, gen pește-sabie împăiat, harpon, maxilar de cașalot, blană de lup și întreaga tarabă cu care poți umple bârlogul unui aventurier profesionist. Aici, în această insuliță a nebuniei, ascunsă în cala unei nave care plutea în derivă în mijlocul ghețurilor, vezi peste tot doar șervețele scrobite, flori din plastic, canapele roz și picturi cu Elvis pe catifea fosforescentă. Un interior american printre atâtea altele. Rolf e acolo, prăbușit pe o sofa. Poartă un tricou alb, căci în cală e foarte cald. Ai crede că întreaga încălzire a cargobotului e concentrată acolo, în detrimentul restului navei. Peggy transpiră abundent în combinezon. Se simte murdară, stângace, înfofolită. Îl invidiază pe suedez pentru ținuta lui lejeră, pentru picioarele goale. Doarme... Cel puțin, nu pare conștient. O fi luat ceva? Vreun medicament hipnotic? Vreun halucinogen preparat de Ignuk?

Vocea defunctei Birgit se aude din combina stereo,

difuzată în întreaga casă de un set de difuzoare. Copilul îi urmează, bâiguie ceva de neînțeles, cântă primele cuvinte dintr-o melodie la modă. „Spune-i pa lui tati... Spune-i lui tati să nu întârzie”, adaugă Birgit ca un fond sonor.

Peggy își ia inima în dinți. Intră pe una dintre ușile cu geam. Amundssen transpiră. Visează. Murmură cuvinte în suedeză. Tânăra femeie străbate salonul și intră pe un culoar. Acolo găsește dormitorul conjugal, cu un șifonier plin de rochii cât se poate de cuminți. Mai este și o cameră de copil decorată cu personaje din desenele animate. Totul este corect aranjat și bine șters de praf. În bucătărie, trei tacâmuri sunt așezate pe masă, cu șervetele puse în cercuri din lemn pe care sunt gravate cuvintele: *Tati*, *mami*, *Leif*...

Casă o fi fost măcar o zi locuită sau e doar un decor construit mai târziu, după dramă? După ce familia lui s-a înecat, să se fi decis în sfârșit Amundssen să construiască în secret locuința de vis pe care i-o refuzase întotdeauna lui Birgit cât aceasta fusese în viață? Posibil.

Hainele i se par prea noi. E de ajuns să le pipăi ca să constați că nu au fost niciodată spălate. „Mici ofrande pentru liniștirea morților...”, își spune ea, în timp ce pe brațe i se face pielea ca de găină.

Ce caută acolo? Nu are habar. E ca și cum ar vizita creierul unui nebun, fiecare culoar constituind meandrele unei circumvoluțiuni cerebrale. Iată ce are în cap Rolf Amundssen: visul pierdut al defunctei sale soții.

În camera copilului, Peggy deschide sertarele și descoperă că sunt pline de creioane colorate, de cutii cu acuarele începute. Desenele stau în grămezi, șifonate. Mâzgăliturи de copil, dar înfricoșător de sumbre. Peggy, care se pregătea deja să plece, se încruntă brusc. Nu e nevoie să fii psiholog ca să ghicești că băiețelul care făcuse acele desene avea o suferință.

Frunzărește paginile întărite de prea multă culoare. O

navă neagră plutește pe o mare de un cenușiu-închis. Pe puntea navei, o creatură cu fața schimonosită pare că stă de pază. Pe cap poartă o șapcă (de căpitan?). Îl reprezintă oare pe Rolf Amundssen?

Desenele se dovedesc a fi neliniștitoare, ca și cum copilului i-ar fi fost teamă de mare, de cargobot.

„Probabil că mama lui i-a transmis dezgustul față de viața pe mare, își dădu cu părerea Peggy în gând. Iar el a ajuns să fie stăpânit de o teamă teribilă față de tot ceea ce era legat de asta.”

Pe ultima foaie, căpitanul cu față schimonosită stă la prora navei, mama (?) și copilul (?) la pupă. N-ai putea, desigur, s-o afirmi în mod categoric, dar interpretarea e tentantă. Leif știa că situația se degrada între părinții lui. Pentru el, cargobotul simboliza locul de înfruntare familial, închisoarea unde tatăl lui voia să-i țină închiși.

Peg închide ușurel sertarul. Rolf vine oare aici, își îndoaie corpul înalt ca să se așeze în fața micului pupitru și își citește condamnarea în desenele fiului său? Trebuie să fie greu de suportat.

Undeva, în dormitor, există poate un jurnal intim al lui Birgit, care, la fel, îi pune în cârcă întreaga vină. Îl învață pe de rost ca să se autoflageleze, ca să bea până la fund cupa amarului?

Peggy iese din casă, trecând pe lângă cutia de scrisori burdușită. Din ea cad facturi, ziare și o revistă. Toate sunt vechi de vreo zece ani.

„Toate astea îl așteptau când a coborât pe uscat, după naufragiu”, își spune ea.

Dar e prea mult. Bate în retragere. Moare de căldură și se teme să nu leșine. Probabil că în cală sunt 30 de grade Celsius și ea e îmbrăcată ca să suporte o temperatură de 40 de grade sub zero. O ia la fugă. Rolf nu s-a trezit.

În momentul în care iese din cală, se lovește de bucătarul-eschimos. De data aceasta, eschimosul nu mai zâmbește.

— Sper că nu te-a văzut, spune el gâfâit, prinzând-o de braț cu duritate. N-aveai dreptul. Acolo aduce ofrande morților lui.

— E drogat, replică Peggy. Iar i-ai dat să bea una dintre licorile inventate de tine. Am dreptate?

Ignuk se face că nu aude întrebarea. Continuă să pălăvrăgească:

— Vine aici să ia contact cu fantomele lui. Să obțină un moment de pace. Casa e cadou pentru morți, liniștire pentru ei.

Tânăra femeie își trage brațul.

— Tu l-ai sfătuit s-o facă? întreabă ea.

— Da, răspunde șamanul cu mândrie. Morții fără mormânt foarte primejdioși pentru că mereu furioși. Vor locuință, mormânt, casă unde să se odihnească. Birgit și copilul nu suportă să fie pe fundul mării. Tu nu înțelegi. Dacă Rolf nu reușește să semneze o înțelegere cu ei, ne vor distruge. Îi simt foarte aproape. Sunt la capătul răbdărilor. Dacă nu-i liniștim, nimeni nu se va mai întoarce viu din această călătorie.

Peggy ar fi vrut să rânjească ironic, dar nu reușește, înțelege dintr-odată că bucătarul-șaman exercită o dominație puternică asupra minții chinuite a lui Rolf Amundssen.

„Îl face să joace cum vrea el”, își spune ea cu o strângere de inimă.

Aproape că fuge de acolo. Zgomotul pașilor ei stârnește ecouri metalice care acoperă duduitul mașinilor. Simte nevoia să vorbească imediat cu cineva. Intră în cabina lui Yuki și îi povestește aventura ei.

— Vouă, albilor, spune asiatica pe un ton acuzator, vă este nespus de greu să întrețineți relații sănătoase cu morții voștri. La noi, defuncții sunt niște prieteni, sfătuitori. Intervin din Lumea de Dincolo ca să-și ajute membrii familiei. Sunt niște ajutoare invizibile…, consilieri de dincolo de mormânt, *coaches*. Albilor le e frică de morții lor. Îi detestă, îi bănuiesc că vor să se

răzbune. Fug de ei. Comportarea lui Rolf nu mă șochează. Încearcă o mediere, un *deal* cu cei din cealaltă lume.

Peggy nu insistă. Oare Yuki își bate joc de ea? Se îndoiește, dar se retrage puțin ofensată.

În cabina ei, încearcă să se spele fără să-și scoată hainele, cu o mănușă de toaletă îmbibată în colonie. Are lenjeria jilavă. Asta o dezgustă, dar nu e îndeajuns de cald ca să riște să facă un duș. Nu-și poate permite să se îmbolnăvească.

* * *

Cargobotul e pe pilot automat. Ignuk încă nu s-a întors din cala interzisă. Ce tot face acolo?

Cu cât trece timpul, cu atât mai de coșmar devine călătoria asta. Peggy se gândește permanent la grădina secretă ascunsă în cocă vasului, la acea oază de căldură închistată în mijlocul ghețurilor. Nu cumva erau și palmieri artificiali în apropierea bungaloului? Unde dorea Birgit să locuiască? În Florida? În California?

* * *

Într-o dimineață, Rolf catadicsește să revină la suprafață din străfundurile fantasmei sale. La capătul răbdărilor, Peggy ar vrea să-l întrebe cum s-a desfășurat întrevederea diplomatică avută cu morții, dacă a reușit să semneze o înțelegere.

Chiar în aceeași seară, în timp ce doarme, sacul de dormit al tinerei femei ia foc. Iese din el printr-un miracol și stinge micul incendiul cu o cuvertură. Până la ziuă, o singură întrebare se va învârti prin mintea ei: „Defect tehnic sau sabotaj?”

Capitolul 12

Un lucru devine evident: Ignuk își întărește dominația asupra minții lui Rolf. Eschimosul își părăsește din ce în ce mai des bucătăria ca să se închidă în timonerie, împreună cu suedezul. Și acolo îi tot vorbește. Peggy o știe pentru că i-a urmărit mișcarea buzelor cu binoclul. Ce-i tot spune? Ce aiureli obscurantiste? Șamanul a găsit în Amundssen un recrut pe cinste, docil, gata să accepte orice ca să-și câștige pacea sufletului. Te poți aștepta la orice din partea unei astfel de asocieri. Pe măsură ce trece timpul, bucătarul renunță din ce în ce mai mult la aerul lui blajin. Acum nu mai face pe grăsanul simpatic și nu-și mai dă osteneala să zâmbească. Fața lui s-a preschimbat într-o mască de piele enigmatică. Îl auzi psalmodiind în cambuză, iar mateloții încep să dea semne de panică.

— Nu știu ce crezi tu, spune Peggy, încercând să capteze atenția japonezei, dar cred că nu mai controlăm deloc situația.

Yuki dă din umeri.

— Din moment ce continuă să ne ducă în direcția cea bună..., murmură ea, fără să-și ridice nasul din calcule.

Climatul irațional care s-a instalat pe navă nu pare a o îngrijora peste măsură. Dar cum să știi ce gândește cu adevărat?

* * *

Amundssen a dispărut iar. Ignuk i-a luat locul la cârmă, în postul de comandă. Peggy coborî în cala interzisă. Ca și prima dată, îl găsește pe Rolf drogat, pe canapeaua roz din salon, în căsuța construită în mijlocul peluzei sintetice.

Se aplecă peste fața lui. Mișcările rapide ale globilor săi oculari arătau că visa. I s-a părut că rostește numele lui Birgit. Profită de ocazie ca să reia explorarea bungaloului. În dormitor, a privit îndelung fotografiile dispărutei, în rama lor de lemn lăcuit. Frumoasa suedeză, cu părul de culoarea inului și pielea palidă presărată cu pistrui. Semăna puțin cu un elf, dar avea în ochi un fel de încăpățânare care nu prezice nimic bun.

„Se străduiește să zâmbească, și-a spus Peg. Deja lucrurile nu mai mergeau foarte bine între ea și Rolf."

Ochii, foarte deschiși la culoare, prezintă un aspect neliniștitor. Deși foarte frumoasă, Birgit are aerul unei vrăjitoare care se gândește să-i facă farmece celui care o fotografiază.

Peggy n-ar fi pus în ramă fotografia, i se pare că are o dimensiune malefică. Dar oare nu e și ea pe punctul de a se lăsa contaminată de atmosfera delirantă pe care Ignuk o crease la bord?

Peg găsește în sertare epistole scrise în suedeză. Nu poate să-și facă nicio idee despre conținut. Hotărăște să renunțe, percheziția asta nu duce nicăieri.

* * *

Incidentul se produse în cursul după-amiezii. Cârmaci mediocru, Ignuk nu a știut să controleze cum trebuie cursul navei în mijlocul ghețurilor plutitoare. Brusc, cargobotul nimerește între două aisberguri tabulare, fiecare având o lungime de două sute de metri și o lățime aproape la fel de mare. Nu se poate da înapoi, turbinele nu sunt destul de puternice ca să lupte contra

presiunii plăcilor de gheață.

Mateloții urcă pe punte și îl insultă pe Ignuk baricadat în timonerie. De data aceasta, Yuki catadicsește, în sfârșit, să-și părăsească activitățile universitare ca să se sprijine cu coatele de bastingaj.

— E grav? întreabă ea.

Peggy se abține cu greu să nu rânjească.

— Dacă presiunea crește, coca ar putea să cedeze, răspunde ea. Totul depinde de curenți, dacă vor împinge gheața departe de noi sau vor împinge cele două aisberguri tabulare unul spre celălalt. În acest caz, ne vom afla exact între fălcile unei menghine.

Se aud scârțâind marginile aisbergului turtit de cocă. Nava era prinsă în crăpătura care desparte cele două aisberguri tabulare ca un ic minuscul de oțel. Este evident că nu va rezista presiunii dacă aceasta va crește.

O altercație izbucnise între Ignuk și marinari.

„De n-ar arunca în aer cazanele tot forțând înaintarea”, își spune Peggy.

Se hotărăște să coboare în grădina secretă și să-l trezească pe Rolf din toropeală. Din păcate, când ajunge jos, degeaba îl scuturã pe căpitan din toate puterile, bărbatul nu deschide ochii. Exasperată, se reîntoarce pe punte și îl somează pe Ignuk să-i deschidă ușa postului de comandă. Eschimosul se supune cu regret.

— Ce i-ai dat să bea? bombăne tânăra femeie. E *stoned*[4] de tot. Trebuie să-l trezești. Numai el va putea să ne scoată din rahatul ăsta.

— Nu posibil, răspunde șamanul cu încăpățânare. Poțiune pentru lungă călătorie în țara spiritelor. Căpitan vorbește cu morții ca să ajungă la compromis.

— O! izbucnește Peggy. Mai lasă-mă cu basmele tale! Coboară și toarnă-i ceva pe gât. Vrei să vezi coca despicându-se în două?

Șamanul scutură din cap.

[4] Drogat.

— Eu nimic pot face, repetă el. Poțiune foarte puternică. De altfel, imposibil de îndepărtat ghețurile, pentru că fantomele le-au atras asupra noastră.

— Aiureli! bombăne tânăra femeie. Tu te-ai înfipt între ele, asta e tot. N-ai putut să prevezi că cele două plăci se vor apropia și ne vor prinde ca într-un clește.

— Nu, nu adevărat, se încăpățânează bucătarul. Vasul putea trece, dar morții au împins tabularele spre noi. Birgit și Leif, spectrele lor sunt aici, în jurul nostru. Ne hăituiesc permanent.

— La naiba cu toate astea! îi tăie vorba Peg. Ordonă marinarilor să coboare iar scara, voi încerca să plasez încărcături explozive pe banchiză ca să fragmentez placa. Cu puțin noroc, presiunea va scădea și vom putea să ne eliberăm.

— Asta nu faci, se tânguie Ignuk. Fantome foarte furioase. Mai bine așteptat sfârșitul negocierilor din tărâmul lor.

— Fă ce ți-am spus! răcnește Peggy. Și dă-mi cheile buncărului unde sunt explozibilii.

Șamanul se supune bombănind. Peggy iese trântind ușa. În timp ce Ignuk, prin intermediul unui difuzor, le explică mateloților sensul manevrei sale, ea coboară în pântecele navei. Odată ajunsă sub punte, scrâșnetul gheții care răzuiește coca devine și mai înspăimântător. S-ar zice că o armată invizibilă lovește cu berbeci în table. Ecourile metalice răsună cu putere în sala cazanelor. Tânăra femeie nu se poate abține să nu scruteze pereții.

În sfârșit, găsește ce căuta. În depozitul de muniție nu se găsește niciun material sofisticat. Doar bătrâna dinamită și cordonul Bickford. Arsenalul minerilor și al căutătorilor de aur din epoca de glorie. Peg nu este total nepricepută în acest domeniu. Pe vremuri, când se ocupa de arhitectura submarină pentru parcuri de distracții sub apă, fusese nevoită să arunce în aer câteva formațiuni coraliene enorme. Totuși, atunci folosea

încărcături explozive mult mai sofisticate, amorsate prin comandă radio. Niciodată nu lucrase cu batoane de dinamită.

Pe punte, Yuki o urmărește cu privirea, dar nu se oferă să o ajute. Scara, plină de stalactite, fusese desfășurată la tribord. Treptele par acoperite cu un strat gros de cristal sau de rășină transparentă.

„Numai să nu alunec”, își spune Peggy.

Îi explică japonezei cum va proceda. Yuki nu are niciun comentariu de făcut. Peg coboară încet de-a lungul cocăi. E foarte speriată la gândul că părăsește nava. Dacă ghețurile s-ar îndepărta brusc, s-ar trezi că o naufragiată pe o insulă pustie. În plus, e aproape sigură că nimeni nu s-ar sinchisi să-i vină în ajutor.

Își continuă coborârea, cu povara de explozibili pe umăr. Sare de pe scară cu picioarele pe banchiză. Gheața are un miros aparte, de pământ parcă, bizar. Nu-i transparentă. E brăzdată de crăpături, iar suprafața e accidentată, nu plană. Din loc în loc sunt ridicături de gheață, coline, ca și cum aisbergul ar fi fost netezit într-un mod aproximativ cu salve de tun. Ambianța e lunară, Peggy nu prea se simte în siguranță.

„Ar fi de ajuns un val mare, își spune ea. Placa s-ar rupe în două și m-ar lua cu ea în derivă.”

Nu-i deloc o perspectivă entuziasmantă. Hotărăște să acționeze repede, localizează liniile de falie și vâră încărcăturile, în pachete de câte trei cartușe. Nu știe cum să dozeze repartițiile, n-a mai fost niciodată confruntată cu acest tip de situație. Dacă se înșală, riscă să avarieze nava, să facă o spărtură în coca. Estimează că tabularul nu are o grosime mai mare de trei metri. Fiind deja ușor crăpat, o explozie de putere medie ar trebui să ducă la bun sfârșit dislocarea.

Instalează fitilurile și derulează cordonul Bickford. Alesese un fir cu ardere lentă ca să aibă timp să ajungă înapoi la cargobot. Dată fiind lungimea firului, ar trebui să aibă la dispoziție trei minute bune ca să fie în afara

pericolului. Vântul îi suflă în față o pulbere de ace de gheață și lucrează destul de greu cu mănușile groase. După ce a adunat la un loc toate fitilurile, le dă foc și o ia la fugă spre scară. În timp ce urcă treptele, aude cum sfârâie praful de pușcă al cordoanelor în spatele ei. Cordonul Bickford e întotdeauna eficient, a fost conceput să ardă în cele mai defavorabile condiții. În graba ei, Peg alunecă pe treptele acoperite de gheață și e gata să se ducă în jos pe burtă. Yuki ar putea să o ajute, să-i întindă mâna, dar nu se mișcă, de parcă tot ce se întâmplă n-ar privi-o și pe ea.

Furioasă, Peggy se cațără pe punte și se agață strâns de bastingaj.

— Nu sta acolo ca o idioată! îi strigă japonezei. Nava va fi împroșcată cu fragmente de gheață. Vrei să fii decapitată?

Fără menajamente, o împinge pe asiatică pe un culoar și închide ușa. Nu știe exact ce se va întâmpla. Exploziile fac tablele să vibreze. Una... două... trei... Gata, s-a terminat. Peg răsucește roata ca să deschidă ușa metalică. Se îndreaptă spre bastingaj. E dezamăgită. Deflagrațiile au provocat cratere mari și fisurile s-au lărgit, dar aisbergul nu s-a fragmentat.

„O să vină și asta, își spune ea. Valurile îl vor disloca. E doar o chestiune de timp.”

Oricum, nu poate risca să coboare din nou ca să pună alte încărcături explozive. Tabularul ar putea să se fărâmițeze brusc imediat ce ar pune piciorul pe el.

— Nimic spectaculos, rânjește Yuki în spatele ei.

Peg abia se abține să nu-i tragă o palmă.

* * *

Culmea ghinionului, începe să ningă! Nava e în continuare blocată între cele două plăci de gheață în derivă. Peggy își repetă că ar trebui să încerce o nouă

dinamitare a aisbergului de la tribord, dar ar fi o adevărată sinucidere să se aventureze afară în mijlocul vijeliei. Ar putea să se învârtească în cerc pe bucata de banchiză și să sfârșească prin a cădea în apă. Mașinile au fost oprite pentru a economisi combustibilul. Doar grupurile electrogene mai funcționează, asigurând căldură și lumină. Cargobotul plutește în derivă, prins în cleștele celor două aisberguri.

Deodată, când era pe punctul să aţipească, Peggy întrezărește o față neumană în deschizătura hubloului.

Ridicându-se brusc în picioare, Yuki începe să țipe.

— E un urs, bolborosește Peg. La naiba! Probabil că a fost ascuns pe aisberg. A urcat la bord pe scară. Un urs alb...

Nu e specialistă în zoologie, dar cunoaște destul cât să știe că ursii albi sunt feroce și carnivori. Atacă lupii, câinii și oamenii fără cea mai mică ezitare, făcându-i bucăți cu ghearele. Animalul a fost probabil atras de mirosurile de mâncare care plutesc în jurul vasului. Se plictisea pe aisberg, așteptând moartea... ceea ce înseamnă că e înfometat.

— Ce caută aici? se tânguie Yuki cu o voce stridentă.

— Probabil că se afla pe placa de gheață când s-a desprins de banchiză, șoptește Peg. A plutit în derivă cu ea, trăind din propria lui grăsime. Acum e mort de foame. Va voi să îmbuce ceva.

Afară, animalul își pierde răbdarea. Se ridică pe picioarele din spate și se sprijină de peretele metalic care pârâie. Ghearele lui zgârie buloanele. Când cade iar pe patru labe, pasarela se cutremură sub greutatea lui. Peggy se întreabă dacă ar fi capabil să spargă ușa sau să smulgă hubloul. Probabil că nu. Dar cum să iasă cât timp el era acolo? Regretă că nu dispune de o armă. Rolf are o pușcă; probabil că zace încuiată în rastelul din cabina lui.

Ce se va întâmpla dacă ursul hotărăște să coboare în sala mașinilor?

Cedând panicii, și-l imaginează ucigându-i pe rând pe toți mateloții, apoi atacându-l pe Rolf, captiv în paradisul lui artificial. Acest scenariu apocaliptic nu e deloc imposibil.

Ursul mormăie, înfuriat de mirosul de om care ajunge la el prin pereți. Se agită de colo-colo și se ridică din când în când pe picioarele din spate ca să apese cu toată greutatea pe câte o ușă. Din fericire, ușile sunt de metal. Suntem pe-un cargobot, nu pe o navă de croazieră. Fără îndoială, acest detaliu le salvează pe cele două femei. O ușă din tec nu ar fi rezistat asalturilor furioase ale animalului.

Ursul polar se deplasează cu greu în spațiul îngust al culoarelor. Blana lui perie pereții, mirosul de blană jegoasă îți atacă nările.

— A plecat? întreabă Yuki, speriată.

E foarte palidă și, de data aceasta, și-a pierdut semeția obișnuită.

— Nu știu, mărturisește Peggy. Dacă începe să se plimbe prin tot vasul, n-am rezolvat nimic. Cineva trebuie să-și ia inima în dinți și să se strecoare în cabina căpitanului ca să ia de acolo o pușcă. Numai că, probabil, cheia de la rastel e prinsă în legătura de chei pe care Amundssen o poartă permanent la el. Iar legătura cu pricina se află, în acest moment, în cala interzisă…

Iar cala e prea departe, mult prea departe… Nu are curaj să coboare culoarele, riscând să se trezească nas în nas cu fiara plimbăreață. Ar spinteca-o cu o singură lovitură de labă.

— Trebuie să avem răbdare, murmură ea. Dacă nu găsește nimic de mâncare, poate că pleacă așa cum a venit.

— M-ar mira, răspunde Yuki. Mai curând cred că se va instala în cală și va aștepta să ne hotărâm să ieșim. Nu putem sta la nesfârșit închise aici. Și noi va trebui să mâncăm.

Are dreptate. Numai Ignuk, probabil baricadat în cambuză, nu are această problemă. Ceilalți, toți ceilalți, vor trebui, mai devreme sau mai târziu, să scoată nasul afară.

Peggy trece în revistă alimentele din cabină. Au doar o tabletă de ciocolată, o jumătate de pachet de prăjiturele și o punguță de caise deshidratate. Mateloții nu vor lua inițiativa. Vor zăvorî pereții de separare etanși, izolând calele una de alta, și vor sta acolo, ghemuiți lângă motoare. Fiind obișnuiți să mănânce jos, cu siguranță că au la dispoziție mai multe alimente decât ele. Orez, pește uscat, carne presată... Peggy i-a văzut deseori rozând fâșii de carne afumată. Pot să reziste câteva zile, în timp ce ele...

Numai Amundssen poate să deblocheze situația, cu condiția că animalul să nu-l atace în plină transă halucinatorie.

— Ce-ar fi să te duci în cabina lui Rolf să iei o pușcă? propune Yuki, după un moment.

— Rastelul are un lanț și un lacăt, obiectează calm Peggy. Fără cheia potrivită, mi-ar trebui un clește ca să-l desfac... Or, n-am nici măcar o foarfecă...

— Ți-e frică, șuieră japoneza.

— Bineînțeles, răspunde Peg. Crezi că sunt obișnuită să mă bat cu mâinile goale cu urșii polari? Animalele astea pot să rupă șira spinării unui câine de sanie cu un simplu dos de labă. Sunt animale ucigașe. Toți urșii sunt periculoși, dar ăștia sunt și mai și.

Yuki îi întoarce spatele și face pe bosumflată. Peggy încearcă să descifreze zgomotele navei, dar aude doar scrâșnetul banchizei care șterge coca.

Trece așa o jumătate de oră..., apoi, undeva, răsună un strigăt de groază. Un marinar fusese prins de dihanie... Yuki tresare și își astupă urechile. Țipetele victimei se opresc brusc. Sunt înlocuite de un zgomot de târâre. Peggy înțelege că ursul își trage prada pe podeaua culoarului.

— Îl va duce în ascunzătoarea lui, bâiguie ea. Presupun că va coborî de pe vas și se va întoarce pe banchiză, în bârlogul lui...

— Și după ce-l va devora, va veni după altul! răcnește Yuki. Vasul va fi frigiderul lui cu mâncare!

Peg îi cere să tacă. Animalul trece acum chiar prin fața ușii lor. Îl aud răsuflând, mormăind. Probabil că îl trage pe om de braț sau de picior, cu colții înfipți în carne până la os. Mirosul de animal îmbibă atmosfera. În sfârșit, se îndepărtează, iese pe punte. Peggy se repede la hublou. Gheața care acoperă geamul nu-i permite să vadă clar.

— Coboară scara de bord, șopti. A prins pe cineva...

În spatele ei, Yuki clănțănește din dinți.

„Peste cinci minute, deschid ușa și fug după Rolf”, își spune Peg.

După ce timpul s-a scurs, iese pe culoar. N-a făcut bine doi pași în afară, că o și aude pe Yuki zăvorând ușa în spatele ei. „Dacă ar trebui să mă întorc în fugă, nu mi-ar deschide”, își spune tânăra femeie, stăpânindu-și începutul de panică. Prima dată, dă fuga la bastingaj. Zărește ursul departe, pe banchiză. Înaintează cu spatele, strângând între maxilare piciorul drept al unui corp inert. Mortul a lăsat o dâră lungă și roșie pe zăpadă.

— A plecat? întreabă Ignuk, scoțând capul din tambuchi.

Peg tresare.

— Da, răspunde ea. A luat pe cineva.

— Motok, unul dintre marinarii de serviciu la buncăr, precizează bucătarul. Se ascunsese ca un idiot în dulapul de mături. Ieșit prea devreme.

— Vino, îi ordonă Peggy. Trebuie să ridicăm scara de bord. Pe acolo a urcat ursul.

Aleargă amândoi cu stângăcie pe puntea acoperită de polei. Sângele mortului a înghețat deja. Când ajung la scară, își dau seama că e prinsă în gheață și că e

imposibil să o miște. Înghețul a sudat-o de cocă, ar trebui sparte stalactitele una câte una, cu ciocanul, înainte de a putea acționa mecanismul care trage scara sus. E o muncă peste puterile lor, căci gheața e foarte groasă.

— Trebuie să le dăm oamenilor pușți, spune tânăra femeie. Ursul poate să se întoarcă. E esențial să organizăm paza armată a punții.

Ignuk scutură din cap.

— Căpitan nu vrea dăm arme la marinari, răspunde el. Teamă revoltă.

— Ignuk! se răstește Peggy, la capătul răbdărilor. Termină cu tâmpeniile! Știi bine unde e cheia. Du-te s-o aduci până nu se întoarce ursul să-și facă aprovizionarea! Și, cu astă ocazie, încearcă să-l scoți și pe Amundssen din starea lui halucinatorie.

Eschimosul se depărtează fără o vorbă.

Peggy nu se simte deloc liniștită. Se teme să nu vină iar fiară sălbatică. Nu are habar de ce se poate petrece în creierul unui astfel de animal. Dacă i-ar trece prin minte să-și facă provizii de hrană, revenind cu avânt la atac?

„Dacă nu-l ucidem sau dacă nu se desprinde cargobotul din gheață, vom fi permanent în pericol”, își spune ea, în timp ce vântul rece o pătrunde până la oase.

Ignuk întârzie. I-o fi teamă să-l deranjeze pe Amundssen în mijlocul tratativelor lui cu spectrele? Sau Rolf, într-o criză halucinatorie, i-o fi sucit gâtul crezând că vede în bucătar vreun demon ieși din iad? Totul e posibil pe corabia asta de nebuni!

Pe banchiză, ursul nu se mai vede. Probabil că a pătruns într-o declivitate a terenului, vreun soi de iglu natural, unde își va tranșa liniștit prada.

Ignuk iese în sfârșit din tambuchi. Alergase, fața îi lucește. Îi arată legătura de chei.

— Numai tu și eu pușți, explică el. Nu avut încredere în mateloți. Ar putea revolta și să vândă cargobotul la pirați. Se întâmplă frecvent.

— OK, acceptă tânăra femeie.

Coboară. Culoarul e plin de sânge. Mirosul de urs stăruie încă în aer. Matelotul și-a răspândit tot sângele pe drum, e greu să mergi printre băltoacele roșii. Ignuk descuie cabina lui Amundssen și merge direct la rastel. Acolo sunt șase puști. Deloc sofisticate. Puști de calibrul 12 cu pompă Mossberg. Niște arme pe care le-ai vedea mai curând în mâinile unui polițai sau ale unui jefuitor decât în cele ale unui vânător. O singură piesă frumoasă în tot lotul: o pușcă Weatherby pentru vânat elefanți. Probabil pușca personală a lui Rolf. Ignuk introduce cheia în lacăt și îndepărtează lanțul. Ia două arme și încuie totul la loc. Cartușele sunt și ele încuiate într-un sertar metalic blindat.

— Trebuie să-l trezim pe Rolf, insistă Peggy. Numai el poate face manevrele potrivite că să ne scoată de-aici. Ursul se va întoarce, știi bine… Poate mâine. Imediat ce-i va fi iar foame.

— Nu întrerupe discuții căpitan cu morții, răspunde eschimosul cu încăpățânare. Astăzi îi vor spune ce vor. Condițiile păcii. A băut poțiune pentru a călători foarte departe și foarte mult timp. Visul îi va da soluția ca să termine cu fantomele.

Peggy nu are chef să stea la discuții. Pune opt cartușe mari în încărcătorul armei. Se îndoiește că o astfel de armă va putea opri un urs. Ar fi nevoie, poate, de gloanțe „friabile”. Sau poate de gloanțe *brenneke*[5]…

Statul de pază în frigul de-afară îi va supune la o grea încercare.

— Tu la pupă, eu la proră, comandă șamanul.

[5] Gloanțe de vânătoare cu inveliș, mai gros decat cele obișnuite, dotate cu elemente stabilizatoare.

Capitolul 13

Peggy a petrecut o noapte îngrozitoare. Frigul era atât de cumplit, încât a fost nevoită să bată în retragere și să se refugieze în timonerie. Ignuk a aprins reflectoarele care luminează puntea, în speranța că va speria fiară. Eschimosul înfruntă temperatură foarte scăzută cu mai multă seninătate decât tânăra femeie, pe care o privește amuzat. Peg simte că o dor degetele de la mâini și de la picioare. Are impresia că un clește invizibil îi strivește fiecare unghie.

— E bine, e bine, spune Ignuk rânjind. Pericol vine abia când nu mai simți nimic.

Bateriile costumului se descarcă repede și performanțele lor se dovedesc destul de jalnice.

În zori, Rolf Amundssen iese, în sfârșit, din cală. Îl doare capul îngrozitor și se exprimă prin mârâituri. Are ochii injectați de sânge. Ascultă distrat ce-i spune Peggy despre cele întâmplate. În final, alungă pe toată lumea din timonerie, răcnește mai multe ordine în telefonul interior care face legătura cu sala mașinilor și ia cârma în mâini.

Aveau să-i trebuiască treizeci de minute ca să scoată cargobotul din menghina ghețurilor, printr-o serie de mișcări alternate de du-te-vino, ale căror vibrații aveau să facă să se depărteze cele două tabulare.

În timp ce vasul alunecă pe un canal, Peggy întoarce capul. I se pare că vede, în depărtare, ursul ridicându-se pe picioarele din spate în fața ascunzătorii. În dreptul

pieptului, blană albă se făcuse roșie.

Capitolul 14

Totul a luat-o razna.

Amundssen s-a trezit din lungul său periplu halucinatoriu convins că primise de la soția și de la fiul lui un mesaj din Lumea de Dincolo, care punea condițiile necesare stabilirii unei păci durabile. Dacă respecta aceste „ultime dorințe”, Birgit și Leif n-aveau să-l mai persecute în visele lui și totul avea să revină la normal. Rolf va putea reîncepe să trăiască. Cu această speranță, își recăpătă forțele. Ignuk, bineînțeles, l-a încurajat să respecte dorința morților. Cei doi bărbați petrec mult timp închiși în timonerie, unde stau de vorbă. Misiunea de salvare a trecut în mod evident pe planul doi. Iar Yuki, în pofida morgii sale japoneze, dă semne de exasperare. Nu se va înfuria, Peggy știe asta, căci japonezii au un mare dispreț față de acest sentiment și văd în manifestarea lui o recunoaștere a slăbiciunii, dar strânge din buze și vorbește sacadat.

Peg, bănuind o nouă absurditate obscurantistă a șamanului, hotărăște să vadă despre ce e vorba. Ceea ce află nu o liniștește deloc.

— Morții au vorbit, mormăie bucătarul pe un ton satisfăcut. Au hotărât să semneze pacea. Dacă facem ce vor ei, încetează hărțuire navă, nu vor mai intra niciodată în capul căpitanului ca să-i strice visele.

— Foarte bine, îi tăie vorba Peg. Dar ce cer?

— Au spus: căpitan merge la locul naufragiului, scoate corpurile de pe fundul mării și le duce în Alaska pentru

săpat mormânt în pământ, cum se face la oameni albi.

— Ce? izbucnește tânăra femeie. Vrei să spui că Rolf va încerca să scoată din apă cadavrele lui Birgit și Leif, de acolo de unde stau scufundate de zece ani?

— Da, confirmă eschimosul. Apa e foarte rece, cadavrele se păstrează bine. Nu pești în acel loc. Morții sunt aproape înghețați, feriți de putrezire.

— Nu timp de zece ani! protestează Peggy. Un an, hai doi, OK, dar nu zece! Temperatura apei nu atinge minus 36 de grade Celsius. Oceanul nu funcționează ca un congelator. Cadavrele s-au descompus cu siguranță.

— Nu, se încăpățânâ șamanul. Birgit i-a spus căpitanului cadavrele tot acolo, intacte. Așteaptă să fie scoase. Oricum, chiar dacă nu mai au carne, vei găsi cel puțin oasele.

— Ce? strigă tânăra femeie.

— Da, explică Ignuk. Tu te vei scufunda după ele ca să le aduci la suprafață. E meseria ta, nu?

* * *

Amundssen a schimbat direcția fără să-i ceară voie japonezei. Yuki a urcat imediat la timonerie ca să protesteze. La urma urmei, ea achită costul expediției. Dar suedezul îi râde în nas. Nu primește ordine de la femei. Îl doare în cot de misiunea de salvare, acum are altă treabă. Și cum Yuki insistă, devine grosolan, apoi amenințător. Asiatica a fost nevoită să bată în retragere.

— E nebun, i-a șoptit ea lui Peggy. Și-a pierdut mințile. Am deviat complet de la direcția pe care trebuie s-o urmăm, vom avea o întârziere considerabilă. Ce să fac?

Dezorientată, devine înduioșătoare, aproape simpatică.

— Cred că va trebui să cedăm capriciului său, spune Peg pe un ton sinistru. Sau să-l aruncăm peste bord și să luăm comanda, altfel nu văd cum am putea scăpa de năpasta asta.

Se preface că glumește, dar îi e frică. Ignuk i-a explicat foarte calm ce se așteaptă de la ea. După felul cum a făcut-o, se vedea că nu are habar despre ceea ce înseamnă o scufundare la adâncime într-un mediu lichid a cărui temperatură atinge cu greu un grad!

Îi spune japonezei ce vrea Rolf de la ea. Yuki se încruntă.

— Cum vei proceda? o întreabă ea.

— În mod normal, îi explică Peggy, acest tip de scufundare se face cu ajutorul unui costum mare de scafandru special, în care este suflat aer cald de la suprafață. Dar nu dispun de un astfel de echipament. Am doar un costum din neopren suplu, cu filamente termice, ca în cazul unei cuverturi încălzite cu baterii. Sistemul e alimentat în același mod. Când se descarcă, echipamentul se răcește în câteva secunde. Nu poți rezista mult timp într-o apă atât de rece. De aceea au murit toți naufragiații de pe Titanic în doar cinci minute. Dacă se întâmplă ca sistemul să se defecteze, s-a zis cu mine! În toată treaba asta, sursa de căldură pe care o voi lua cu mine va fi la fel de vitală ca și tuburile de aer instalate pe spate.

Nu poate să spună mai mult. Teama îi crispează stomacul. La ce adâncime o fi eșuat nava? Va trebui să respecte palierele de decompresie?

— În cazul ăsta, conchide ea, s-ar putea să nici nu ajung la vas. Există funduri marine foarte adânci în aceste locuri, adevărate prăpăstii, unde nu te poți aventura decât cu batiscaful. Un simplu scafandru autonom nu poate să facă minuni. Și pe deasupra, în zece ani, carcasa navei s-a deplasat în derivă. Există curenți submarini foarte puternici. Oamenii nu prea știu asta, dar se întâmplă ca epavele să nu atingă direct fundul mării. Pot să rămână între două ape, plutind ca niște submarine. Pentru asta, e de-ajuns ca într-una dintre cale sau într-o cabină să se formeze o pungă de aer. Vasul începe atunci să navigheze prin adâncuri, la

întâmplare, și, cu fiecare zi ce trece, se îndepărtează tot mai mult de locul înregistrat al naufragiului.

Tace. Nu-i prea place imaginea: iahtul fantomă cu pânzele rupte care navighează în mijlocul peștilor...

— Mă duc să inspectez echipamentul, spune ea, și să încarc blestematele alea de baterii. Cred că e inutil să sperăm că am putea să-l facem pe Amundssen să se răzgândească.

Această vizită de rutină nu o liniștește deloc. Nu a testat niciodată acumulatorii, nu are nicio garanție a performanțelor lor după ce vor ajunge într-o apă rece ca gheața.

Ia hotărârea să-i încarce și să-i golească de mai multe ori la rând, ca să-i facă să atingă capacitatea lor maximă de stocare. Iese pe punte și se duce la timonerie. Rolf îi aruncă o privire scurtă, fără să-și ia mâinile de pe cârmă. Se aștepta oare să repete și ea refrenul japonezei? Vede cum mânia îi înăsprește trăsăturile și falangele i se albesc. E exasperat, măcinat de vinovăție, gata să înghită orice aiureală ca să-și redobândească liniștea sufletească.

— Am nevoie de precizări despre locul naufragiului, spune ea. La ce adâncime se află nava?

Amundssen dă drumul cârmei, potrivește rudimentarul pilot automat și arată spre o hartă întinsă pe masă.

— Aici, spune el punând degetul pe plan. Aici s-a întâmplat... Există un prag înalt la optzeci și cinci de metri. Cred că acolo a ajuns vasul. Uite, e ca o *mesa*... Institutul Național de Geografie spune că are o lungime de trei sute de metri și o lățime de două sute. E un platou orizontal. După părerea mea, acolo a căzut nava... chiar ținând cont de diagonala derivei.

Încearcă să se liniștească. În realitate, vasul rupt poate să se afle oriunde... Peggy se uită pe hartă.

„La dracu!” își zice ea.

— Știi ce înseamnă optzeci și cinci de metri? Pentru douăzeci de minute petrecute jos, voi avea nevoie de o

oră și jumătate pentru revenirea la suprafață, respectând toate palierele. Voi avea suficient timp să mor de frig de zece ori.

Scoate furioasă calculatorul de scufundare și apasă pe taste.

— Uite, bombăne ea. 2 minute de așteptare la 15 metri, 2 minute la 12 metri, 10 minute la 9 metri, 18 minute la 6 metri și 50 de minute la 3 metri! Știi ce înseamnă asta când stai agățat de un cablu, nemișcat în apa rece ca gheața?

Amundssen dă din umeri ca să dea de înțeles că nu-i pasă.

— Dacă nu respect palierele, azotul se va dilua în sânge și voi face embolie, insistă tânăra femeie. Și cum nu există cheson de decompresie hiperbar la bord, asta înseamnă că va trebui să respect toți timpii.

— Ești o profesionistă, vei reuși, replică Rolf convins.

Apoi se ridică și se întoarce la cârmă. Discuția s-a terminat, Peggy poate să plece. Iese din timonerie. Ignuk o așteaptă la capătul de jos al scării.

— E ultima lui șansă, imploră el. A ajuns la limită. Dacă nu se poate, va arunca nava în aer aici unde ne aflăm... A pus deja încărcături explozive ascunse peste tot, în cale, sub picioarele noastre. Bum! Trebuie să te scufunzi, trebuie să găsești morții, altfel s-a zis cu noi...

Lovește cu piciorul în punte ca să dea mai mare greutate vorbelor sale.

„Dacă este adevărat și dacă există un detonator, își spune Peggy, cu siguranță că e ascuns în grădina secretă, undeva în căsuța fantomelor.”

Îl părăsește pe eschimos și coboară, dar ușa calei interzise este din nou ferecată. Lanț, lacăt. Barbă Albastră și-a încuiat chichineața.

Capitolul 15

— Nu sunt o specialistă în scufundări în apă rece, îi explică Peggy japonezei, după ce se întoarce în cabină. Am lucrat întotdeauna într-un mediu tropical, într-o apă care avea 30 de grade. Ceea ce cere Amundssen e o adevărată sinucidere.

— Ce s-ar putea întâmpla? întreabă Yuki.

Nu puteai să-ți dai seama dacă punea această întrebare din politețe sau pentru că era cu adevărat îngrijorată de pericolele care o amenințau pe Peggy.

— Problema, răspunde Peg, este mai ales șocul termic. În contact cu apă rece ca gheața, se declanșează mecanisme de compensare circulatorii, vasoconstricția etc. Frigul duce la o scădere bruscă a tensiunii arteriale și provoacă o sincopă. Șaptezeci la sută din căldura corporală o șterge prin mâini și picioare, sau prin față, dacă e descoperită. E o chestie valabilă și în aer liber, și în apă. Dar e foarte greu să-ți protejezi fața și mâinile la fel de bine ca restul corpului. Mănușile de scufundare reduc considerabil capacitatea de apucare a mâinilor. Asta poate să te coste viața în caz de accident.

Ezită puțin înainte să mărturisească ce o îngrijora în mod special:

— Când corpul nu reușește să lupte contra atacurilor frigului, temperatura centrală începe să scadă treptat. Sângele nu mai irigă părțile cele mai expuse, limitându-se să circule doar în cele două-trei organe esențiale ale corpului. Totul funcționează cu economie. Creierul

ajunge să fie prost irigat și, în consecință, subiectul își pierde cunoștința. Tot mergând cu încetinitorul, inima pur și simplu se oprește în cele din urmă. E o moarte plăcută. După primele frisoane, amorțești lent. De cele mai multe ori, scufundătorii morți de frig au fost găsiți ghemuiți în poziție fetală pe fundul oceanului, ca și cum s-ar fi culcușit să doarmă în paturile lor. Nu e nimic spectaculos, că atacul unui rechin, nu. E ceva perfid, lent, dar la fel de mortal.

Yuki dă din cap.

— Am o teorie..., murmură ea, după ce aruncă o scurtă privire spre hublou, de parcă s-ar fi așteptat să dea acolo peste un chip ascuns.

— Da? o încurajează Peggy.

— Cred că Rolf și-a ucis soția și copilul, șoptește japoneza... Știa că Birgit urma să-l părăsească... Era ultima lor călătorie împreună. Decât s-o piardă și să ajungă de râsul lumii, a preferat să sabordeze nava în mijlocul ghețurilor. Poate că avea intenția să moară odată cu ea, nu știu, dar soarta a hotărât altfel...

Rostește cuvintele cu reticență, înspăimântată de propria cutezanță.

— Apoi, adaugă ea, n-a fost în stare să trăiască având asta pe conștiință, a fost prea greu. Remușcările l-au făcut să-și piardă mințile, a înnebunit. Cred că nici măcar nu știe ce face... Noaptea are crize de somnambulism, rătăcește pe culoare. În realitate, ar vrea să sabordeze nava, să deschidă vanele sau să facă o gaură în cocă, nu știu, dar nu merge niciodată până la capăt.

— Crezi că vrea să se pedepsească?

— Da, nu suportă gândul că a supraviețuit crimei sale, dar e prea laș ca să termine cu asta odată pentru totdeauna. Am observat că albii nu au obiceiul sinuciderii, le e greu s-o facă. În Japonia, lumea îl admiră pe cel care își pune capăt zilelor într-un mod deosebit de fastuos. Câștigi glorie punând în scenă un

frumos *seppuku*. În Occident, sinuciderea e considerată o lașitate, o înfrângere; e stupid... Nu înțelegeți absolut nimic.

Peggy o lasă să filosofeze. Teoria stă în picioare. Se gândise și ea la asta un timp, într-un ungher al minții ei. Și-l imaginează foarte bine pe Rolf programând ultima călătorie a familiei Amundssen. Nu are de gând să se îmburghezească, să deschidă o prăvălie de ustensile marine, să renunțe să mai navigheze. Nu vrea viața amărâtă pe care i-o pregătește Birgit, vrea să rămână vagabondul mărilor, aventurierul Polului Nord. A hotărât să sabordeze vasul în mijlocul labirintului de ghețuri plutitoare. Într-un loc unde doar pinguinii ar putea să fie martorii acțiunii sale. Numai că... supraviețuiește naufragiului, din întâmplare, ghinion sau... din lașitate. Nu asta prevăzuse, dar așa s-a întâmplat. Pe urmă, descoperă că nu e în stare să-și pună capăt zilelor și atunci începe travestirea conștiinței, vicleșugurile, plăsmuirile unei rațiuni pe cale să-și ia zborul. Născocește o poveste comodă, ca să atenueze durerea. Apare negarea realității, care se întărește, devine de nezdruncinat... Nu a ucis pe nimeni, a fost doar un accident, un naufragiu. Vinovat e aisbergul.

— Și-a pierdut mințile, șoptește Yuki, apropiindu-se de Peggy. Vrea să se împace cu conștiința lui, dar nu e cu putință. Nu va putea niciodată. Dacă nu-și va găsi liniștea, ne va ucide pe toți, va lovi cargobotul de un aisberg. A ajuns la punctul limită. Nu suportă viața decât cu ajutorul drogurilor furnizate din belșug de bucătar. Cea mai mare parte a timpului e dus, în halucinații. Nici măcar nu aude ce-i spui.

— Știu, răspunde Peggy, revăzând scena incredibilă din grădina secretă.

Se gândește puțin, apoi adaugă:

— Poți să ceri ajutor? Ai un mobil Marinsat, nu? Cu acest tip de aparat, e posibil să telefonezi din adâncul

deșertului sau de pe o banchiză în derivă. Să încercăm să intrăm în legătură cu Tuna James. Cașalotul ne va lua de aici cu hidroavionul lui, dacă îi oferi destul de mult.

Yuki scutură din cap.

— Nu, nici nu poate fi vorba. Nu voi renunța la jumătatea drumului. Trebuie să-mi găsesc tatăl... Și apoi, te înșeli, acest telefon ne-ar condamna la moarte. Yakuza l-ar localiza cu ajutorul satelitului. Ar trimite imediat un elicopter să ne torpileze. Sunt în stare să pună la cale misiuni de felul ăsta, lovituri fulgerătoare. Dispun de mijloace logistice enorme, în asta constă forța lor. Îți spui că nu poate fi adevărat, nu crezi... și pe urmă se ivesc din neant și te omoară. Un elicopter, o rachetă portabilă, și gata!

Peggy se încruntă. Oare nu exagerează japoneza puterea mafiei asiatice? Nu știe. Informatică de vârf a provocat o nouă formă de paranoia. Autostrăzile informației au devenit pistele de zbor ale spionajului de toate felurile. Acum nimeni nu mai e la adăpost. Fără știrea ta, computerul îți este manipulat de cineva care îți vrea răul; e gaura cheii prin care dușmanul îți spionează viața intimă, îți citește corespondența, îți umblă la conturile bancare. Peg cunoaște refrenul. Internetul e un cuib de spioni, de voyeuri, de corbi și de bolnavi de tot felul. Ideea frumoasă s-a dus pe apa sâmbetei, dând naștere unui monstru pe care nimeni nu mai e în măsură să-l controleze.

— Atunci, va trebui să mă scufund, conchide ea.

Capitolul 16

În cursul nopții, cineva se plimbă din nou pe culoare. Peggy se lipește de ușa cabinei. În aer plutește un iz de cauciuc și de grăsime. Recunoaște mirosul de neopren folosit la costumele de scufundare. Fantoma merge făcând un zgomot ciudat, ca și cum ar avea picioarele ude..., „ca și cum ar fi ieșit din mare”. Tânăra femeie se înfioară. Prin minte îi trec poveștile șamanului.

În zori, când scoate, în sfârșit, nasul afară, vede urmele pe podea. Urme de picioare noroioase. Îi spune și japonezei.

— E Rolf, repetă Yuki. Probabil că noaptea se scufundă ca să vadă dacă minele magnetice fixate de el sunt tot la locul lor.

Peggy dă din umeri. Nu stă în picioare! De ce să te încurci să pui mine externe când ar fi de ajuns să ascunzi câteva kilograme de dinamită în cala interzisă? De exemplu, sub peluza artificială a căsuței.

Ignuk are o altă explicație.

— E demonul, spune el gemând. Foca ce merge precum oamenii. Un geniu al răului. I-am văzut pielea neagră, umedă, care lucea pe culoar...

— Lasă tâmpeniile, îi răspunde Peg agasată. E doar Rolf purtând un costum de scufundare.

— Nu, nu, repetă cu încăpățânare bucătarul. Era foca întunericului. Dădea târcoale, venise să-și aleagă prada. Noaptea, se apropie de cei care dorm și însemnează fruntea celor care vor muri. Face un gest, așa, cu mâna

ei palmată.

Mateloții s-au adunat în jur și ascultă cu ochii holbați de groază. Ignuk nici măcar nu-și dă seama că seamănă panica... sau poate că îi face plăcere! Cum ai putea să știi?

„Amundssen e, își spune în gând Peggy. Dacă Yuki are dreptate, se plimbă în stare de transă somnambulică pentru a vedea dacă încărcăturile explozive sunt în stare de funcționare. Probabil că se teme să nu fie dezamorsate fără știrea lui. Sau poate că le schimbă locul, ca acei avari care caută permanent o ascunzătoare ideală."

Oricum, omul-focă obsedează acum toate mințile. Marinarii folosesc talismane primitive ca să se protejeze de deochi. Trasează semne magice pe pereți, pe panourile tambuchiului ca să oprească accesul demonilor. Peg și-a adus echipamentul pe punte. Verifică și reverifică obsesiv buna funcționare a bateriilor. Le cronometrează autonomia, știind că aceasta se va reduce în contact cu apă rece. Yuki se uită la ea. De data aceasta, pare îngrijorată. Peggy îi arată o seringă într-un înveliș de plastic. Se fixează pe coapsă cu un inel de cauciuc, în dreptul regiunii inghinale.

— E șmecheria ultimei șanse, explică ea, o chestie folosită de armată. Dacă apeși aici, pe partea galbenă, iese un ac, trece prin combinezon, intră direct în artera femurală și injectează un lichid special. Produsul provoacă o creștere bruscă a temperaturii corpului. Un fel de febră subită, care îți permite să reziști la frig timp de douăzeci de minute. Pur și simplu arzi, toate reacțiile chimice sunt accelerate, inima bate cu mare viteză, adrenalina e fabricată în doză mare de organism.

— Și nu e periculos? întreabă Yuki.

— Ba da, bineînțeles, recunoaște Peggy. Dacă nu ieși din apă înainte de a se opri acțiunea produsului, urmează șocul termic, garantat. Mori ca trăsnit. Marea ți se pare de o sută de ori mai rece decât înainte, nu poți

rezista. Nu îl voi folosi decât în caz de nenorocire, dacă simt că mă cuprinde somnolența.

Încearcă să se liniștească, dar nu a mai folosit niciodată acel ser. Auzise niște lucruri îngrozitoare despre el: sângele dă în clocot în vene și se transformă în caltaboș, creierul fierbe ca un pește în ciorbă.

* * *

Amundssen a intrat cu cargobotul în „concasor", marele labirint al ghețurilor plutitoare, ale cărui culoare se dilată și se îngustează de zece ori pe oră. Trebuie să recunoști că manevrează cu o abilitate rară, fără să se lase vreodată prins în capcană. Pare a fi înzestrat cu o vedere dublă, care i-ar permite să anticipeze mișcările aisbergurilor, să prevadă schimbarea bruscă a toanelor lor. Este fără îndoială înzestrat cu acel talent inexplicabil al mărilor navigatori, al strategilor de geniu. Un fel de luciditate intuitivă care îi permite să danseze în echilibru pe marginea prăpastiei, să treacă permanent la un pas de catastrofă. Peggy nu-și poate reține un sentiment de admirație pentru acest smintit care, în câteva ore, o va constrânge să înceapă o scufundare sinucigașă.

— Ce va face dacă nu vei găsi nimic? întreabă Yuki.

Nu îndrăznește să spună „dacă nu mai ieși la suprafață"?

— Habar n-am, mărturisește Peg. Poate că tot mai bine ar fi să-l împingem peste bord cât mai e timp.

Nu glumește deloc. Yuki se uită la ea chiorâș.

— Ai ști să pilotezi nava? continuă ea pe un ton nepăsător, cântărind argumentele pro și contra.

— Nu, răspunde Peggy, nu mă pricep deloc la cargoboturi și n-am navigat niciodată în aceste ape. N-aș fi în stare să fac minunile pe care Rolf le face de zece ori pe oră. E un țăcănit, un idiot afurisit, dar un marinar

fără pereche. O revoltă nu ne-ar duce nicăieri, mateloții ar da iama în noi, ne-ar viola și ar vinde nava piraților. Iar noi două am ajunge în vreun bordel plutitor pentru vânătorii de balene. Presupun că nu te tentează chestia asta foarte tare?

Japoneza lasă ochii în jos. Peggy își spune că, totuși, Yuki pusese întrebarea corectă. Cum ar putea reacționa dacă Amundssen o ia razna și hotărăște să arunce în aer cargobotul?

— Va trebui să-l supraveghem tot timpul, murmură ea, e periculos. Decepția ar putea să-l împingă la un act disperat.

Dar cum să procedeze? Nu dobori un gigant ca Rolf Amundssen cu un simplu bobârnac.

Peggy se organizează. Improvizează în cabină un post de prim-ajutor și îi dă japonezei indicațiile de folosire în cazul în care ar ieși din apă în stare de prostrație. Îi arată cuverturile încălzite cu baterii, buiotele, termosul plin cu ceai fierbinte.

— Mă duci la căldură, îi recomandă ea. Mă fricționezi cu alcool ca să obții un efect vasodilatator al epidermei.

Yuki dă cu amabilitate din cap. Dar ascultă măcar ce-i spune sau e convinsă că Peggy nu va mai reveni la suprafață?

În sfârșit, Amundssen oprește nava. Cargobotul se leagănă sub efectul unei hule ușoare. Aisbergurile din jur atenuează forța valurilor. *Am ajuns*, își spune tânăra femeie. Erau în locul blestemat unde vasul lui Rolf se scufundase cu zece ani în urmă.

* * *

Peggy îmbracă mai multe rânduri de haine termoprotectoare, apoi își pune ținuta de scufundare. Aceasta e formată în realitate din două combinezoane așezate unul în celălalt precum păpușile rusești. Primul

este căptușit cu filamente de încălzire. O pernă de aer îl izolează de al doilea costum din neopren. Ansamblul nu o face prea arătoasă și tânăra femeie, după ce îmbracă tot calabalâcul, seamănă mai mult cu un grăsan gata să plesnească decât cu o sirenă gata să-i farmece pe nefericiții mateloți. Poartă o mască și mănuși de cauciuc căptușite și ele. Nici fața și nici mâinile nu trebuie să fie expuse contactului cu apă rece. Sunt puncte nevralgice care ar produce o răcire instantanee a întregului corp. Cele trei baterii sunt fixate la centură și vor servi drept lest. Reclama spune că sunt perfect etanșe și în stare să reziste la presiune, dar Peg nu e deloc liniștită. Dacă se produce un scurtcircuit, căldura se oprește în interiorul costumului... Fără această încălzire, îi va fi foarte greu să reziste asaltului frigului, mai ales dacă trebuie să respecte palierele lungi de decompresie.

I-a trecut prin minte și ideea să se prefacă numai că se scufundă, să treacă pe sub cocă și să iasă la suprafață de cealaltă parte a cargobotului. Totuși, instinctul îi șoptește să nu riște. Amundssen are, e sigură de asta, intuiția ascuțită a psihopaților. Ghicește lucrurile, presimte capcanele. Dacă încearcă să-l tragă pe sfoară, el o va ști și o va face să plătească scump. Și apoi... *mai e și curiozitatea*, la care se adaugă și o veche urmă de superstiție. Sau ideea, mai pragmatică oarecum, că totul va reintra în ordine dacă reușește să aducă la suprafață un obiect fetiș care să permită înhumarea simbolică pe uscat a celor doi, Birgit și Leif. Se gândește la o jucărie a copilului, la o perie de păr a femeii. De ce nu? Poate că Rolf se va mulțumi cu aceste ofrande. Și, trecându-i mânia, va porni din nou în direcția cea bună, iar Yuki își va putea regăsi, în sfârșit, tatăl.

Mateloții au aruncat la locul naufragiului un odgon de care au legat un lingou de fontă. În acest fel, Peggy nu avea de făcut altceva decât să urmeze acest traseu rectiliniu înspre adâncuri. Va trebui să se orienteze cu precizie și să nu piardă din vedere că nu va putea în

niciun fel să revină la suprafață dacă ajunge cumva sub banchiză. Nu se mai scufundase niciodată în astfel de condiții. Până acum, avea întotdeauna posibilitatea să iasă din adâncuri unde voia. Aici e altfel. Trebuie să se obișnuiască cu gândul neplăcut că are un tavan deasupra capului, un capac... Și se va lovi de el dacă va ieși în mare grabă, rămasă fără oxigen. Va fi obligată să-l pipăie cu înfrigurare, căutând zadarnic o eventuală ieșire, zidită de vie.

Se scuturră ca să-și alunge din minte aceste imagini, nu trebuie să se gândească la asta, nu în momentul în care intră în apă.

Cu un mers greoi, jenată de labele de cauciuc și de buteliile de aer comprimat, începe să coboare pe scara de bord. Cu coatele sprijinite de bastingaj, Amundssen, Yuki, Ignuk și mateloții se uită după ea. Numai șamanul nu are nimic pe cap, protejându-și ochii cu acei ciudați ochelari ai eschimoșilor, formați dintr-o bucată de os străbătută de o fantă rectilinie. Obiectul îl face să arate ca un extraterestru.

În pofida protecției de care se bucură corpul ei, Peggy percepe contactul cu apă rece ca gheața chiar în secunda în care intră în imensitatea lichidă. Pielea de pe mâini, picioare și față, mai puțin protejată decât restul corpului, reacționează deja în fața agresiunii. Trebuie să se miște ca să mențină circulația sângelui.

Apa e tulbure, nu cristalină, cum ne place să ne-o imaginăm. E plină de milioane de fragmente de gheață și de *krill*, acea ceață de crevete minuscul, translucid. E un piure opalescent, lăptos, prin care razele de lumină își croiesc un drum discret. Acolo unde banchiza acoperă marea, interpunându-se în calea soarelui, panorama devine de un albastru nocturn.

Tânăra femeie se lasă la fund, cu capul în jos. Urmărește odgonul și, din când în când, privește cifrele care apar pe ecranul calculatorului de scufundare fixat pe antebrață. Speră să vadă ivindu-se pragul înalt de care

pomenise Amundssen. Dacă ar avea norocul să găsească foarte repede epava, nu ar fi obligată să respecte palierele lungi de ieșire la suprafață.

Platoul submarin apare brusc. Vizibilitatea e proastă. Nu există nici pești, nici vegetație. Culoarea a dispărut. După cum se aștepta, epava nu se zărește; în loc să cadă perpendicular, s-a deplasat în derivă. Poate că nici nu a nimerit pe pragul înalt. În acest caz, a căzut la o adâncime de o sută cincizeci de metri, dacă nu mai mult, și nu va putea ajunge la ea cu un echipament ușor. Este deja la limita a ceea ce poate un scufundător autonom cu un costum din neopren și două butelii de aer comprimat.

Contrar a ceea ce-și imaginează Yuki, nu este o profesionistă a marilor adâncuri. În realitate, nu-i place deloc să facă pe scafandrul, dar fusese obligată s-o facă din motive financiare. E pasionată de înotul la suprafață, toate formele de înot, dar nu-i place deloc să se scufunde în apă. Coborârea în penumbra marină îi provoacă întotdeauna un sentiment de claustrofobie apropiat de sufocare.

Pentru că nu găsește nimic, e nevoită să descrie cercuri din ce în ce mai largi în jurul odgonului. Pătrunde cu repulsie în zona întunecoasă, sub capacul banchizei. Lanterna nu bate foarte departe și se teme să nu vadă apărând botul epavei în ultimul moment. Vechile carcase scufundate o sperie. Fără să vrea, le vede ca pe niște schelete gigantice, hidoase. Cadavre înghițite de apă gata să se prăbușească peste vizitatorul care ar face greșeala să se strecoare între oase și cutia lor toracică. Există ceva morbid în căutarea de epave și nu a împărtășit niciodată entuziasmul scufundătorilor amatori pe care îi ducea să se bălăcească în apele din Florida, în largul localității Keys.

Deodată, tresare. Epava a apărut brusc, enormă, contorsionată, leproasă. Vasul s-a rupt lovindu-se de platoul stâncos, după cum se întâmplă de cele mai multe

ori. Pupa e identificabilă, restul s-a împrăștiat. Nava seamănă cu o plăcintă cu foi turtită. Punțile s-au prăbușit una peste alta. Va fi greu de intrat acolo.

Peggy cercetează suprafața platoului, încercând să găsească un obiect. Dar de la naufragiu au trecut zece ani, sedimentele marine au acoperit totul. Trebuie sondat mâlul, aspirat cu un aparat de aer comprimat, cum fac arheologii. Atinge ușor coca ruptă în bucăți. Ai impresia că nava a fost străpunsă din lateral. Urmele presiunii enorme a aisbergurilor sunt foarte vizibile. E ca și cum ar fi fost strivită într-o menghină. Tinerei femei nu-i place deloc să se strecoare în acel ghem de fiare trecute parcă printr-un laminor. Riscă să nu mai poată ieși de acolo. Se înfioară. Prima baterie s-a golit. Probabil din cauza unui defect. Trebuie să treacă pe a doua, sperând că va funcționa mai bine. Oricum, e prea frig pentru termostat, care se străduiește din răsputeri să mențină o temperatură suportabilă în interiorul combinezonului. Trebuie să acționeze repede. Peggy caută, atinge ușor platoul cu vârful degetelor. Speră să zărească un obiect, orice. O mică trompetă de copil... un uscător de păr...

Deodată, zărește o siluetă. E un cal de lemn, așezat pe fundul mării, un idol ciudat în singurătatea platoului. O grindă subțire îl blocase acolo, împiedicându-l să iasă la suprafață, apoi fusese acoperit de sedimente, transformându-se într-o sculptură de piatră. Peggy încearcă să-l miște, dar el face acum corp comun cu stânca. Ar avea nevoie de unelte ca să-l desprindă de soclul lui imens. Prezența aceea are ceva înspăimântător și tânăra femeie se îndepărtează în grabă. Îi e teamă, ăsta e un semn rău. Strânge în gură mușchiul, ca să nu clănțănească din dinți. I se pare că s-a defectat și costumul încălzitor, dar nu-i adevărat. Apa e prea rece ca să poți supraviețui acolo mai mult de douăzeci de minute.

Peg simte cum pielea de pe brațe i se face ca de găină.

Este primul semnal de alarmă trimis de sistemul nervos central. Înseamnă că a început să se răcească și că organismul încearcă să se încălzească producând o activitate musculară artificială. În fața zădărniciei acestei reacții, căldura se retrage treptat din extremități, prea greu de încălzit, ca să se concentreze asupra a două-trei organe vitale. E ca și cum s-ar suna retragerea pentru începerea unui război pozițional, cu soldații ascunși în tranșee. Această gestionare „economicoasă” va duce la o reducere a activităților cerebrale. O amorțeală, o somnolență...

Își simte deja pleoapele îngreunându-se. Înotul o obosește. Ar vrea să se lase să plutească, ca într-o cadă. Nu-și mai percepe cu adevărat limitele corpului. Câmpul conștiinței se îngustează.

O voce îi vorbește la ureche, foarte blând, puțin ostenită. E vocea blondei Birgit. Spune ceva despre casa visurilor sale... acea casă pe care Rolf îi promisese că o va cumpăra. El nu se simțea bine pe uscat, voia să trăiască pe vas, fără vreo legătură reală cu continentul. Birgit însă voia o peluză, o cutie de scrisori, obloane pe care să le deschidă dimineața. Până la urmă, aceste detalii deveniseră obsesive. Începuse să urască din tot sufletul cargobotul. Umiditatea permanentă, așternuturile jilave ale cușetelor, gândacii ivindu-se din cea mai mică crăpătură, șobolanii care infestau cala... Toate acestea uciseseră repede romantismul marii aventuri maritime. Birgit voia o cadă. Voia să-și spele părul fără să i se reproșeze că irosește provizia de apă dulce. Odată cu nașterea micuțului, începuse să privească altfel lucrurile. Adevăratul curaj nu era să-ți pui viața în joc făcând slalom printre aisberguri, ca să livrezi încărcătura în timp record, ci să înfrunți existența asigurând nevoile familiei. Adevărata forță morală nu era să încerci să-ți scurtezi viața prin toate mijloacele imaginabile, ci să înfrunți viitorul și să accepți să îmbătrânești în mijlocul familiei tale. Rolf, cu

teribilismele lui de veșnic adolescent, o obosea acum. Adevărata aventură era să construiești o existență, nu să te străduiești să o distrugi...

Și mai erau și toate capcanele cargobotului. Teama ca Leif să nu cadă peste bord când se plimba cu tricicleta, spaima să nu fie măturat de un val uriaș...

Birgit vorbește cu o voce ostenită și puțin întristată, își exprimă marele dezgust față de vas, de prieteniile de bar, de murdăria permanentă, de bețiile mateloților. Descrie casa, peluza, cutia de scrisori... și florile care vor înflori într-o zi. Voia să locuiască în California, departe de zăpadă, de viforniță, de mirosul de grăsime de focă. Se săturase să se înfășoare cu cele șase rânduri de haine regulamentare, să-i fie mereu teamă de degerături sau de oftalmia zăpezii. Pentru că nu e ușor să obligi un băiețel de trei ani să poarte permanent ochelari negri. Nu, toate acestea trebuiau să înceteze! Întorsese pagina peste anii ei de plimbăreață. Venise vremea să devină adultă. Romantismul o făcuse să piardă destul timp.

Acum o prinde pe Peggy de mână și o conduce în căsuța din grădina secretă. Îi arată peluza frumoasă, proaspăt tunsă, și cutia de scrisori din tablă, cu ciudatul ei drapel roșu de mici dimensiuni. Pe ea scrie *U.S. MAIL, approved by the general postmaster*. Visa la ea încă din Suedia.

„Rolf nu voia să ne lase să plecăm, murmură ea, nu admitea că putem dori să ducem o altă viață. Așa că ne-a ucis pe Leif și pe mine. Aici, la latitudinea asta, la longitudinea asta. Aici a avut loc crima. A folosit drept armă un aisberg. Spunea că vrea să moară cu noi, dar i-a fost teamă în ultimul moment, când vasul se ducea la fund. A sărit pe gheață peste bastingaj... Ne-a privit cum ne scufundăm, ca un laș. El, mare aventurier al Polului Nord.”

Peggy se lasă legănată de vocea care nu e nici tristă, nici vindicativă. Acum are pleoapele închise și plutește

în derivă. Nu mai înoată. Ultima baterie se golește încetișor. Temperatura scăzută îi reduce capacitățile.

Peggy simte o oboseală atât de mare, încât ar dori să se așeze pe canapeaua roz din salon. Desigur, o jenează buteliile prinse pe spate și nu se poate hotărî să scoată mușțiucul aparatului de respirat dintre buze ca să bea ceașca de cafea pe care i-o întinde Birgit. Totuși, se străduiește să rămână zâmbitoare, amabilă (deși e greu să zâmbești cu o bucată de plastic în gură). Bulele de aer care ies din mască urcă drept spre tavanul casei, unde se rostogolesc, asemenea unor perle mari căzute dintr-un colier de mercur.

Prin fereastra mare, Peggy îl vede pe Leif pedalând pe tricicletă. Face turul grădinii, imitând sirena unei mașini de pompieri. E un copil adorabil, cu părul atât de blond, încât pare alb.

Birgit se duce în dormitor și aduce de acolo jurnalul ei intim.

— Rolf l-a citit, explică ea. Așa a aflat că voiam să-l părăsesc. N-a suportat asta. Un erou ca el nu putea să fie părăsit de soție, era de neconceput. Și-ar fi pierdut prestanța. Așa că a pus la cale povestea asta cu naufragiul...

Întoarce paginile jurnalului, dar cerneala se diluează în apa de mare. Cafeaua are un gust sărat.

— Asta e o problemă când trăiești pe fundul oceanului, suspină Birgit. Așa cum nu poți nici să-ți aranjezi părul cum trebuie. Cât despre machiaj, nici să nu mai vorbim, nimic nu se menține la adâncimea asta! Încearcă să-ți dai unghiile cu lac la o adâncime de optzeci și cinci de metri și-ai să vezi cum e!

Peggy alunecă pe canapeaua roz. Își repetă că nu-i politicos să adormi când ești invitat la cineva acasă, dar, din păcate, nu i se poate opune. Somnul o îngreunează cu lingourile lui de fontă. Se scufundă, se scufundă, tot mai jos.

Acum Birgit îi mărturisește că s-a săturat să tot

trăiască pe fundul apei, vrea să iasă la suprafață, să fie înmormântată alături de fiul ei într-un pământ negru și gras... sau, și mai bine, în praful roșu al deșertului, într-un loc de o uscăciune incomparabilă. Ar vrea să fie îngropată în Death Valley, acolo de unde e alungată orice ființă omenească.

Da, asta ar dori. S-a săturat să tot aștepte.

— Trebuie să urc la suprafață împreună cu fiul meu, îi spune lui Peggy.

Își așază mâna pe genunchiul învelit în neopren al scufundătoarei. Are carnea moale de tot, fără culoare. Carne de pește gata să se desfacă.

— Du-ne la suprafață, insistă ea. Altfel, Rolf va arunca vasul în aer.

* * *

Un spasm o trezește pe Peggy din fantasmele somnului. Clănțăne atât de tare din dinți, încât e gata să dea drumul la mușchiuc. Trebuie să iasă la suprafață, pe fund nu-i nimic, doar fiare și fantome triste. Mâinile îi sunt parcă niște bucăți de gheață, nu le mai simte contururile. Calculatorul îi indică acum că se află pe fundul apei doar de cincisprezece minute; totuși, revenirea la suprafață va dura o oră, ținând cont de palierele obligatorii! E furioasă la culme. Dacă ar fi stat cu cinci minute mai puțin, revenirea la suprafață ar fi durat numai o jumătate de oră! Vis afurisit!

Va avea oare destulă căldură ca să reziste până în momentul în care va putea să iasă din apă? Nu-i vine să se miște. Ar vrea să se ghemuiască și să se reîntoarcă în căsuța onirică a defunctei Birgit.

Înotul prin oceanul rece o face să-i fie și mai frig. Încearcă să regăsească odgonul care o va ghida spre suprafață. Groaza o cuprinde brusc la gândul că nu-l va putea localiza, că va ieși într-un loc greșit și va da cu

capul de capacul banchizei. O trec fiori în tot corpul, o dor sfârcurile sânilor.

În sfârșit, zărește cablul și se prinde cu mâinile de el. Acum trebuie să respecte palierele, chiar dacă frigul o împinge să urce cât mai repede posibil. Nu are de ales. Există doar două posibilități, ambele la fel de mortale: să moară de hipotermie sau să-și piardă viața în urma unei embolii. Pipăie seringa. Dacă apasă pistonul, serul va pătrunde în artera femurală și va fi copleșită de căldura artificială. Ezită, de teama efectelor secundare. Și dacă sângele va începe să-i clocotească? Se gândește la *sludge*, la agregatul trombocitar. O afecțiune care transformă scufundătorii în infirmi buhăiți, umflați de cortizon. Bolnavi al căror sânge, îngroșat, nu mai reușește să circule normal prin rețeaua venoasă.

Amână momentul în care va utiliza seringa ultimei șanse. Se uită la cadranul calculatorului, așteptând semnalul care să-i permită să se propulseze spre suprafață.

Totul e prins în gheață, chiar și timpul pare că a început să înghețe.

* * *

Se ridică la suprafață. I se pare că mâinile dispăruților, Birgit și Leif, încearcă s-o rețină pe fundul apei, în căsuța din adâncuri. Lungul calvar al decompresiei ia sfârșit. Din fericire, ultima baterie a rezistat.

În momentul în care se agață de parâmă pentru ultimul palier, Peggy zărește obiectul fixat pe cocă, exact deasupra capului ei. E o mină, o mină magnetică de tipul celor pe care le puneau în cel de-al Doilea Război Mondial scafandrii armatei.

Capitolul 17

Peggy a rămas cu o amintire confuză a ceea ce a urmat. Nu mai reține nicio imagine a momentului în care a ieșit deasupra apei. Probabil că au prins-o de mâini, au tras-o la bord, desigur, dar ea nu se vede ieșind din apă. I se pare că la un moment dat a fost întinsă pe punte, că Yuki s-a grăbit să-i pună o buiotă fierbinte pe burtă, în dreptul plexului solar, și să o înfășoare într-o cuvertură. I se pare că... Rolf s-a aplecat atunci asupra ei, foarte palid, cu fața agitată de crispări nervoase. I-a pus întrebări despre ce văzuse jos. Parcă îi mai aude și acum strigătul: „Erau jos?” Drept răspuns, Peggy a bâiguit ceva despre căluțul de lemn ajuns pe fundul mării. Dar greșise, căci suedezul a prins-o de umeri și a început s-o scuture cu toată puterea. Ea a avut impresia că voia s-o oblige să se scufunde iar, chiar atunci.

— I-ai speriat! răcnea el. S-au ascuns.

Yuki renunțase la rezerva obișnuită ca să-i despartă. Apoi, Peg și-a pierdut cunoștința, deși voia să le vorbească despre mina magnetică lipită de cocă, în dreptul sălii mașinilor.

N-a simțit cum au dus-o pe sus, iar vociferările lui Amundssen, în plină criză, au dispărut treptat.

Acum e trează. E culcată în cabina ei, sub o cuvertură încălzită. Câteva buiote îi ard pielea abdomenului și a sânilor.

— Am crezut că vei muri, spune Yuki, așezată la

căpătâiul ei. Erai vânătă.

— Eram în hipotermie, murmură Peggy. Așa se moare aici.

Imaginile din adâncuri o copleșesc. Mai ales cea a călușului de lemn acoperit cu sedimente marine, jucăria banală devenită idol al adâncurilor... Deschide gura să vorbească despre el, dar își amintește brusc de mina lipită sub linia de plutire. Se ridică în capul oaselor, vehementă, și îi explică japonezei ce-a văzut înainte de a ieși la suprafață.

— Poate că e doar o fantasmă, își dă cu părerea Yuki. Erai pe jumătate inconștientă. S-ar putea să-ți fi imaginat.

— Posibil, admite Peg. Dar dacă ar fi real? Dacă chiar era acolo?

— Te gândești că a pus-o Rolf?

— Nu, mi s-ar părea absurd. De ce să te chinui să pui o mină în exterior când poți foarte bine să așezi explozibil sub podeaua mobilă a calelor?

Cele două femei se uită una la alta. Se gândesc la același lucru. „Dacă nu Amundssen, atunci cine?”

— Yakuza, bâiguie japoneza. Ne-au găsit. Au trimis scufundători ca să arunce în aer vasul acolo unde nimeni nu ar veni să-l caute. Știu că nu se va face nicio anchetă. Toată lumea crede că Amundssen nu-i întreg la minte, că încearcă de ani de zile să se sinucidă.

Peggy dă cuvertura la o parte. S-ar putea ca Yuki să aibă dreptate. Fiecare minut care trece le aduce și mai aproape de o moarte sigură. Se ridică. Pentru un moment, își spusese că a fost vorba de o fantasmă, de o imagine onirică generată de pierderea progresivă a conștiinței provocată de hipotermie. Acum nu mai e chiar atât de sigură.

— Trebuie să mă duc să văd, șoptește ea. Unde e costumul meu de scufundare?

— Știi cumva s-o dezamorsezi? întreabă Yuki.

— Glumești? replică Peg. Nu știu absolut nimic despre

explozibili. Am văzut explozibili în mâinile muncitorilor când lucram la remodelarea coloniei de corali, dar, cu excepția bătrânei dinamite, nu știu să-i fac să funcționeze. Cu atât mai puțin să opresc numărătoarea inversă a unei mine amorsate.

Își caută hainele și se îmbracă. Se simte slăbită. Nu știe de cât timp nu a mai pus ceva în gură. Cere ciocolată. Yuki îi întinde o tabletă, pe care o dă gata din câteva înghițituri. Gândul minei o obsedează, dar nu vrea să intre în panică și își impune o acțiune metodică. Din fericire, japoneza a avut prezența de spirit să pună bateriile la reîncărcat. În butelii a mai rămas destul aer pentru o explorare rapidă.

„Oricum, își spune Peggy, chiar dacă există o bombă lipită de cocă, nu voi putea decât să dau alarma. Nimic mai mult. Doar dacă nu cumva mâna nu e prinsă cu magneți!”

În acest caz, va putea cu siguranță să o desprindă și să o lase să se ducă la fundul apei... E furioasă la culme că nu știe nimic despre acest tip de echipament. Un bărbat cunoaște lucrurile astea. A remarcat că și cei mai pașnici dintre ei cunosc perfect modul de folosire a uneltelor destinate distrugerii vieții omenești. De unde vine asta? De la filmele de război cu care sunt îndopați de mici sau e ceva genetic, precum tehnica de luptă a insectelor?

Yuki o ajută să îmbrace costumul de scufundare. Peggy răscolește grăbită prin amintirile ei de cinefilă. Drama e că nu i-au plăcut niciodată filmele de război. Contrar a ceea ce cred oamenii care o întâlnesc acum, nu era deloc băiețoasă la doisprezece ani.

— Am plecat, spune Peg.

Ies amândouă. Nava e tot oprită în mijlocul câmpului de gheață, dar Peggy e bănuitoare. Dacă Amundssen pornește mașinile în timp ce ea se află în apă, nu va avea timp să urce din nou la bord. Trebuie să se lege cu o parâmă de siguranță. În acest fel, dacă cargobotul o

pornește iar la drum, se va putea trage în sus pe scara de bord. Examinează puntea. E pustie, ca și timoneria. Rolf s-a refugiat iar în căsuța din cala interzisă. Trebuie să profite de ocazie. Peggy coboară pasarela și se lasă să alunece în apă. Se sufocă, în pofida combinezonului încălzit. Are impresia că înoată în tapioca fluidă. Bucățile de gheață și *krill*-ul reduc vizibilitatea aproape la zero. Își aprinde lanterna și se deplasează de-a lungul navei, cu o mână pe metal. Simte un spasm în stomac când descoperă protuberanța lipită pe tabla chilei. Nu delirase. Chiar fusese pusă acolo o bombă. Dă din labele de cauciuc ca să se apropie și sporește capacitatea de plutire a vestei sale gonflabile.

E o mină magnetică, se prinde de tablă cu ajutorul unor magneți mari. Un cadran permite reglarea numărătorii inverse. Nu e vorba de un afișaj digital luminos, ci de un cadran banal de ceas deșteptător, echipat cu un ac mare și fosforescent. Reglarea se face cu o rotiță zimțată așezată în centrul cadranului. În mod ciudat, acum se află la zero… ca și cum cel care a pus-o ar fi uitat să regleze răgazul de timp dinaintea exploziei.

„Sau ca și cum numărătoarea inversă s-ar fi terminat! își spune Peggy înfiorându-se. Sigur, asta e! Mina ar fi trebuit să explodeze! Dacă nu s-a întâmplat așa, înseamnă că e defectă!”

Își ține răsuflarea și își apropie masca de obiect. E o mină a armatei americane, după cum o dovedesc inscripțiile. Totuși, acest model pare învechit. Forma, aspectul, chiar și tehnologia sunt dintr-un alt timp.

„Echipament vechi recuperat, își spune tânăra femeie. Nu se potrivește. Yakuza are totuși mijloace să-și permită altceva!”

Ezită să desprindă mâna. Dacă s-a blocat ceva în mecanism, împiedicând explozia, o simplă zdruncinare poate să înlăture piedică și să declanșeze aprinderea.

Poate că ar fi mai înțelept să lase bombă acolo unde se află!

„Ba nu, își spune ea. Se poate lovi de un bloc de gheață și șocul ar fi atunci și mai violent decât cel pe care îl voi provoca dezlipind-o.”

Se impune o hotărâre rapidă. Îi e frig. Nu are baterie de schimb. Își ține răsuflarea, prinde mina între palmele protejate de mănuși și exercită o forță constantă de tracțiune pentru a o desprinde de cocă. Puterea de aderență a magneților e mare. Peggy știe că încărcătura ar putea să-i explodeze în mâini. Era posibil ca orice zdruncinătură să deblocheze detonatorul, înțepenit momentan din cauza ruginii sau a înghețului. Bomba fusese concepută să spargă burta vaselor, așa că tânăra femeie nici nu îndrăznea să-și imagineze ce efect ar putea avea asupra unui corp omenesc.

Se aude un „cling” înăbușit și bomba se desprinde. Peggy îi dă drumul imediat și se uită după ea cum se duce la fund. Mâinile îi tremură. Înoată spre scara de bord și se cațără afară din apă.

Yuki o ajută să urce pe punte.

— Ce-ai făcut? întreabă ea cu nerăbdare.

Peg îi povestește ce a văzut.

— O mină americană veche? se miră japoneza.

— Da, confirmă scufundătoarea. Un model demodat, învechit. Asta ne-a salvat. După ce s-a terminat numărătoarea inversă, detonatorul s-a blocat. La ora asta ar fi trebuit să fim toți morți.

— Atunci nu mai înțeleg nimic, oftă Yuki. Yakuza dispune de cele mai perfecționate arme, niciodată nu ar folosi echipamente recuperate.

Peggy dă din umeri. Este de acord cu asiatica. Toate astea o depășesc.

Capitolul 18

Vrând să coboare ca să-l anunțe pe Rolf despre pericolul care îi amenință, Peggy a găsit ușa încuiată. Suedezul se închisese în cala interzisă și blocase tambuchiul din interior. Degeaba a bătut în ușa de fier, n-a provocat nicio reacție. Urcând, s-a întâlnit cu Ignuk și i-a reproșat în față că iar i-a furnizat căpitanului substanțe halucinogene. Șamanul a dat din cap cu resemnare.

— Tu nu înțelege, a mormăit el adoptând exprimarea aproximativă cu care îi plăcea să-i înșele pe ceilalți. S-a terminat, și din vina ta. N-ai adus la suprafață cadavrele. Rolf disperat. Trebuie așteptat ce e mai rău. Căpitan știe că niciodată avut pace la el... Da, da.

Peggy îi întoarce spatele, exasperată. La căderea nopții, Yuki a hotărât că era mai prudent pentru ele să doarmă în aceeași cabină. Se baricadează cum pot mai bine și fac de pază cu rândul. Și n-au făcut rău. La miezul nopții, fantoma somnambulă a început din nou să se plimbe pe coridoare. Peggy a simțit același miros de cauciuc ud ca în celelalte dăți, ca și cum un scufundător războinic venit din mare ar fi urcat la bord.

— Ai zice că a venit să caute ceva sau pe cineva, șoptește Yuki.

„El a pus mina, își spune Peggy. Dar ce să însemne asta?”

Dimineață, în una dintre cale a fost găsit un matelot mort. Probabil coborâse să fure rachiu din cambuză,

căci asupra lui s-a găsit șperaclul artizanal cu care avea de gând să desfacă lacătele de la rezerva de alimente. A avut ghinionul să dea nas în nas cu fantomă de neopren. Și a fost înjunghiat drept în piept. Ignuk l-a văzut primul, când s-a dus să ia cele trebuitoare pentru micul dejun. Marinarul zăcea pe spate, cu ochii holbați și gura plină de sânge negru.

— A fost omul-focă, bâiguie întruna șamanul. Ne va ucide pe toți, unul după altul.

Peggy s-a hotărât să nu-l mai asculte. Demonii mării nu se folosesc de minele magnetice ale armatei Statelor Unite, asta dacă nu cumva lucrurile se schimbaseră tare mult pe tărâmul legendelor.

Mateloții au ținut să arunce cadavrul peste bastingaj, de teamă să nu vină noaptea să-i bântuie. Este împotriva legii, dar sunt cu nervii la pământ și ar da orice ca să fugă de cargobot.

Peggy, care privește ceremonia de pe puntea comandantului, a remarcat că îngustul coridor de gheață pe care se află nava era pe punctul să se închidă de tot. Dacă nu se hotărăsc să ridice ancora, cargobotul riscă să fie strivit de aisbergurile tabulare care împresoară alarmant coca. Oare asta vrea Rolf?

Capitolul 19

Azi-dimineață, Amundssen a ieșit din cală. Avea un aer de om rătăcit și extenuat. A mers până la proră, ca să privească linia orizontului. Vântul a început să bată, flagelându-l cu boabe de grindină, dar suedezul nu s-a mișcat.

După vreo douăzeci de minute, s-a întors în timonerie. Peggy a crezut că va da ordinul de ridicare a ancorei, dar, din păcate, în difuzoare nu s-a auzit nimic. Când să-i povestească lui Yuki ce văzuse, aceasta se ridică brusc pe cușetă, cu ochii mari de surprindere. Un bip-bip insistent se auzea din geanta ei de călătorie. Japoneza scoate imediat baliza, al cărei beculeț roșu clipea într-un ritm mai rapid ca de obicei.

— E tatăl meu! a strigat ea. Gata! Suntem în preajma emițătorului său. Se apropie...

Era la un pas de isterie. În vreme ce Peggy se apropia de ea, vocea lui Rolf Amundssen răsună în difuzoarele de pe culoar. Le cerea să vină cât mai repede pe puntea comandantului.

* * *

Se află în fața suedezului, care nu a ascultat niciun cuvânt din explicațiile japonezei despre baliza. Mai mult ca niciodată, pare cu mintea în altă parte, în două lumi în același timp. A slăbit și a îmbătrânit de la începutul călătoriei sau poate că e doar efectul drogurilor. Aceste

semne de slăbiciune îl fac și mai seducător; e o epavă foarte frumoasă, nimeni n-ar putea să nege asta.

— Voi saborda vasul, anunță el, privindu-le pe rând pe cele două femei. M-am hotărât. Nu încercați să mă faceți să mă răzgândesc, pentru că vă pierdeți timpul. Voi arunca în aer vasul, chiar aici. Nu există un loc mai potrivit. Mă voi duce la soția și la copilul meu. Vom dormi în același mormânt.

Spune toate astea fără vreun efect melodramatic, mai degrabă cu acea osteneală a unui om care a luat un somnifer puternic și e împiedicat să se suie în pat. Yuki protestează, nu din umanitate, ci pentru că sinuciderea lui Amundssen cade prost, exact în momentul în care baliza a captat semnalul emis de tatăl ei. Rolf spulberă argumentul cu un gest al mâinii. E dincolo de toate astea. Lumea celor vii nu-l mai interesează.

— Nu vreau să vă iau cu mine în moarte, continuă el. Problemele mele mă privesc doar pe mine. Vă voi lăsa timp să părăsiți vasul. Luați două bărci, cele mai mari, și puneți în ele câte alimente puteți. Nu uitați nici corturile și nici echipamentul de supraviețuire.

— Ești smintit! vociferează Peggy. Cât timp crezi că putem rezista pe banchiză?

— Habar n-am și nici nu-mi pasă, răspunde suedezul. Înainte de a pleca, coborâți la cabina-radio și expediați un SOS, precizând poziția. Se va găsi cineva care să capteze acest mesaj și să vină după voi.

Scoate un ceas din buzunar și se uită la el.

— Aveți două ore, spune el. Am pornit deja dispozitivul de aprindere. Detonatorului îi va lua aproximativ o sută douăzeci de minute până să acționeze percutorul. Nu se mai poate face nimic. Procesul a fost pus în mișcare și e ireversibil. Peste două ore, cu aproximație, totul va sări în aer, fie că ați părăsit nava sau nu. Nu-i momentul să începem o polemică. Nu-mi pasă de micile voastre interese. Pe de altă parte, nu trebuie să avem prea mare încredere în bombele cu efect întârziat. Există

întotdeauna un decalaj. Cele o sută douăzeci de minute pot să se scurteze cu un sfert de oră. În locul vostru, n-aș pierde timpul cu discuții zadarnice.

— Și dacă te forțăm să dezamorsezi încărcăturile explozive? întreabă Peg.

— Aș vrea s-o văd și pe asta..., răspunde Amundssen, rânjind și strângând într-un pumn imens ceasul metalic înnegrit.

Tânăra femeie are impresia că ar putea să facă zob obiectul din palmă la fel de ușor cum ai sparge o coajă de nucă.

— Haideți, nu pierdeți timpul, le spune el oftând. Cereți-i lui Ignuk să vă dea o mână de ajutor. Cunoaște bine banchiza, o să vă fie de folos.

Nu mai era nimic de făcut. Yuki o trage pe Peggy de mânecă. Vrea să coboare la stația-radio.

— E inutil, spune Peg. E un aparat vechi, nu bate departe. Mai bine folosește-ți telefonul mobil.

— Trebuie să aștept trecerea satelitului, bâiguie japoneza. Deocamdată nu suntem bine poziționate. Nu va duce la nimic. Și nu trebuie să consumăm bateria. După ce vom părăsi vasul, nu vom mai putea s-o încărcăm, și cu frigul ăsta...

Are dreptate. Coboară până la stația-radio. Acolo Yuki mânuiește emițătorul, dar nu obține decât un zgomot alb, o încâlceală de paraziți. Peggy îi smulge microfonul și repetă de câteva ori mesajul pentru naufragiu, precizând coordonatele. Se simte ca o idioată. Nimeni nu le-a auzit, e mai mult ca sigur. Probabil că vechitura aia nici nu bate până dincolo de prora cargobotului!

„S-a zis cu noi”, își spune ea așezând microfonul pe masă.

— OK, se hotărăște Peg după ce se uită la ceas. Trebuie să ne mișcăm, altfel riscăm ca mateloții s-o șteargă și să ne uite la bord.

Ies pe punte. Oamenii se agită, cuprinși de panică. Fiecare trăncănește în limba lui. Se organizează un lanț.

Se dau din mână în mână alimente și combustibil pentru foc. Grăsime și bidoane cu ulei. Peggy își amintește că eschimosul i-a explicat că poți supraviețui zile în șir doar cu o rezervă bună de grăsime de focă. În timp ce se agită pe puntea acoperită de polei, ridică ochii să se uite la Rolf. Suedezul stă în picioare în timonerie. Și-a aprins o pipă și fumează uitându-se țintă în zare. Văzând-o că visează, Ignuk, cu un balot în mână, se răstește la ea. Cele două ambarcațiuni se umplu. Nu trebuie să uite nimic, nu se știe după cât timp vor veni ajutoarele... dacă vor veni vreodată. Yuki s-a dus în cabina ei să încarce în mare grabă bateria de schimb a mobilului. De acum înainte, supraviețuirea lor va depinde de acest aparat, de capacitatea lui de a emite în direcția satelitului un apel de salvare cu adevărat audibil.

Peg e dezorientată, nu credea că lucrurile aveau să evolueze în acest fel. Mai bine nu s-a fi îmbarcat niciodată pe nava lui Rolf. Ar fi trebuit să dea crezare bârfelor răspândite pe seama lui. Ar fi...

Oricum, e prea târziu pentru smiorcăieli. Timpul le e măsurat. Peggy se uită iar la Amundssen, singur în cabina lui. Are de gând să stea acolo, cu pipa în bot și mâinile pe cârmă, în timp ce cargobotul va fi înghițit de valuri?

Întoarce capul spre Yuki, care se apropie cu prețiosul telefon în husa lui de piele.

— Nu-l putem lăsa pe Rolf să se înece, spune ea. Nu-l putem lăsa să se sinucidă. Trebuie să-l luăm cu noi.

— Nu mai spune?! replică japoneza, pe un ton răstit. Și cum vei proceda? Tipul ăsta cântărește de trei ori mai mult ca noi. Te strivește cu un singur pumn. El ne-a băgat în rahatul ăsta, să se descurce.

Peggy se îndreaptă spre Ignuk și îi spune același lucru. Eschimosul dă din cap cu tristețe.

— Pune-i un drog în cafea, insistă tânăra femeie. Ai așa ceva în panoplia ta de scamatorii, nu? Ceva care să-l facă să doarmă. Numai tu poți să i-o duci, în tine are

încredere.

— Ignuk nu place se mintă, bombăne bucătarul.

— Termină! șuieră Peg. E vorba de viața unui om. Nu-l putem lăsa să se înece. E un marinar grozav, iar cunoștințele lui ne vor fi foarte folositoare dacă vrem să supraviețuim.

Acest ultim punct pare să stârnească interesul șamanului. O fi trăind el în compania spiritelor, dar nu-i prea place ideea de a muri pe banchiză.

— Dacă vrei un pretext bun, insistă tânăra femeie, du-i o cană cu cafea și cere-i cheia lacătelor de la arsenal. Vom avea nevoie de pușți, nu ne poate lăsa fără ele. OK?

— OK, mormăie eschimosul.

Și dispare în cambuză. Bărcile sunt pline. Mateloții tropăie pe loc de nerăbdare, ar vrea să plece neîntârziat.

Ignuk a avut grijă ca fiecare ambarcațiune să aibă setul complet de supraviețuire, inclusiv corturi și saci de dormit. În acest fel, dacă se vor pierde unul de altul în ceață, cele două grupuri vor avea șanse egale s-o scoată la capăt.

„Nu chiar, își spune Peg. Mobilul e în buzunarul japonezei, nu în cel al mateloților.”

Yuki ar vrea și ea să fie coborâte bărcile din gruiele lor. Se uită întruna la baliza ale cărei semnale au devenit și mai insistente. E nerăbdătoare să plece în căutarea tatălui ei.

Peggy se uită la ceas. Timpul zboară. Știe că ar trebui să înceapă evacuarea, ca să ajungă suficient de departe de vas pe când acesta se va duce la fund. Puterea de absorbție a unei nave mari este înspăimântătoare; poate să tragă după ea toate bărcile de salvare care plutesc în apropiere. E ca un vârtej, o pâlnie în contact direct cu abisurile.

Ignuk revine pe punte, cu o cană izotermă în mână. Evită privirea tinerei femei și urcă la timonerie. Peg regretă deja această inițiativă. Oare chiar e o idee bună

să-l salveze pe Amundssen fără voia lui? Nu va începe să le facă probleme după ce-l vor duce pe banchiză? Comportamentul lui sinucigaș poate pune în pericol micul grup al naufragiaților. Pe de altă parte, deoarece el însuși a supraviețuit în urma unei situații asemănătoare, știe toate greșelile care nu trebuie comise, toate trucurile...

Observă cu coada ochiului silueta celor doi bărbați aflați pe puntea comandantului. Îl vede pe Rolf ducând la gură cana de cafea. Dacă nu se va prăbuși într-un sfert de oră, să-i fie de bine, îl va lăsa în plata Domnului. Era hotărâtă.

Amundssen iese, în sfârșit, din postul de comandă și coboară în cală. Va aștepta apocalipsa în căsuța din grădina secretă. Peggy e sigură că acolo se află detonatorul, dar găsirea lui și tăierea tuturor firelor ar lua prea mult timp. Nu poate risca.

— Trebuie să plecăm! strigă Yuki. Ne puneți în pericol cu sentimentalismul vostru stupid!

Mateloții s-au săturat să tot aștepte. Au sărit într-o barcă și manevrează manivelele ca să coboare ambarcațiunea la nivelul valurilor. Gruiele scot sunete tânguitoare, cablurile lor sunt înghețate și ar putea pocni ca sticla în orice moment.

— Poțiunea ta acționează repede? îl întreabă Peggy pe șaman.

— Da, răspunde Ignuk. Dar căpitan solid ca stânca, poate la el va dura mai mult.

— Nu putem să mai așteptăm. Să mergem după el.

Ia de jos o dăltiță bifurcată care a servit la deschiderea lăzilor cu alimente și se îndreaptă spre cală. Ignuk merge în urma ei. Peggy e hotărâtă să-l lovească în cap pe Amundssen dacă nu a adormit de-a binelea. Îl găsește pe Rolf prăbușit pe culoar. Nu doarme, dar nu se mai poate ține pe picioare. Văzându-i că se apropie de el, începe să-i insulte în limba lui maternă și schițează mișcări stângace ca să-i lovească. Fiecare îl

apucă de un braț și îl trag spre punte. E greu. Un adevărat bloc de fontă. Din fericire, poțiunea i-a anulat o parte din forță și atacurile lui nu au niciun efect. Înjură, bombăne ca un om beat.

— El nu mulțumit, spune Ignuk stânjenit. Când se va trezi, se va răzbuna pe noi.

— Ajută-mă să-l trag în barcă, spune Peggy gâfâind. Vedem noi mai târziu cum e cu răzbunarea.

Corpul mare al lui Amundssen cade pe fundul ambarcațiunii. Ignuk, Yuki și Peggy urcă și ei în barcă.

Scufundătoarea și eschimosul apucă imediat manivelele, una la pupă, cealaltă la proră, și dau drumul la cablu. Ambarcațiunea coboară zdruncinându-se, pentru că nu sunt perfect sincronizați. E o manevră care cere îndemânare dacă nu vrei să vezi barca lăsându-se periculos pe-o parte. În sfârșit, ating apa. Eliberează parâmele, apucă vâslele și încep să „înoate”. La nivelul liniei de plutire, bucățile de aisberguri li se par enorme. Stânjenesc înaintarea marii bărci supraîncărcate. Cea mai mică manevră greșită ar fi de ajuns ca să-i scufunde. Peggy vâslește din toate puterile. Are impresia că stau pe loc. Se deplasează încă în umbra cargobotului. Trebuie să se depărteze cât mai repede, să ia distanță. Dacă explozia are loc acum, vor fi în mod sigur aspirați în adâncuri în urma epavei.

Vâslesc dezordonat. De fiecare dată când lovesc un bloc de gheață, Peg se așteaptă să vadă barca răsturnându-se. Yuki respiră zgomotos, la un pas de panică. Numai Ignuk, fatalist, vâslește lent.

Puțin câte puțin, barca își croiește drum prin mijlocul câmpului de gheață plutitoare. Pare incredibil de mică în comparație cu formidabilele fragmente de banchiză care alunecă în derivă, unele dintre ele depășind grosimea de șapte-opt metri.

Peggy se teme că nu cumva scufundarea navei să arunce toate acele blocuri peste ei, strivindu-i fără milă.

Răsună o explozie înfundată, făcându-i pe toți să

tresară. Urmează alte două deflagrații. De data aceasta, Peg vede clar coca sfâșiindu-se la proră, în dreptul liniei de plutire. Apa intră în spărtură, bolborosind. Amundssen calculase totul perfect. Cargobotul se va duce la fund în două minute, cu calele pline de apă. Marea îl umple cu puterea unei cascade, iar prora a început deja să se plece. *Iceberg Ltd*. se lasă în față, pregătindu-se să plonjeze în valuri. Va coborî în diagonală și se va izbi de pragul înalt. Acest șoc îl va rupe probabil în două.

Clocote enorme, sonore, împresoară etrava. Și răsună în carcasa de metal ca niște chiorăieli stomacale. Prora dispare sub apă. De îndată ce coca va fi plină pe trei sferturi, totul va evolua foarte repede. Peggy trage la vâsle cu disperare. Transpiră în straturile de haine. Nu-i va fi bine când se va opri, hainele ar putea să-i înghețe pe piele. Își întredeschide cu o mână combinezonul, ca să intre puțin aer. Yuki strigă ceva... Întreabă dacă se află destul de departe ca să nu cadă pradă aspirației naufragiului. Peggy îi răspunde că nu știe. Idioată de japoneză își închipuie probabil că-și petrece viața privind cum se duc la fund pacheboturile!

Scufundarea cargobotului produce o mare turbulență și fragmentele de banchiză încep să se lovească între ele. Ar trebui să ajungă pe banchiză, să nu aștepte să fie prinși în cleștele aisbergurilor tabulare pe care hula îi face să danseze. Tânăra femeie se uită în jurul ei, căutând o eventuală plajă de debarcare. Din păcate, pereții sunt drepți, fracturile verticale. Ar avea nevoie de o porțiune în pantă domoală. Ignuk avusese aceeași idee și scrutează și el împrejurimile. Trebuie să iasă cât mai repede din apă, ca să nu fie prinși în menghină.

Vâslesc cât pot de repede ca să iasă din canal. Eschimosul comandă manevra și, datorită lui, barca iese din labirintul mortal. Acum, din locul în care se află, nu mai văd nava în agonie, ecranul de aisberguri le acoperă vederea. Vâslesc. Marea e din ce în ce mai agitată. E

semnalul că nava se scufundă și masa ei tulbură valurile. Peggy își imaginează marele vas ducându-se la fund ca o imensă torpilă peste epava care zace în mâl de zece ani. O va strivi. Cele două nave vor forma același ghem de fiare.

Se înfioară.

— Unde sunt ceilalți? strigă Yuki, scrutând oceanul.

Peggy își dă deodată seama că prima barcă, în care se află echipajul, dispăruse fără urmă.

Capitolul 20

Au strigat mult timp fără să obțină vreun răspuns. Vocile lor nu aveau nicio putere în fața zgomotului valurilor. Probabil că marinarii se rătăciseră în labirintul aisbergurilor sparte. Nu au cum să-i ajute. Yuki s-a grăbit să scoată baliza care clipește întruna. Spune că autonomia balizei e limitată și că trebuie de urgență să-și găsească tatăl, până nu se stinge aparatul. Receptorul indică și direcția ce trebuie urmată dacă vrei să te apropii de semnal. GPS-ul va indica orice eventuală derivă.

— Dacă ai GPS-ul, strigă Peggy, poți să transmiți un SOS prin mobil!

— Nu, răspunde cu încăpățânare Yuki. Nu încă, nu până nu-l găsim pe tatăl meu.

— Și dacă bateriile se consumă din cauza frigului? replică scufundătoarea.

— Nu se vor consuma, răspunde japoneza. Le țin lipite de piele. E inutil să mai insiști. Oricum, chiar dacă mi le-ai lua cu forța, n-ai putea să pornești mobilul: are tastatura blocată cu un cod. Și n-am să ți-l spun. Știu foarte bine că, după ce voi transmite semnalul SOS, niciunuia dintre voi nu-i va mai păsa de salvarea tatălui meu.

„Scorpie!” izbucnește Peggy în gând.

Ne le-a mai rămas decât să vâslească. Ambarcațiunea, prea încărcată, are o poziție joasă în apă. Poate că ar trebui să mai reducă din greutate. Dar dacă mai târziu

vor regreta acest gest? Cine știe cât timp vor trebui să reziste până la sosirea ajutoarelor?

Vâslitul are cel puțin avantajul întreținerii căldurii musculare și, deocamdată, încă nimeni nu suferă de frig. Înaintează prin imensa întindere cenușie. Nu mai e hulă; nu le rămâne decât să spere că așa va fi și în continuare.

— La ce distanță situează baliza punctul de emisie a semnalului? întreabă Peggy.

— Douăzeci de kilometri, răspunde asiatică. Dar s-ar părea că se apropie. Aisbergul pe care s-a prăbușit avionul se mișcă în derivă în direcția noastră. De fapt, vine în întâmpinarea noastră.

— Să sperăm că-l vom putea aborda, șoptește Peg. Altfel, ne va trece pe sub nas fără să ne putem agăța de el.

Se gândește la tabularele pe lângă care au trecut mai adineauri. Pereți de gheață verticali, netezi ca sticla, care descurajează orice intenție de escaladare...

— Va trebui să lansăm o cange. Am luat pușca lansatoare de harpon. Doar cinci cartușe. Ar putea să meargă dacă geniile ne ajută.

— Geniile..., oftează Peggy.

— Da, insistă eschimosul. Genii plac acțiuni temerare. Genii acordă bucuros ajutor nebunilor.

„Atunci suntem salvați”, își spune tânăra femeie, trăgând vâsla spre piept.

Capitolul 21

Au vâslit patru ore, doar cu mici pauze. Știu că nu au de ales. Dacă se opresc, îngheață. Doar un efort muscular continuu poate să-i salveze de hipotermie. Din când în când, Peggy aruncă o privire spre Rolf, care zace pe fundul bărcii. Își spune că poate a murit înghețat. Au pus peste el o cuvertură de supraviețuire, rugându-se să fie de ajuns.

Singura veste bună este că aisbergul pe care a căzut avionul se apropie cu repeziciune. Peggy speră să mai aibă destulă forță ca să urce pe el când va veni momentul abordării.

Nu mai vorbesc. Peg vâslește cu ochii închiși, ca să n-o orbească lumina. Soarele bombardează bucățile de gheață cu scânteieri care îți fac rău. Acționează mecanic, cum făceau pe vremuri condamnații legați cu lanțuri de băncile galerelor regale. Bip-bip-ul a devenit impresionant, un țipăt de șoricel sugrumat care scoate un strigăt de moarte nesfârșit.

— El e! El e! exclamă japoneza.

S-a ridicat în picioare la prora ambarcațiunii și arată spre un fragment imens de tabular care le barează orizontul. Peggy simte din nou mirosul de pământ și apă clocită al aisbergurilor. Mijește ochii și scrutează pereții. Sunt prea înalți? Prea netezi?

Și dacă bucata de banchiză ar trece pe sub nasul lor fără să poată pune piciorul pe ea?

— Nu țopăie! bombăne Ignuk. Altfel barcă scufundă și

toți murit! Femeie stă jos! Lasă bărbat face manevră.

Ia vâslele și se strecoară cu multă îndemânare de-a lungul plăcii plutitoare. Peggy e din ce în ce mai îngrijorată. După cum se temea, pereții sunt abrupți, netezi. Ca din sticlă spartă grosolan. Eschimosul a pregătit o cange. Barca râcâie pereții tabularului. Așchii minuscule de gheață o lovesc pe Peg drept în față.

În sfârșit, apare o „plajă”, un fel de debarcader natural, al cărui relief accidentat formează o scară cu trepte inegale. Șamanul lansează cangea și apropie ambarcațiunea de banchiza plutitoare.

— Repede, le ordonă el, descărcați alimentele și corturile.

Yuki ezită. Peggy se hotărăște să sară pe aisberg. Își spune că, dacă barca de salvare s-ar îndepărta acum, ar rămâne singură pe insulă de gheață în derivă. Singură, fără hrană și fără adăpost, condamnată să piară în câteva ore.

Nu aterizează bine, alunecă pe solul ud și e cât pe ce să ajungă direct în mare. Își introduce mâinile în crăpături cu energia disperării și frânează căderea. Ignuk își pierde răbdarea. E important să se miște repede. Acolo unde atinge valurile, gheața e mai puțin rezistentă, mai moale. Are tendința să se fărâmițeze. Nu trebuie să zăbovești acolo. Vor fi în siguranță doar la mijlocul acelui floe.

Peggy se proptește cum trebuie în picioare. Eschimosul începe să-i dea pachetele. Tânăra femeie le aruncă în spatele ei, cât mai departe cu putință, acolo unde nu vor risca să cadă în apă. Nu e ușor, căci terenul e în pantă, striat de crăpături. Este evident că porțiunea asta de gheață ar putea să se desprindă dintr-o clipă într-alta, mai ales dacă suportă zdruncinături care își propagă vibrațiile de-a lungul fisurilor.

Yuki se hotărăște și ea să coboare. Peggy îi cere să ducă bagajele mai sus, acolo unde terenul e mai solid. Japoneza se opintește să salte containerele și execută

ordinul cu multă stângăcie. Cea mai complicată operațiune este transportarea lui Rolf Amundssen pe aisberg. E încă inert. Doar norișorul de abur care îi iese din gură dovedește că încă nu a murit.

După ce totul a fost descărcat, Ignuk se grăbește să sară și el.

— Și barca o lăsăm aici? întreabă Peg.

Șamanul dă din umeri.

— Prea grea ca să fie trasă din apă, mormăie el. Pantă prea abruptă.

— O vom pierde, îi atrage atenția tânăra femeie. Dacă gheața se fărâmițează, cangea se va duce cu ea.

— Atâta pagubă! replică șamanul. Nimic putut face mai mult pentru moment. Vom încerca mai târziu s-o tragem sus cu frânghii, dar nu va fi ușor. Femei nu destul puternice.

Îl apucă pe Rolf de subsuori și se grăbește să urce treptele inegale ale scării naturale. Peggy îl imită, apucând picioarele căpitanului. Simte gheața cedând sub tălpile ei cu un scrâșnet amenințător. De jur-împrejur, marginile aisbergului sunt un fel de sorbet care se topește. Tabularul vine de mult mai sus, dinspre nord, și apele sunt deja prea calde pentru el.

După ce-l întinde pe Rolf, Ignuk o ajută pe tânăra femeie să ajungă cu bine sus pe aisberg, unde Yuki îi așteaptă în mijlocul pachetelor împrăștiate.

Se află pe o suprafață întinsă, deformată de adâncituri. Prin ceață, ai impresia că atinge orizontul, dar este doar o iluzie optică. Peggy crede că e lungă de un kilometru și tot cam atât de lată. Este cu adevărat o bucată de banchiză în derivă, o frumoasă porțiune din Polul Nord, decupată în unghi drept, ca o prăjitură. Nicăieri nu se zărește vreo epavă.

Yuki se agită. Unde e avionul tatălui ei? Baliza semnalizează cu disperare, dar epava nu se vede nicăieri.

— Cu siguranță că e sub zăpadă, spune Peggy ca să

astâmpere confuzia tot mai pronunțată a asiaticei.

— Trebuie să sondăm, propune Yuki, s-o localizăm cât mai repede.

— Nu, ripostează eschimosul cu o voce categorică. Mai important montat cort. Noapte vine curând. Montat adăpost, altfel murit de frig.

Japoneza încearcă să se împotrivească, dar e zadarnic. De când au pus piciorul pe insulă de gheață, viforniţa îi biciuiește fără milă, pătrunzându-le prin haine. Cele două femei se hotărăsc să-i dea ascultare șamanului. Apucă pachetele și le târăsc ca să se depărteze de zona de fractură. Peg nu-și mai simte brațele, e epuizată. Nu mai vrea decât să se poată ghemui într-o adâncitură, acolo unde rafalele n-o mai pot atinge, și să doarmă.

Montarea cortului de supraviețuire nu-i lucru ușor. Deși e vorba de un model cu armături gonflabile, a cărui structură devine rigidă imediat ce i se injectează aer comprimat, trebuie totuși să fie ancorat solid în sol, dacă vrei să nu fie luat pe sus ca un sac de hârtie de vântul puternic.

Peggy se luptă cu țărușii și ciocanul în încercarea de a înfige tijele de metal în gheață. Aici, departe de margine, gheața e foarte dură.

E cu nervii la pământ, atât de rău, încât se pomenește plângând. Lacrimile îi îngheață pe obraji.

Ignuk se lasă în genunchi ca să verifice dacă totul e bine fixat. Pare îngrijorat. Vântul devine mai puternic. E încărcat de zăpadă, astfel că vizibilitatea se reduce de la un minut la altul.

— Alimentele? întreabă tânăra femeie.

— Să sperăm că vântul nu le ia cu el, bombăne șamanul.

Peggy îi înțelege îngrijorarea. Suprafața plană a aisbergului tabular este un adevărat patinoar pe care obiectele glisează cu o ușurință redutabilă, dacă sunt împinse de rafale. Așa că tot ceea ce nu e bine fixat pe câmpia de gheață poate fi împins peste margine la

următoarea vijelie.

— Și dacă le-am lega? sugerează Peggy.

— Prea târziu, răspunde Ignuk arătând spre cer. Furtuna vine direct peste noi.

Devine greu să mai vezi ceva, ochelarii se acoperă de fulgi, iar stratul lor se formează la loc instantaneu dacă încerci să-i ștergi.

Eschimosul le împinge pe cele două femei, forțându-le să intre în cort. Încă o dată, îl apucă pe Amundssen de subsuori și îl trage în adăpost. Acum, vizibilitatea e zero. S-a pornit una din acele viforniță în care poți rătăci la nesfârșit în apropierea unui iglu fără să reușești să găsești intrarea. Pericolul ăsta nu e o legendă, ci e cât se poate de real. Peggy știe că, dacă s-ar rătăci, ar putea să se împleticească la întâmplare, ca o somnambulă, până când pașii ar duce-o la marginea aisbergului și ar cădea drept în apă.

Cortul de supraviețuire fusese prevăzut pentru trei persoane, nu mai mult. Patru stau cam înghesuite. Ignuk își aruncă bagajul înăuntru: un rucsac jegos și cârpit peste tot, care probabil îl însoțește din copilărie. De îndată ce s-au așezat pe vine în interiorul adăpostului, șamanul improvizează o mică sobă cu grăsime, după moda exploratorilor polari din secolul al XIX-lea, din două cutii de conserve suprapuse. În cea de jos, un fitil prins în ulei înghețat; în cea de sus, prevăzută cu câteva găuri, o bucată de grăsime de focă. Flacăra lumânării va topi încet blocul de grăsime, ale cărei picături vor alimenta arderea fitilului. Circuit închis. Simplu, dar eficace. Căldura care se degajă va încălzi în mod plăcut spațiul îngust al cortului. Un singur inconvenient: mirosul. Dar, în acel moment, cu furtuna de zăpadă de afară, mirosul urât al slăninii de focă constituie ultima neplăcere.

Le e teamă ca vântul să nu smulgă cortul din țăruși și să înceapă să-l învârtă la suprafața banchizei ca pe un puc lovit de un jucător de hochei.

— Zăpada se va îngrămădi lângă pereți, explică Ignuk. Curând cort se transformă în iglu.

Le propune să mănânce, dar nu le e foame. Spaima crispează stomacul. Se vor mulțumi cu căldura sobei, a cărei eficacitate e sporită de spațiul îngust.

Ignuk, foarte amabil, umflă saltelele pneumatice. Nu poți să te întinzi direct pe jos în cort ca să dormi; frigul urcă dinspre gheață și trece prin haine. E vital să intercalezi un strat de aer între cel care doarme și banchiză, dacă nu vrei să-l găsești mort dimineață.

Se întind amândouă. Nu au altceva de făcut decât să aștepte, privind pereții de pânză zbârnâind în bătaia vijeliei. Vor ține cusăturile?

Rolf Amundssen doarme. Globii oculari i se agită frenetic sub pleoape.

Ignuk scoate din rucsac o bucată de carne presată și uscată și începe să o roadă fără grabă. Peggy adoarme legănată de molfăielile lui.

* * *

În zori, cortul e acoperit de zăpadă și trebuie să sape un tunel ca să iasă. Vântul s-a domolit. Yuki insistă să înceapă imediat căutările. Ignuk vrea mai întâi să despacheteze.

— Pușți necesare, mormăie el. Femeile nu amintit urs pe navă?

Ba da, își amintesc de el.

— Bucată de banchiză prea mare, spune el dând din cap. Posibil animale ascunse în grote.

Scoate două arme. Yuki nu vrea. Și-a agățat la gât detectorul de baliză care clipește. Ignuk mai ia lopeți și sonde telescopice proiectate pentru salvarea victimelor avalanșelor. După ce le desfășori de tot, ele măsoară trei metri și nu cântăresc mai nimic. Ignuk distribuie apoi carnea uscată. Le recomandă femeilor să nu mănânce

zăpadă dacă le e sete. Contrar a ceea ce se crede, zăpada nu potolește setea, ba chiar sporește nevoia de a bea. Iar frigul usucă gâtlejul la fel ca vântul încărcat cu nisip. Ignuk nu explică de ce; așa e, și gata! Trebuie să-i dea ascultare. Aici nu mai e un simplu bucătar de vas; pe banchiză e la el acasă. Redevine vânător al ghețurilor. Nimeni nu poate pretinde că e în stare să-l învețe ceva!

Înainte de a porni în căutare, se apleacă asupra lui Rolf și îl examinează. Căpitanul întredeschide un ochi tulbure. Bâiguie ceva în suedeză și recade în apatie.

— Bună poțiune, rânjește șamanul. Încă cel puțin trei ore de somn.

„Și pe urmă, se întreabă Peggy, ce se va întâmpla când Amundssen se va trezi și își va da seama că a fost văduvit de frumoasa lui sinucidere? Oare n-o să-l apuce o furie înspăimântătoare?”

Ignuk merge în fruntea coloanei. Au fost nevoiți să-și pună în picioare rachete, pentru că zăpada e prea moale. Peggy descoperă că e destul de stângace la sportul ăsta.

Își concentrează eforturile asupra colinelor, ridicăturilor de teren răspândite pe câmpie, pornind de la premisa că una dintre ele ascunde epava avionului. Yuki e încordată, febrilă. Când vorbește, îi tremură vocea.

„Se apropie momentul adevărului, își spune Peggy cu o strângere de inimă. Cum va reacționa japoneza dacă își descoperă tatăl mort în mijlocul rămășițelor avionului?”

Nu înaintează prea repede, căci vântul a reînceput să bată, tăindu-le răsuflarea. Ajunși la prima colină, o sondează cu ajutorul prăjinilor telescopice. Speră să surprindă un sunet metalic, să zărească forma unui artefact care nu ar datora nimic capriciilor naturii.

Primele încercări se soldează cu eșecuri. Trebuie să continue.

Deodată, se aude țipătul lui Yuki. În zăpadă se văd

urme de pași... Cineva mersese pe acolo, fără rachete.

— El e! E tatăl meu! E viu!

Începe să strige în limba ei maternă și merge împleticindu-se.

Preț de câteva clipe, Peggy e gata să creadă și ea într-un miracol. Toți pornesc după urme. Din păcate, după o colină, dau nas în nas cu mateloții de pe *Iceberg Ltd*. Hazardul i-a dus și pe ei spre marele tabular, la puțin timp după ce Peggy și însoțitorii debarcaseră acolo.

Au supraviețuit furtunii ascunzându-se într-o cavitate a gheții. Cortul lor, prost ancorat, fusese luat de vijelie.

Îi explică toate acestea lui Ignuk, cu un fel de vehemență care nu anunță nimic bun. Sunt la limită, înspăimântați. Cel mai nervos dintre ei începe deodată să vocifereze, arătând spre pușca din mâna lui Peg.

— Vor să le dăm arme, murmură șamanul, uitând de data aceasta să se exprime stricat. Ei cred că aduceți ghinion. Pretind că au văzut pe cineva bântuind prin furtună. Un demon. Poate omul-focă.

Mateloții se uită la cele două femei cu ostilitate. Convențiile de pe navă nu mai sunt valabile aici, pe uscat.

Ar trebui ca Rolf să se trezească și să-i strunească, doar el s-ar putea impune în fața acestor derbedei.

— Explică-le că suntem în căutarea avionului, spune tânăra femeie. Dacă îl localizăm, ne putem adăposti în interiorul carcasei lui.

Ignuk vorbește cu ei câteva minute. Marinarii nu par hotărâți să se miște, continuă să ceară pușți. Până la urmă, fără tragere de inimă, se alătură grupului. Peggy crede că prezența lor va complica lucrurile.

Se deplasează acum de la o colină la alta. În timp ce sondează o ridicătură din centrul banchizei plutitoare, prăjinile scot un zgomot metalic atingând un obiect îngropat.

— Aici e..., spune Yuki.

Rămâne țintuită locului, incapabilă să înceapă să sape

cum fac ceilalți. Pare „deconectată”. Ignuk a desfăcut lopețile, și-a pus pușca în bandulieră și muncește cu ardoare. Peggy face la fel. Stratul de zăpadă e gros, în parte înghețat. Cum bagi lopata, lovești un zid acoperit de polei. Avionul e într-adevăr acolo. Prins în gheață, el amintește de acele obiecte înglobate în rășina unui prespapier. E un Learjet destul de luxos. Nu a luat foc la contactul cu solul, pentru că nu sunt urme negre pe fuzelaj. Peggy e leoarcă de nădușeală. Își deschide combinezonul pentru că hainele să nu se îmbibe cu umiditatea corporală, ceea ce le-ar face permeabile la frig. Gheața sticloasă rezistă la loviturile lopeților. E ca și cum ai lovi în geamul blindat al unui magazin de bijuterii. Tânăra femeie distinge ideograme scrise cu vopsea pe fuzelaj. Aparatul e prea jos, lipit de sol. Probabil că a aterizat pe burtă.

Tot sondând, localizează ușa care este larg deschisă, înăuntru e întuneric. Yuki încă nu vrea să se miște din loc. Probabil că îi e frică de ceea ce va descoperi!

Peggy intră prima și aprinde o lanternă. Totul e răvășit. Impactul a smuls fotoliile din șuruburi. Se vede că, după aceea, cineva a încercat să facă ordine în acel haos. Fotoliile au fost așezate în cerc în jurul unei sobe cu ulei rudimentare, o replică exactă a celei confecționate de Ignuk.

În fotolii stau oameni înfofoliți în cuverturi. Nu se mișcă. Au fața vânătă și buzele violet. Când se apropie de ei, tânăra femeie își dă seama că au murit de frig. Temperatura extrem de scăzută a congelat cadavrele, conferindu-le textura pietrei. Printre ei se află și un japonez, probabil tatăl lui Yuki. Stă foarte drept. E un bărbat frumos, cu părul tuns foarte scurt, grizonat. Ai spune că e o statuie de ceară decolorată.

— Toți sunt morți, spune Ignuk, parcurgând cu privirea întreaga scenă.

Nu-i deloc surprins; nu crezuse niciodată în supraviețuirea naufragiaților. Un eschimos ar fi putut să

se descurce, da, dar nu un orășean.

Trebuie să-i anunțe vestea japonezei. Pentru că nimeni nu se încumetă, Peggy hotărăște să-și asume acest rol neplăcut. Yuki e tot afară. Din cauza ochelarilor și a fularului de la gură, nu poți să-i ghicești expresia feței.

— Sunt aici, murmură Peg. Îmi pare rău, frigul i-a ucis.

Yuki dă din cap și se mișcă din loc, ca și cum această veste ar fi eliberat-o brusc de o mare povară. Intră în aparat și contemplă morții așezați în fotoliile de piele. Nu spune nimic, nu plânge. Peggy nu se miră deloc, știe că asiaticilor nu le place să se dea în spectacol și își controlează manifestările afective. Deseori li se întâmplă chiar să-și ascundă suferința sufletească sau stânjeneala în spatele acelui râs așa-zis „de politețe”, care îi descumpănește atât de mult pe occidentali.

După un moment de ezitare, tânăra fată intră în cercul oamenilor morți și întinde mâna ca să atingă fața pietrificată a japonezului. Murmură ceva în propria ei limbă.

Mateloții stau nemișcați la intrarea avionului și privesc bănuitori. Acel mormânt inoxidabil îi înspăimântă, în ciuda viforniței care reîncepe.

Ignuk, fără să piardă timpul, a pornit în explorarea locului. Pare destul de mulțumit de ceea ce găsește.

— E bun adăpost, explică el. Doar carlinga ruptă. Piloți morți, dar îngropați în zăpadă. Bucătărie plină de provizii. Oamenii, acolo, au făcut cum spuneam: au tras carburant ca să aprindă soba. Mare rezervă de încălzire. E foarte bine pentru noi.

— Dacă aveau cu ce să se încălzească, atunci de ce au înghețat? întreabă tânăra femeie.

Ignuk dă din umeri.

— Au adormit și focul s-a stins. Asta greșeala obișnuită. Niciodată dormit fără foc, altfel moartea vine să te ia din somn. Da, da.

Această reflecție îi amintește că Rolf a rămas în cortul de supraviețuire... și focul poate că s-a stins și acolo.

Trebuie să meargă după el și să-l aducă la avion. E cât se poate de clar că nu vor găsi un adăpost mai bun decât epava aparatului. Acolo cel puțin fuzelajul îi va apăra de furia vântului. Mateloții se hotărăsc să intre. Se uită bănuitori la cercul de cadavre. E ca și cum li s-ar fi propus să-și facă tabăra într-un mormânt. Evită să se apropie de fotoliile ocupate.

Ignuk și Peggy se hotărăsc să plece după Rolf, înainte să izbucnească furtuna. Pe urmă, le va fi imposibil să găsească drumul și riscă să se rătăcească pe distanța, totuși redusă, dintre cort și avion.

Pornesc la drum fără să mai aștepte. Cerul acoperit are nuanțe cenușiu-închise. Peg are impresia că privește pânza unui decor de teatru. Se mișcă cât pot de repede. Amundssen abia se ține pe picioare și trebuie să-l susțină. Suedezul bombăne și înjură. Tânăra femeie se uită cu regret la alimente; știe că zăpada le va acoperi și că le va fi foarte greu să le găsească dacă vor avea nevoie de ele.

Când ajung înapoi la Learjet, o găsesc pe Yuki în același loc. Mateloții s-au strâns la celălalt capăt și șușotesc cu voci șuierătoare. Sosirea lui Amundssen îi amuțește.

Ignuk îl așază pe căpitan într-un fotoliu și le cere tuturor să se organizeze. Mai întâi, acoperirea orificiului ușii cu o draperie improvizată pentru a împiedica intrarea frigului; apoi, reaprinderea sobei polare din mijlocul cercului de morți. Mateloții protestează. Nu vor să împartă refugiul cu niște cadavre. Șamanul le răspunde că se vor ocupa de asta mai târziu, după trecerea furtunii. Nu te debarasezi de morți ca de niște pachete oarecare. Aruncarea lor afară din avion, fără o ceremonie potrivită, ar provoca mânia spiritelor. Dar dacă veghezi asupra lor, dacă le respecți, cadavrele congelate își vor întinde asupra supraviețuitorilor de pe cargobot aura lor protectoare. Marinarii cedează în fața acestui argument. Un defunct bine alintat se poate

dovedi un aliat prețios, asta se știe.

Tabăra se organizează. Instalarea ei e facilitată de măsurile luate de tatăl japonezei și de însoțitorii lui. Naufragiații aerului lucraseră deja în sensul indicat de Ignuk. Recuperaseră bucăți mari dintr-un înveliș plastifiat și confecționaseră un fel de paravane întinse pe rame. Unul dintre acestea permitea astuparea orificiului de acces făcut în fuzelaj. Zăpada, adunându-se peste obstacol, va face restul și va forma un strat izolant cât se poate de eficace.

Peggy își dă seama că avionul este în realitate un iglu enorm, un iglu căptușit cu metal și care nu riscă să se năruiască peste cei care îl locuiesc. Dacă reușesc să încălzească acel spațiu, viața poate deveni posibilă acolo. Ignuk se agită întruna. Aprinde soba și îi încurajează pe ceilalți să formeze un cerc. Peg trebuie să o ia pe Yuki de mână ca s-o forțeze să se așeze în genunchi împreună cu ceilalți. Uleiul de motor arde răspândind un fum urât mirositor, dar vor trebui să se obișnuiască. Ignuk le arată o crăpătură în fuzelaj, deasupra capetelor. Mâine vor săpa un coș în acel loc, cum se face în igluuri. Flacăra luminează fețele de jos în sus, conferindu-le fizionomii sinistre. Amundssen se scutură. Iese lent din comă. Se plânge că îl doare capul ca atunci când ești mahmur. Se uită peste umăr ca să contemple cercul de morți. După expresia feței lui, Peggy înțelege că încă nu e foarte sigur că s-a trezit.

Afară se dezlănțuie furtuna.

Peg ar vrea să-i spună japonezei să branșeze Marinsat-ul și să lanseze, în sfârșit, apelul SOS care să-i scoată din acea capcană, dar ezită. Poate că momentul nu e foarte bine ales!

Nimeni nu spune nimic. Prezența morților îi paralizează pe cei vii. După o vreme, căldura s-a răspândit în habitaclu, cercul se desface și fiecare se instalează într-un fotoliu. Nu au nimic altceva de făcut decât să aștepte să se facă dimineață.

Capitolul 22

Au petrecut o noapte proastă în acea atmosferă ciudată, unde morții și viii stătuseră în aceeași cavernă de metal. În zori, temperatura devenise blândă în interiorul avionului. Peggy s-a întrebat dacă nu cumva cadavrele începeau să se dezghețe, pentru că în habitaclu domnea un miros dulceag. Oare imaginația îi juca feste? Nimeni nu îndrăznește să se miște. Marinarii, și chiar Ignuk, așteaptă un ordin al căpitanului. Totuși, Amundssen pare că a renunțat de bună-voie la comandă. Culcușit în fotoliul spart, se uită țintă la pată luminoasă a hublourilor.

Furtuna s-a domolit. Imediat ce vor degaja intrarea, vor putea să iasă. Peggy îl trage pe șaman într-un colț și îi sugerează să îngroape cadavrele afară, într-o colină de zăpadă, acolo unde frigul le va proteja de descompunere. Ignuk își dă acordul. Prezența cadavrelor îl indispune și pe el.

Nici marinarii și nici Amundssen nu vor să dea o mână de ajutor. Trebuie să se descurce numai ei doi, îndeplinind corvoada sinistră cât mai elegant posibil.

Peggy încearcă să nu atingă pielea goală a morților. Sunt țepeni, întăriți de frig și îi transporți ca pe niște statui dintr-un muzeu. Nu e deloc ușor să deplasezi niște poveri atât de incomode pe zăpadă, mai ales dacă nu vrei să le tragi pe jos, ceea ce ar fi o lipsă de respect.

Ignuk îi așază pe defuncți unul lângă altul, sprijiniți cu spatele de un troian de zăpadă. Văzându-i astfel, ai

spune că așteaptă ceva, trecerea unui autocar sau a unui tren...

Când vine rândul tatălui japonezei, Yuki se opune.

— Nu, nu el! spune ea. Nu-l puneți alături de ceilalți. Vreau să-l duc acasă. Așezați-l acolo unde îl vom putea găsi cu ușurință când elicopterul de salvare va veni după noi.

Îi dau ascultare și așază cadavrul informaticianului lângă botul avionului. Vântul îi presară deja fulgi albi pe asperitățile feței și în părul tuns perie.

Yuki scoate Marinsat-ul din husă, tastează un cod și lansează apelul SOS așteptat de toți. Ecranul mobilului îi indică poziția sa GPS, o comunică interlocutorilor și descrie condițiile de supraviețuire. Vocea nu-i tremură deloc.

„Afurisită femeiușcă!” își zice Peggy.

— Unde ai sunat? întreabă ea, după ce tânăra femeie termină de vorbit.

— La birourile căpităniei, la Sanashtawa, răspunde Yuki. Vor lua măsurile necesare imediat ce se îndreaptă timpul. Ne cer să tragem rachete de semnalizare sau să aprindem focuri când vom auzi zgomotul elicopterului.

Transmitea această informație pe un ton posac. Ca și cum acea salvare nu o privea și pe ea.

— Voi suna din nou peste trei ore, adaugă ea, ca să le dau nouă noastră poziție. Mi-au cerut să respect acest interval până se descarcă bateria.

* * *

Așteaptă. N-au mare lucru de făcut. Au scos din echipamentul de supraviețuire rachetele de semnalizare și Ignuk a așezat bidoane cu carburant în câmp. Le va da foc în ultimul moment ca să le indice salvatorilor cel mai bun loc pentru aterizare. După terminarea acestor pregătiri, s-au întors în adăpostul fuzelajului ca să

mănânce carne uscată și pesmeți. Afară, morții stau de pază. Vântul îi acoperă de zăpadă, apoi vijelia îi curăță de acest lințoliu. Tatăl japonezei, singur, în partea din față a aparatului, pare că meditează. Peggy se apropie de el. Fulgii de zăpadă care s-au adunat în părul lui formează o perucă ciudată care amintește de cea pe care o poartă judecătorii englezi atunci când prezidează un proces. E tentată să-i scuture părul, considerând că acest detaliu aduce o atingere a demnității sale. Întinde mâna, dar nu îndrăznește să-l atingă. În cele din urmă, ridică din umeri și face un pas înapoi. Dar în momentul în care ocolește cadavrul, Peg zărește rana de la nivelul cefei. Pare făcută de o sulă sau de acul unei mașini de tricotat.

Tânăra femeie se oprește. Nu-i place deloc ce vede. Plagă sugerează că cineva s-a apropiat de informatician ca să-l asasineze în somn. O lovitură bine aplicată, care i-a secționat măduva spinării. Rana nu a sângerat. Sângele a înghețat imediat.

„Dacă vântul nu ar fi dat la o parte cuvertura, nu aș fi observat”, își spune Peggy.

Deodată, e cuprinsă de o bănuială. Se deplasează pe lângă epavă și se îndreaptă spre celelalte cadavre așezate în troianul de zăpadă. Le examinează unul după altul. Toate prezintă același semn lângă occiput.

„Au fost asasinați, își spune Peg nervoasă. Cineva a intrat în avion în timp ce dormeau, adunați în jurul sobei cu grăsime, și i-a executat fără ca vreunul dintre ei să-și dea seama. I-a lichidat pe toți…”

Cine a putut să facă asta, aici, pe un aisberg care plutește în derivă? Unul dintre supraviețuitorii de pe avion? Un ucigaș trimis de Yakuza? Și unde s-ar ascunde în acel moment?

Hotărăște să-l anunțe pe Ignuk. Eschimosul examinează și el cadavrele.

— Ai dreptate, murmură el. Le-a fost perforată ceafa. Poate cu ac gros care folosește la cusutul pielii de focă.

— Înțelegi ce implică asta? insistă tânăra femeie. Asta înseamnă că asasinul se ascunde undeva pe bucata asta de banchiză. E aici, ascuns, repetă ea. Și ne observă în acest moment.

Ceea ce o înspăimântă cel mai mult pe Peggy e îndârjirea sistematică cu care au fost uciși acei oameni pe jumătate morți de frig. La urma urmelor, ar fi fost de-ajuns să lase frigul să-și facă treaba, nu? De ce să te mai ostenești cu o astfel de execuție? Aproape că vede în asta o răutate vecină cu nebunia.

— Nu trebuie spus celorlalți, e de părere Ignuk. O vor lua razna. Dar să fim noi foarte atenți până sosesc ajutoarele.

— Cine a putut să facă asta? se gândește Peg cu voce tare, fără să aștepte la drept vorbind vreun răspuns.

— Nu știu, spune șamanul. Poate omul-focă. Demonul viforniței. Nu place prezență umană pe teritoriul lui.

Peggy nu consideră util să-i contrazică explicația. E nervoasă. În toată povestea asta sunt prea multe lucruri irațională. Asasinatul ăsta la capătul lumii, într-un astfel de context, începe să aducă a magie neagră.

E obosită, sistemul ei de apărare logică slăbește. Simte că nu e departe de atingerea acelui grad de permeabilitate când accepți totul, chiar și superstiția.

Se întorc la avion. Ceilalți se uită la ei ca și cum ar bănui ceva. Discuția lor în preajma morților n-a trecut neobservată. Unul dintre mateloți îi pune întrebări lui Ignuk în limba lui, pe un ton agresiv. Șamanul nu se tulbură.

Când Peggy se trântește într-un fotoliu, surprinde privirea lui Rolf ațintită asupra ei.

— Ei, treaba nu merge cum ați vrea? rânjește căpitanul.

— Toți suntem nervoși, conchide ea. Trebuie să rezistăm. Peste câteva ore vom scăpa de-aici.

— Nimeni nu va veni după noi, spune suedezul, râzând gâlgâit. Nu vă îmbătați cu povești de adormit copiii. S-a

zis cu noi! Știți la fel de bine ca și mine că povestea asta pute. Fata asta, Yuki, nu ne-a spus niciodată adevărul. Vom fi lichidați și noi, așa cum au fost înțepați ceilalți.

— Ah, știai! exclamă tânăra femeie.

— Da, recunoaște Amundssen, dar nu e treaba mea. Eu nu țin să supraviețuiesc. Aș zice chiar că mă aranjează de minune. Dacă ucigașul intră în avion când dormiți, nu voi da alarma, vreau să știți asta chiar de-acuma. Voi lăsa să fiți asasinați, toți, și îmi voi aștepta rândul cuminte, prefăcându-mă că dorm.

Rânjește ca un pușțan care se felicită dinainte pentru o glumă proastă. Apoi își scoate pipa și începe s-o umple metodic.

— Ai măcar o idee despre personalitatea asasinului? întreabă Peggy.

— Nu și nici nu-mi pasă, bombăne Rolf. Nici măcar nu vreau să-mi pierd timpul căutând. Oricum, se afla aici dinaintea sosirii noastre și ucide fără sentimentalisme. Totuși, amărâții ăștia în mod sigur nu constituiau un pericol foarte mare. Sunt convins că erau deja pe jumătate morți de frig când le-a dat lovitura de grație.

Rolf își aprinde pipa și trage trei fumuri scurte. Tutunul sfârâie.

— Va veni să se ocupe de noi, asta e sigur, conchide el. Chiar în noaptea asta. Și va fi foarte bine. Găsesc că ne plictisim de moarte. Să fii naufragiat pe banchiză e cel mai rău lucru posibil. Pe o insulă pustie poți cel puțin să țopăi în pielea goală.

Închide ochii și se concentrează asupra pipei. Lui Peggy i se face pielea ca de găină pe tot corpul. Încearcă să reziste acestui fior, dar știe că Amundssen are dreptate. Pe acel aisberg este cineva căruia nu-i plac străinii și va veni să le facă de petrecanie la căderea nopții.

„Cel puțin noi avem pușți”, își spune ea.

— Poate că e un tip care vrea să-și facă o rezervă de carne, mormăie suedezul din fotoliul lui.

— Ce? bâiguie tânăra femeie.

— Sigur că da, insistă căpitanul, e un lucru frecvent la aceste latitudini. Ca să supraviețuiești, devii canibal, începi să-i halești pe ceilalți membri ai expediției. Au existat cazuri celebre. Oameni de știința ale căror cariere au fost distruse fiindcă au fost bănuiți de antropofagie. Deținuții care evadau din Gulag făceau la fel. Luau întotdeauna cu ei un evadat în plus. Ca să-l halească pe drum. În deșertul alb nu există nimic de mâncare.

— Crezi că un naufragiat locuiește aici, pe aisberg?

— De ce nu? Pentru el, suntem doar carne cu picioare! Dacă ne ucide, frigul ne va conserva la nesfârșit și va avea cu ce să se hrănească timp de luni de zile, poate chiar doi-trei ani, dacă face economie.

— Dacă s-ar arăta, ar fi și el salvat odată cu noi.

— Poate că nu mai judecă normal. Și, apoi, de unde știi că vrea să se întoarcă la civilizație? Dacă a prins gustul cărnii de om, s-ar putea să-i fie greu să renunțe! Nu?

Peggy nu răspunde. Ar vrea să alunge aceste presupuneri extravagante printr-o simplă ridicare din umeri, dar nu-i chiar atât de ușor. În sinea ei, o voce îi șoptește că Rolf Amundssen s-ar putea să aibă dreptate.

* * *

Au așteptat toată ziua, trăgând cu urechea, încercând să surprindă prin zgomotul valurilor huruitul mecanic al elicopterului. Zadarnic. N-a apărut nimic care să rupă vuietul monoton la talazurilor. Yuki a repetat apelurile fără să obțină vreun răspuns. Bateriile aparatului sunt acum prea slabe pentru a mai stabili legătura cu satelitul. Au încercat să le înlocuiască mai întâi cu cele ale balizei, dar voltajul nu corespundea. Au fost nevoiți să renunțe, ca să nu ardă circuitele.

Amundssen observă toată această agitație din fotoliu,

cu pipa în gură, ca un om pe care acest gen de lucruri nu-l privește. Probabil că se va enerva când va rămâne fără tutun!

Pe măsură ce se lasă seara, devine evident că ajutoarele nu vor sosi astăzi. Ce le-a reținut?

„Probabil că timpul prost, își spune Peggy, consolându-se singură. Sanashtawa e cufundată în ceața groasă și elicopterul n-a putut să decoleze. Vor veni mâine."

Și, în mintea ei, o voce mică și răutăcioasă adaugă: „Da, dar ca să vă adune cadavrele!"

Se teme de lăsarea nopții. Poveștile cu vârcolaci ale lui Rolf au impresionat-o. Se pomenește strângând pușca în mâini. Se crispează de fiecare dată când vede pe cineva depărtându-se să-și facă nevoile. Îi vine să-i strige să fie atent. Ea însăși se abține cât poate, amânând cât mai mult posibil momentul în care va trebui să se izoleze în spatele unei troiene. Dacă ar fi fost în locul asasinului, ar fi ales exact acest moment ca să lovească. Scrutează împrejurimile, dar e un exercițiu periculos, chiar și prin ochelarii de protecție. Dacă insiști prea mult, oftalmia te poate orbi de-a binelea. Ar fi cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla în situația actuală.

Își imaginează ucigașul, întins pe zăpadă, într-un combinezon alb al armatei, imposibil de zărit. Pândește, așteaptă ora potrivită...

Ce război absurd poartă el contra celor care, asemenea lui, au avut nefericirea să eșueze pe bucata asta de banchiză!

Luminozitatea scade. Trebuie să intre în avion. Ignuk a preparat ceai fierbinte și sandvișuri cu grăsime de focă. Pentru a mia oară, le repetă celor două femei dezgustate că e important să stocheze grăsime ca să lupte contra frigului.

Descurajarea a cuprins întregul grup. Îi pun japonezei un potop de întrebări: Ce i-au spus autoritățile portuare? A vorbit cu serviciul de salvare pe mare? Cu Paza de Coastă?

Yuki răspunde fără vlagă. De la descoperirea cadavrului tatălui ei, s-a închis în ea, într-un univers personal, și comunică doar cu reticență. La urma urmelor, toți o urăsc. Din cauza ei au venit până aici. Și pentru ce? Ca să descopere o mulțime de cadavre congelate lângă un foc stins de mult timp. O întreagă călătorie făcută degeaba.

Ziua se stinge încetișor.

Peggy caută privirea lui Ignuk. Eschimosul a pictat un motiv bizar pe bucata de plastic care acoperă ușa... și la fel sub hublouri. O invocație magică menită să interzică intrarea demonilor în epavă.

Tânăra femeie ar vrea și ea să fie atât de simplu.

Așteaptă, cu pușca pe picioare, așezată în fotoliul din piele. Acum s-a obișnuit cu mirosul greu al sobei cu grăsime. Ignuk a făcut o gaură în zăpada care acoperă avionul și fumul poate acum să iasă pe acolo, ceea ce face atmosfera mult mai respirabilă în interiorul habitaclului.

După un timp, trebuie să iasă să facă pipi. Se blestemă că a acceptat ceaiul șamanului. Nu se depărtează. Atâta pagubă dacă mateloții se vor chiorî la fundul ei! Nu are curajul să se ascundă în spatele unei troiene. În timp ce-și face nevoia, observă că morții stau în aceeași poziție ca ea. Se înfioară, ca la anunțarea unei profeții.

După ce termină, își încheie hainele cu o mână, în cealaltă ținând pușca.

„La dracu! Cât va mai dura acest joc?”

Înainte de a se întoarce la avion, se uită îndelung în jur.

„Unde te ascunzi, ticălosule?” bombăne ea printre dinți.

Se întoarce la avion. Amundssen îi aruncă o privire ironică, apoi își scarpină ceafa, holbând ochii. Peg simte că îl urăște.

Se așază în fotoliu, spunându-și că nu va dormi. A hotărât, împreună cu Ignuk, să facă de gardă, dar Rolf a

refuzat să colaboreze. Nu vrea să supraviețuiască și îi place să o repete cu o insistență care frizează fanfaronada.

* * *

În orele următoare, Peggy avea să aibă de câteva ori impresia că cineva dă târcoale pe afară, foarte aproape de avion.

I se pare că aude zăpada scârțâind, dar totul e, fără îndoială, doar un efect al imaginației, pentru că e imposibil să distingi ceva din cauza vuietului vântului și a răpăielii bucăților mici de gheață care biciuiesc carlinga.

A vrut să stea prima de gardă, dar simte că i se închid ochii. Se trezește de câteva ori în momentul în care pușca îi scapă din mâini. Atunci se uită cu atenție la ce se întâmplă în interiorul habitaclului luminat de flacăra sobei cu grăsime. Amundssen doarme... sau se preface. Yuki se înfioară, chinuită de coșmaruri care alungă semeția obișnuită de pe fața ei frumoasă. Ignuk sforăie.

Peggy simte încă o dată acea dorință oribilă de a fuma, care o chinuiește în situațiile disperate. Are picioarele înghețate și mâinile amorțite. E periculos, așa că se apropie de foc.

Are impresia că aude ceva care scrâșnește lângă fuzelaj, afară, ca și cum asasinul s-ar distra să zgârie metalul cu un ac lung de tricotat sau cu o sulă. Ca și cum ar fi vrut să le spună viitoarelor lui victime: „Sunt aici... mai devreme sau mai târziu, va trebui să adormiți”.

Îl trezește pe Ignuk ca să preia garda. Eschimosul își îndreaptă spatele bombănind. Peggy se lasă cuprinsă de somn.

* * *

Când se adună pentru micul dejun, observă că un matelot e lipsă la apel. A ieșit în zori, „să facă pipi”, precizează camaradul lui. Își amintește că, trecând pe lângă el, îl lovise și asta l-a trezit, dar imediat a adormit din nou.

Ies afară, alarmați. Nu e nevoie să meargă prea departe. Omul e acolo, înțepenit de frig, cu penisul în mână. A căzut cu nasul în zăpadă, cu ochii larg deschiși.

Peggy se apropie de el. Are o gaură la baza glugii care îi acoperă capul. Asasinul îl înțepase prin haină. Orificiul prin care a intrat acul abia dacă se vede. Sângele a înghețat imediat la ieșirea din rană, oprind hemoragia.

Capitolul 23

Descoperirea cadavrului a provocat o mișcare de panică. Mateloții au cerut puști. Pentru că nu erau de ajuns, au insistat să le fie dată și pușca lui Peggy, deoarece e știut că femeile albe nu știu să se folosească de armele de foc.

Tensiunea a crescut și lucrurile au fost gata-gata să degenereze. Până la urmă, s-au format două grupuri, fiecare ocupând o jumătate din avion.

— Trebuie să ieșim afară, a insistat Peg. Aici, sub stratul de zăpadă, nu vom auzi venirea ajutoarelor.

Are dreptate, dar nu vor să o asculte. Le e teamă. Așa că părăsește avionul singură. Astăzi nu mai e ceață, dar soarele lovește zăpada cu o intensitate atât de mare, încât devine orbitor, și atunci se formează o altă ceață, ceva vaporos și luminos, în care liniile dansează ciudat de fluide.

Peggy stă de pază în fața avionului acoperit de zăpadă. De fiecare dată când aude un scârțâit, tresare și se uită peste umăr. Privirea i se oprește asupra grupului de morți pietrificați, așezați la picioarele troienei. Își spune că încep să se miște imediat ce nu se mai uită la ei. Pocnetele pe care le tot aude vin de la articulațiile lor, din pricina efortului pe care îl fac ca să se ridice.

Deși își dă seama că delirează, nu se poate abține să nu verifice dacă atitudinile lor sunt tot aceleași. Tatăl japonezei nu avea capul mai puțin înclinat? Iar tipul acela înalt, cu ochelari negri, nu avea mâinile sub

cuvertură?

Când spaima începe să cangreneze logica, conștiința devine ciudat de permeabilă la superstiție.

Se opune dorinței de a verifica încă o dată dacă trupurile neînsuflețite sunt tari ca piatra. Nu trebuie să se lase pradă fantasmelor.

Își reia plimbarea, cu ochii spre cer, pândind huruitul vreunui motor. Nu se aude nimic.

Unde sunt ajutoarele? Aisbergul s-a deplasat chiar atât de mult încât coordonatele transmise de Yuki nu mai corespund realității situației lor geografice?

Îi vine greu s-o creadă.

* * *

Și așa avea să treacă ziua. Ignuk avea să vină s-o schimbe pe Peg. Ceilalți refuză să iasă.

La căderea serii, tensiunea crește. Mateloții aruncă priviri îngrijorate spre hublouri, ca și cum ar urma să se deschidă, lăsând să intre o creatură fantastică ivită din viforniță.

Peggy s-a săturat. Nu se poate continua așa. Buboiul trebuie spart. Ia o busolă, o lanternă, un cuțit și iese în noapte. Ceilalți o privesc increduli, dar nimeni nu o imploră să nu plece. Inima îi bate cu putere. Strânge pușca la piept. Are impresia că pleacă la vânătoare de lei cu o carabină cu aer comprimat. Își spune că e nebună și sinucigașă, dar nu poate să mai aștepte, vrea ca totul să se termine odată.

Se îndepărtează de avion și se ghemuiește într-o cavitate a troienei, un fel de gheretă naturală pe care a descoperit-o în cursul zilei. Astfel e protejată de vânt. Nu are niciun plan anume, speră pur și simplu că prezența ei îl va face pe asasin să iasă din umbră... și că va putea să-l doboare mai înainte ca acesta să-i străpungă ceafă cu acul.

Își repetă că teama îi va da curaj să apese pe trăgaci și nu va rămâne paralizată în mod stupid, ca o victimă incapabilă să se apere. Încearcă să-și imagineze ucigașul sub forma unui rechin.

Se întunecă din ce în ce mai mult, dar zăpada amplifică orice luminiță. Cu puțin noroc, lumina lunii va scălda îndeajuns banchiza pentru ca Peggy să poată repera orice mișcare suspectă.

Simte cum o pătrunde frigul. E greu să stai nemișcat la o asemenea temperatură.

Se gândește la ceilalți, aflați în interiorul avionului, își închipuie cu siguranță că o vor găsi moartă în zorii zilei. Nici Ignuk nu a avut curajul s-o ajute.

Așteaptă.

Îi este din ce în ce mai frig. În momentul în care intenționa să se întoarcă în avion, percepe ceva, la cincizeci de metri în față. Ceva ca... o umbră albă care alunecă pe banchiză.

„Un om de zăpadă care merge”, își spune ea prostește. Începe să clănțăne din dinți. Degetelor înghețate le este din ce în ce mai greu să simtă contururile pușții prin grosimea mănușilor. Se ridică. În pofida întunericului, acum distinge silueta în mișcare. Individul poartă un combinezon polar alb. O ținută de camuflaj, nu încape nicio îndoială, pentru că nimeni de pe banchiză nu se îmbracă în acest fel. A încerca să treci neobservat înseamnă sinucidere curată. Ai tot interesul să îmbraci haine în culori vii, ușor de reperat dintr-un avion. Omul nu are rucsac.

S-a oprit să observe epava și s-ar zice că nu e hotărât să meargă mai departe. Să-l fi avertizat instinctul că îl așteaptă o capcană?

Face cale întoarsă. Peggy se hotărăște să-l urmărească. Îl lasă să plece și se ia după urmele pe care vântul le șterge deja.

Urmele o duc spre o colină și îi arată că necunoscutul se lăsase în genunchi ca să deplaseze un bloc de zăpadă.

O intrare ascunsă. E de ajuns ca Peggy să dea la o parte cubul de gheață, și descoperă o scară naturală care coboară în banchiză. Trepte tăiate grosolan în gheață care duc la... la ce? O grotă?

Coboară scara. Jos, dă nas în nas cu o ușă din fier pe care se poate citi următorul mesaj, scris cu litere galbene:

ATENȚIE!
DINCOLO DE ACEASTĂ LIMITĂ,
PĂTRUNDEȚI PE TERITORIUL
STATELOR UNITE ALE AMERICII.

Capitolul 24

Are nevoie de câteva secunde ca să-și revină din uluială. Aproape că-i vine să creadă că e o glumă, un capriciu de om nebun. Întinde mâna. Dar ușa e chiar din oțel blindat și inscripția, gravată în metal... Ușa nu-i încuiată. Tocul ei, strâmbat, n-o mai lasă să se închidă de tot. S-ar zice că o alunecare de teren i-a deformat structurile. Tânăra femeie se hotărăște să intre. Doar pentru asta a venit, nu?

În spatele ușii se profilează un culoar cu pereți de metal. Te-ai crede în interiorul unui submarin. Ici și colo, luminițe protejate de niște mici grilaje indică drumul. Multe sunt stinse. Pereții metalici, vopsiți în griul specific pentru Navy, sunt bășicați peste tot de umiditate.

Peggy pășește încet, străduindu-se să nu facă zgomot. După culoar urmează o sală mare ca un hangar. Iluminatul prost îi dă sălii aerul lugubru al unei uzine dezafectate. În interior plouă. Din tavan cad picături. Zgomotul lor formează un clipocit de aversă sub boltă. Podeaua e presărată cu bălțoace care emană un miros de apă stătută. Tânăra femeie luminează cu lanterna pereții, grinzile metalice roase de rugină. Înțelege brusc unde se află... Își aduce aminte de niște reportaje, niște articole. Dumnezeule! Să fie oare cu putință?

Traversează sală care pare să fi folosit drept loc de tranzit. Spre cele patru puncte cardinale se deschide câte un coridor, șerpuind prin gheață, întinzându-se în

interiorul banchizei.

Se ține după lumini. Unele galerii sunt cufundate în întuneric, altele se bucură de o iluminare intermitentă. Peggy intră pe cea mai bine luminată. Umiditatea e mai puțin prezentă aici și cineva încercase chiar să oprească infiltrările cu un fel de substanță cauciucată întinsă cu pensula. Coridorul se deschide și aici spre săli anexe, dormitoare comune, o cantină, o sală de odihnă. Tânăra femeie observă fotografii lipite pe pereți, afișe. Elvis, Jane Russel, Marilyn Monroe...

Un film de război, *Podurile de pe Toko-Ri*. Afișe cu femei. Are impresia că vizitează un muzeu al anilor șaizeci. Totul e îngălbenit, umflat de umiditate, pătat de mucegai alb.

Se oprește, gâfâind. Rețeaua subterană se întinde pe toată suprafața aisbergului. Îi e teamă să nu se rătăcească, să nu se învârtă pe loc fără să mai fie vreodată în stare să găsească ieșirea. Instalațiile au fost abandonate în urmă cu aproape patruzeci de ani, dar încă mai păstrează urmele grabei în care s-a desfășurat evacuarea. S-ar zice că s-a produs brusc o catastrofă, obligându-i pe cei aflați acolo să se năpustească afară. Peggy se strecoară într-un dormitor militar, format din cușete suprapuse. Saltelele s-au transformat în bureți suturați de umiditate. În buncăr domnește o atmosferă nesănătoasă de catacombă, unde domină mirosul de salpetru. Pe vremuri, toate acele încăperi erau puternic luminate, se poate vedea după numărul de becuri din tavan, dar cele mai multe sunt stinse astăzi sau circuitele sunt arse, și tânăra femeie e obligată să înainteze pe bâjbâite. Privirea ei se oprește asupra unor obiecte insolite: un suspensor, șosete, o cască...

Se află într-o fostă bază militară a U.S. NAVY. O bază secretă dintre cele instalate de armată la limita cercului polar în perioada Războiului Rece, pentru a supraveghea mai bine manevrele făcute de U.R.S.S. Auzise de ele. Știe că s-a săpat în banchiză pentru a

instala înăuntrul ei buncăre, depozite pline cu arme și chiar bombardiere în stare să zboare în linie dreaptă spre Moscova, în eventualitatea unei intervenții ordonate de președinte. Aceste baze, a căror existență nu a fost recunoscută niciodată, au rămas îngropate și active ani în șir, până când sateliții, rachetele cu rază lungă de acțiune, pe scurt, noile tehnologii le-au scos din uz. Peggy vizitează acum un monument istoric clandestin, un vestigiu al marii paranoia de după război. Calcă în unul dintre avanposturile ultimei linii de apărare a lumii libere.

„Mușuroiul de cârtiță" este imens, ramificat. Probabil că a adăpostit vreo sută de oameni, toți voluntari, hotărâți să trăiască într-o izolare totală. Soldați de elită, din infanteria marină. Încearcă să-și imagineze existența lor, ascunși sub gheață, în așteptarea unei eventuale apocalipse.

Cum or fi suportat această recluziune?

E fascinată. Muzeul e pustiu, bineînțeles, vitrinele conțin doar praf, dar izul s-a păstrat. Izul unei epoci isterice și pasionante în același timp.

Pe o masă zărește reviste, ziare. Recunoaște marile ilustrații de pe prima pagină semnate de Norman Rockwell, admirate de întreaga Americă. Într-un dulap întredeschis, surprinde un aparat de ras mecanic uitat, o carte poștală *Surf în Malibu*... reprezentând un tânăr cu părul blond, tuns perie, impecabil. Alt afiș al filmului *Plan 9 from outer space*. Încă unul cu Robbie robotul. Ilustrații ale unui trecut pe care ea nu-l trăise, dar despre care tatăl ei îi vorbea uneori. Peg ascultă cum se topește banchiza, lăcrimând prin tablele deplasate ale bolții! Baza secretă e în agonie. De cât timp plutea oare în derivă, în ape care devin din ce în ce mai calde? Aisbergul se topește, încet dar sigur. Baza, fixată în sipetul ei de gheață, a fost protejată de influența timpului atâta vreme cât banchiza nu a început să se fărâmițeze. Din păcate, totul s-a schimbat când tabularul

s-a desprins din soclul său.

Peggy examinează termometrul încorporat în ceasul de la mână. Aici abia dacă sunt zero grade. Adică temperatura pare tropicală în comparație cu cea care domnește afară. Tânăra femeie simte că transpiră. Ocolește un camion cu roțile dezumflate. Mai departe, trece pe lângă un PX, unul dintre acele supermarketuri rezervate militarilor și unde alimentele sunt vândute la preț de solduri. Rafturile sunt goale. Doar într-o vitrină au mai rămas niște benzi desenate din acea vreme: Dick Tracy, Batman, The Spirit...

Un zgomot de motor o face să se lipească de o ușă. E un jeep care străbate coridorul cu viteză mică. La volan se află un bărbat înalt. Și-a scos costumul de camuflaj alb. Pe cap poartă o bonetă de lână kaki cu vizieră, un tip folosit în mod obișnuit de soldați, care o păstrează uneori sub casca regulamentară.

E nebărbierit, are barba și părul gri. Fața lui pare obosită, plină de riduri adânci. Probabil că, pe vremuri, a fost o adevărată forță a naturii, dar acum se deplasează cu gesturile precaute și lente ale unui reumatic. Oprește vehiculul și coboară. Merge aplecat în față, cu pieptul supt. Tușește de câteva ori și scuipă într-o batistă. Poartă o uniformă militară care face cute și mănuși de lână verzi. Peggy îi dă în jur de șaizeci de ani. El să fie ucigașul care se distrează străpungând ceafa naufragiaților? Se uită la el ținându-și răsuflarea. Bărbatul intră într-un cinematograf unde probabil rulează același film din ziua evacuării: *Omul liniștit*, cu John Wayne și Maureen O'Hara.

Peg își amintește că-l văzuse împreună cu tatăl ei, cuibărită pe canapeaua din salon, în vechea casă a familiei din Saltree, când era mică. Ceva o împinge să se țină după ciudata fantomă din baza secretă părăsită. Se strecoară în urma lui în sala întunecoasă. Îl aude mișcându-se în cabina de proiecție. Imaginile apar pe ecran. Filmul e chiar pe la mijloc, pe acolo pe unde

hangiul satului descoperă că John Wayne, acel om pașnic reîntors în ținutul natal ca să se retragă din lume, este în realitate un fost boxer celebru care și-a ucis adversarul în ring...

Peg își amintește cum încerca, împreună cu sora ei, să imite vorbirea tărăgănată a lui Duke.

Bărbatul iese din cabină, merge șchiopătând printre scaune și se așază în rândul trei. După un timp, începe să rostească dialogurile în același timp cu actorii, încercând să respecte intonația, dar nu se prea pricepe și vocea lui sună fals.

Trebuie să se întrerupă ca să tușească. După ce și-a recăpătat răsuflarea, spune:

— Apropie-te, știu că ești acolo... Te-am văzut intrând în urma mea.

Nu întoarce capul să se uite la Peggy, are ochii ațintiți asupra ecranului.

— Cine ești? întreabă tânăra femeie fără să se miște.

— Sunt caporalul Jeffrey Paul Henriott. Lucram la intendență. De fapt, eram magazionerul acestei baze.

— N-ai plecat cu ceilalți când ați fost evacuați... sau ai fost uitat? voi să știe Peggy.

În sfârșit, caporalul întoarce lent capul spre ea.

— Eu am vrut să rămân. A fost o alegere bine chibzuită. Nu aveam niciun motiv să mă întorc în țară. Nu aveam soție, nici copii, nici prieteni. M-am ascuns. Nimeni nu și-a dat seama de absența mea. Nu aveam niciun amic aici care să se îngrijoreze că nu mă găsește la bordul elicopterelor. Am falsificat puțin registrele, pentru că ele să răspundă prezent la apelul numelui meu. Când și-au dat seama că lipseam, era prea târziu.

— De ce au evacuat baza? întreabă tânăra femeie.

— Bază nu mai servea la nimic. Rușii o reperaseră, oftează Henriott. Și-apoi noile tehnologii fac ca acest joc de-a v-ați-ascunselea să fie complet stupid. Apăruseră sateliții-spion, rachetele în stare să survoleze jumătate din glob. Arătam ca niște idioți ascunși în igluul nostru

plin de arme. Cineva, la Pentagon, a hotărât să taie finanțarea. Asta a fost tot.

Se ridică.

— Vino, spune el. Să servim ceva la cafenea.

Are o față lunară, puțin buhăită, și un nas mare și cârn. Ochii lui erau de un albastru-deschis, cu cearcăne mari.

Îi face semn tinerei femei să-l urmeze și o duce la tejgheaua din hol. E de ajuns să acționeze câteva întrerupătoare ca să creeze o ambianță plină de căldură. Brusc, Peggy se simte transportată în anii șaizeci, la cinematograful unui mic oraș liniștit, așa cum nu mai există astăzi. Într-un difuzor îi aude pe *Beach Boys* cântând frumusețea fetelor din California.

— Nu-ți pot oferi decât cafea și alcool, spune caporalul. Tot ce-am pus deoparte în momentul evacuării a atins astăzi data expirării fatidice. Numai alimentele deshidratate mai pot fi consumate fără niciun pericol. Nu mă mai ating de conserve. Sunt prea vechi. Din fericire, vitamina C mai poate fi consumată. Pentru mai multă siguranță și ca să nu mor de scorbut, adun alge și toți lichenii care cresc pe gheață. Așa fac și eschimoșii.

— Ai sustras tot ce-ți putea folosi pentru supraviețuire? întreabă tânăra femeie.

— Da, recunoaște Henriott. Era ușor pentru mine, pentru că eu răspundeam de toate rezervele. Prevăzusem tot ce-mi trebuia ca să rezist câțiva ani în șir, dar nu mă gândeam să stau chiar atât de mult. În realitate, nici nu știu ce prevăzusem... probabil că nimic. Nu voiam să mă întorc în Statele Unite, doream să fiu lăsat în pace. Mă săturasem să execut ordine și să fiu calul de bătaie al bazei. Îmi spuneam că așa se va întâmpla peste tot unde voi merge și că era mai bine pentru mine să dispar. Nu mai suportam pe nimeni, nici ofițerii, nici soldații de rând. Se vorbea deja despre trecerea mea în rezervă pentru „fobie socială”, dar n-aș fi știut ce să fac după întoarcerea în viața civilă. Cu siguranță că ar fi fost și mai rău decât în armată.

Cu gesturi meticuloase, caporalul aprinde un filtru mare de cafea, nichelat, dar cafeaua pe care o ia dintr-un sac și-a pierdut de mult mirosul.

— E foarte greu de trăit aici, continuă el. Unii peste alții, închiși în permanență, doar cu perspectiva patrulărilor, din când în când. Oamenii ajungeau să se urască. Unii s-au sinucis, alții au înnebunit. Lipsa femeilor înrăutățea și mai mult lucrurile. O grămadă de tineri obligați să trăiască precum călugării... Atmosfera devenea repede explozivă, încăierările se iscau din te miri ce. Degeaba fuseseră recrutați tipi cu un anumit profil, nu era deloc simplu.

Vorbește privind în gol. Peggy încearcă să-și imagineze existența lui de la evacuare. Câți ani petrecuse în singurătate? Douăzeci și cinci? Treizeci? Se înfioară. Cu siguranță că Henriott suferă de tendințe schizoide, altfel cum să admiți o astfel de alegere?

Bărbatul o privește și surâde, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Când eram mic, murmură el, îmi plăceau la nebunie poveștile cu naufragiați singuratici, tipi lăsați de pirați pe o insulă pustie. Îmi tot spuneam că eu nu m-aș speria dacă aș rămâne singur pe un atol. Contrariul mă înspăimânta: școala, mulțimea, familia...

— Atunci de ce-ai ales armata? întreabă Peg.

— Nu știam să fac nimic, răspunde caporalul. Nu eram înzestrat pentru studiu. Începusem ucenicia în băcănia tatălui meu, gestionarea stocurilor și restul. Atunci, de ce să nu continui treaba asta la soldați? Am ajuns să descopăr că mă simțeam foarte bine în mijlocul hangarelor mele, numărând lăzi, baloturi, containere. Tipii îmi văcsuiau bocancii ca să le dau alcool, trabucuri. Aveam puterea să le spun nu. Era o mică plăcere mai importantă pentru mine decât un fum de trabuc sau o dușcă de coniac.

Dă din umeri. Peggy îl privește cu atenție. Trebuie că nu e întreg la cap. Niciun om cu judecată nu ar accepta

de bunăvoie să rămână prizonierul unei baze militare pustii la Polul Nord. Caporalul monologhează pentru el. Tânăra femeie îi privește mâinile. Încearcă să și le închipuie mânuind acul care a străpuns ceafa tatălui japonezei. Asasinează oameni ca să-și protejeze singurătatea?

„I-a lichidat pe naufragiații avionului pentru că s-ar fi putut să-i descopere existența, își spune ea. Poate îl zăriseră. N-a vrut să-i vadă invadându-i domeniul."

Trebuie să aibă grijă să nu stea niciodată cu spatele la el. E un anahoret, un eremit, un schimnic al ghețurilor. Bărbatul tușește.

— Sunt bolnav, se scuză el. Umiditatea, frigul. Mi-au atacat până la urmă plămânii. Presupun că e un fel de tuberculoză.

— Cum ai reușit să supraviețuiești? întreabă Peggy.

— Ți-am spus, răspunde caporalul oftând. Calculasem totul: carburantul necesar pentru funcționarea grupurilor electrogene, combustibilii, totul... Era ușor, aveam aici tot ce trebuia pentru alimentarea bombardierelor B-47 cu șase motoare! Cele mai puternice mașini din epocă în materie de disuasiune. Autonomia lor de zbor le permitea să sfideze Moscova fără probleme și să-i rupă pe Ivani. Pistele de decolare erau ascunse sub zăpadă; era de ajuns să scoatem buldozerele ca să le facem operaționale în câteva ore. Aparatele erau ridicate la suprafață printr-un sistem de elevatoare, ca pe portavioane. Ceea ce vezi în jur este doar o mică parte din instalațiile reale. Era un adevărat oraș, o fortăreață subterană care aștepta să vină „seara cea mare"! În aceste condiții, nu-i prea complicat să deturnezi echipamente, alimente, carburant. Îmi făceam provizii pentru iarnă! Era ușor, eram stăpânul hangarelor, rezervelor, calelor, cisternelor. Puteam pe unele dintre ele să le închid, declarându-le necorespunzătoare, imposibil de folosit. Birocraților poți să le spui orice. Îmi pregăteam peștera ca Ali Baba.

— Ai prevăzut să stai aici atât de mult timp? insistă Peg.

— Nu, mărturisește bărbatul cu ochi încercănați. Într-o vreme, am fost gata să mă alătur unui trib de eschimoși, dar până la urmă n-am făcut-o. După câteva săptămâni, îmi era greu deja să-i suport, așa că m-am întors aici. Nu sunt făcut pentru viața în societate.

— Și, pe urmă, banchiza s-a rupt, conchide Peg. Nu-i așa? Această parte s-a desprins de restul bazei.

— Da, confirmă caporalul. Pericolul rupturii se făcuse deja simțit de ceva timp. Apele se încălzeau. Aisbergul s-a despicat la mijloc și abia am avut timp să închid ușile etanșe ca să blochez intrarea apei. Timp de trei ani, am stat în preajma coastei, apoi curenții m-au purtat spre ape mai calde, și atunci gheața a început să se înmoaie.

— De când plutești în derivă?

— De vreo zece ani. Dar nu-i nimic ieșit din comun, există aisberguri de cincizeci sau șaizeci de ani. Totuși, dacă va continua să coboare spre sud, e posibil ca tabularul să se rupă. Am reperat crăpături, zone de tensiune. De data asta, n-am să mai pot opri năvala apei. Totul va depinde de curenții marini, suntem la mâna lor, pradă capriciilor lor. Oricum, nu mai are nicio importanță, sunt terminat. N-o mai duc mult timp, boală mi-a mâncat plămânii.

Peggy nu îndrăznește să abordeze subiectul asasinării naufragiaților. O fi oare măcar conștient că îi ucide pe toți cei care îi amenință proprietatea?

— Știi că nu sunt singură afară, începe ea. Te-ar deranja dacă însoțitorii mei s-ar adăposti aici? E mult mai cald în bază. Îți garantez că nu te vor deranja. Nu vom sta mult timp. Așteptăm venirea ajutoarelor.

Bărbatul a lăsat capul în jos. Își ferește privirea. Se foiește, e stingherit.

— Nu te sfătuiesc să-i aduci aici, spune el în cele din urmă. Contrar a ceea ce crezi, nu veți fi în siguranță. Cel mai bine pentru voi este să rămâneți afară și să vă

rugați ca salvatorii să vă localizeze cât mai repede cu putință.

Se îndepărtează de tejghea încruntat.

— N-am puterea să vă constrâng, bombăne el. Așa că veți face cum vă taie capul, dar, crede-mă, ar fi o greșeală să invadezi baza cu însoțitorii tăi. Rămâneți acolo sus și faceți tot ce vă stă în putere ca să fiți găsiți. E tot ce vă pot ura.

— Ai cumva un emițător? întreabă tânăra femeie.

— Nu, mormăie caporalul, îndepărtându-se deja. Centrul de emisie-recepție a rămas în cealaltă jumătate de bază în momentul rupturii. Nu există nimic aici care să vă permită să stabiliți vreo legătură cu lumea civilizată. Îmi pare rău.

Se întoarce la jeep cu pasul lui șchiopătat și urcă la volan. Demarează fără niciun semn de rămas-bun și pătrunde în întunericul coridorului, lăsând-o pe Peggy singură în fața cești cu cafea fără aromă.

Capitolul 25

Peggy s-a întors la ceilalți. La început, când le-a povestit ce descoperise, n-au vrut s-o creadă și au bănuit că și-a pierdut mințile. I-a fost greu să-i convingă că totul e real. Apoi a început să bată vântul, anunțând furtuna, și le-a explicat că ar fi cu toții mult mai la adăpost în adâncul bazei decât în interiorul epavei.

— Nu întârziați mult cu hotărârea, le-a spus ea. Dacă se pornește uraganul, știți foarte bine că nu mai putem ieși din avion.

A insistat, precizând că în interiorul bazei sunt doar zero grade. Ceilalți ezitau, ascultând urletul vântului.

— La urma urmelor, ce riscăm? a întrebat Rolf rânjind. S-ar putea să fie amuzant. Și să nu vă faceți iluzii în privința avionului, nu e un refugiu chiar atât de sigur. Dacă o tornadă afurisită măturăaisbergul, nu-i deloc imposibil ca epava să fie împinsă în apă. Forța furtunii o va deplasa și, odată dezlipită de sol, va aluneca la fel de ușor ca o sanie pe un patinoar. Nu-i va lua mult timp ca să cadă în mare.

Toate fețele s-au îndreptat spre el. Suedezul își umplea nepăsător pipa. Peggy știe că are dreptate în privința avionului. La ultima furtună, îl simțise mișcându-se și chiar deplasându-se doi-trei metri. Aparatul Learjet e ca un fulg în fața uraganului polar. Vântul ar putea să-l ia pe sus ca pe o cutie de chibrituri.

Probabil că greșesc crezându-se în siguranță în el.

— Trebuie să vă hotărâți, repetă Peg. Când va începe

să ningă, n-am să mai pot să vă ghidez spre intrarea bazei.

Marinarii obiectează că, odată intrați în bază, ar fi imposibil să mai audă sosirea ajutoarelor. Amundssen izbucnește în râs. Niciun elicopter nu va decola din Sanashtawa pe o astfel de vreme. N-ar folosi la nimic să stai cu ochii pe cer până când nu se va însenina.

— De acord, spune Yuki, care aproape că nu mai deschisese gura de la sosirea lor pe aisberg. Dar îl luăm cu noi pe tatăl meu. Nu vreau să-l ia furtuna. Știu că ar fi dorit să fie înmormântat în Japonia.

— Jos e loc mai mult decât suficient ca să improvizeze o capelă funerară, îi răspunde Peggy.

Marinarii încă mai ezită, la fel și Ignuk. Bârlogul acela clandestin îi sperie, le dă senzația neliniștitoare a unei voințe demonice de disimulare.

Până la urmă, vântul din ce în ce mai puternic grăbește evacuarea. Se adună totul. Rolf și șamanul își asumă sarcina de a transporta rămășițele neînsuflețite ale informaticianului congelat. Peggy merge prima. Trebuie să înainteze aplecată în față ca să înfrunte vijelia ce mătură deja banchiza cu un vaiet sfâșietor.

„Asta ar mai lipsi, ca furtuna să izbucnească chiar acum, își spune ea. N-am putea nici să mergem înainte, nici să ne mai întoarcem.”

Dar elementele naturii le sunt favorabile și le lasă timp să ajungă la intrarea bazei. Descoperind perspectiva sălilor pustii, cu apa șiroind din tavan, și coridoarele pe jumătate luminate, grupul începe să șușotească. Peggy îi duce într-un dormitor comun. Un lucru e sigur: e mult mai cald aici decât la suprafață și toți se dezbracă. Se organizează tabăra. Trag saltelele și le pun deoparte pe cele care nu sunt ude. Ignuk a descoperit infirmeria, unde au așezat cadavrul lui Saiko Onoshita.

— La temperatura asta, ar putea să se dezghețe, le-a atras atenția Rolf. Nu-l apropiați mult de surse de căldură, altfel va începe să miroasă. Având în vedere

lipsa aerisirii, n-ar fi deloc înțelept.

Au colonizat dormitorul comun, cândva prevăzut să primească vreo șaizeci de oameni. Mateloții s-au despărțit de restul grupului și s-au izolat la celălalt capăt al sălii, șușotind între ei.

Peggy a fost nevoită să le spună totul despre caporalul Henriott și despre ciudata lui pasiune pentru singurătate.

— E un lucru destul de recent în rândul navigatorilor, a comentat Amundssen. Mulți dintre marinarii singuratici sunt în realitate schizoizi. Contrar a ceea ce se crede, nu suferă de izolare. Escalele, necesitatea de a avea relații cu oamenii îi chinuiește. Am văzut deseori asta.

Pare că se distrează. Aspectul insolit al situației l-a trezit din apatie. Mai spune că auzise și el despre astfel de baze secrete săpate în gheață. Dar că nu dăduse nicio crezare acestor zvonuri de cârciumă. Propune să plece în explorare. Ignuk nu pare deloc liniștit, dar nu îndrăznește să refuze. Peggy insistă asupra necesității de a nu se rătăci prin labirintul galeriilor. Yuki refuză, vrea să-și vegheze tatăl, să spună rugăciuni. Se retrage la infirmerie. Își mărturisește regretul de a nu avea tămâie.

Ceilalți se pun în mișcare. Lui Peg nu-i place comportamentul bășcălios al lui Amundssen. S-ar zice că vizitează nu știu ce parc de distracții. Se extaziază sau rânjește, pipăie tot, ia o șapcă veche de soldat, o pune pe cap și caută o oglindă ca să vadă cum îi stă. Se comportă exact ca un ciclotimic care, în doar câteva ore, după ce s-a entuziasmat până la isterie, cade în hăurile celei mai negre depresii.

Tot explorând așa, se apropie de fostele hangare strategice, acolo unde bombardierele așteptau semnalul bombardamentului nuclear. Toate sunt pustii, mai puțin unul, unde doarme carcasa unui imens B-47 prins în gheață. Avionul pare bine protejat, închis ca într-o vitrină de apă solidificată. În momentul în care baza

secretă s-a rupt în două, din boltă s-au desprins câteva grinzi, strivindu-i coada și o parte din fuzelaj. E un monstru inutil, un olog enorm cu forme impresionante.

— Dumnezeule mare! exclamă Amundssen. Au fost atât de grăbiți s-o șteargă, încât au abandonat o parte din arsenal.

— Presupun că e dezarmat, spune Peggy. E doar o carcasă goală.

Tânăra femeie este de părere că acel aparat urma să ajungă la fier vechi, că voiau să-l facă bucăți. De aceea nu consideraseră util să-l ia cu ei.

Rolf se apropie de zidul de gheață sticloasă care acoperă botul aparatului.

— Mă gândesc la o chestie, spune el pocnind din degete. Trebuie să existe neapărat o stație-radio în carlingă. Dacă reușim s-o luăm, am avea posibilitatea să emitem un SOS mult mai eficace decât cel trimis prin telefonul prietenei tale cu ochi oblici.

Peggy era cât pe ce să replice: „Ce-ți pasă? Credeam că vrei să mori?” Apoi își dă seama că suedezul are dreptate. Dacă există o stație-radio, cu siguranță că e posibil s-o pună în funcțiune branșând-o la circuitul de iluminare al culoarelor. Atinge gheața prin mănușă; i se pare tare ca piatra.

— Ignuk, le-ai putea cere băieților să facă asta? întreabă ea.

Eschimosul dă din cap. Nu pare în apele lui. În penumbră, bombardierul seamănă puțin cu un schelet de balenă fosilizat. Gheața impură, care îi tulbură formele, îi conferă un aspect ireal. Ai zice că e o imagine conservată în rășină… O imagine lipsită de materialitate. Un miraj, s-ar putea spune.

— Bine, oftează șamanul. Ignuk întoarce cu marinari.

Pleacă după ei. Peggy nu mai știe dacă explorează o fostă bază a armatei americane sau dacă se plimbă prin interiorul unei piramide. Pândește zgomotul jeepului, deși știe că sunt foarte puține șanse ca Henriott să

provoace o întâlnire cu naufragiații. E convinsă că a dat fugă să se ascundă în străfundurile bazei, în spatele unui zid de apărare de uși blindate, acolo unde nimeni nu va veni după el.

Ca să destindă atmosfera, își conduce însoțitorii la intrarea în cinematograf. În cabina de proiecție descoperă zeci de cutii metalice rotunde. Role pe care Jeffrey Henriott le pusese deoparte pentru uzul personal. *Râul fără întoarcere*, *Trenul va șuiera de trei ori*, *Douăzeci de mii de leghe sub mări*, *Moby Dick*...

Probabil că le știa pe de rost.

Iau apoi hotărârea să se întoarcă la dormitor. Penumbra tunelurilor devine deodată apăsătoare, podeaua începe să se miște sub picioarele lor și aproape că își pierd echilibrul.

— Gata, murmură Amundssen, s-a dezlănțuit furtuna.

Peggy își spune că ar fi nevoie de valuri uriașe ca să reușească să miște un tabular precum cel în care se refugiaseră ei. Se felicită că i-a convins pe ceilalți să coboare în interiorul bazei.

Entuziasmul suedezului a dispărut. Nu-și mai descleștează dinții.

Ajunși în dormitor, mănâncă în tăcere supa improvizată de bucătarul-șaman. Nu mai au altceva de făcut decât să doarmă așteptând ziua de mâine. Peggy insistă să facă de gardă cu rândul.

— Crezi că acest Henriott e ucigașul? întreabă Amundssen.

— Cine altcineva? răspunde Peg oftând.

— E adevărat că trebuie să fii sărit de pe fix ca să intenționezi să-ți petreci restul zilelor într-un buncăr pustiu, recunoaște căpitanul.

Peggy nu vrea să mai înceapă nicio discuție, vrea doar să fie închisă ușa dormitorului și ca un om înarmat să facă de pază în mijlocul cușetelor. Amundssen acceptă primul schimb, după care vor urma Ignuk, Peg și Yuki, dacă vor reuși să o smulgă de la pregătirile ei funerare.

Peggy se aruncă pe una dintre saltele și își trage pe cap gluga scurtei impermeabile. Nu i-a lăsat să stingă lumina. Rolf s-a instalat comod, cu pușca pe genunchi. Își pregătește o nouă pipă.

* * *

Când Ignuk o trezește, patru ore mai târziu, Peggy are impresia că a dormit doar zece minute și protestează, cerând să fie lăsată în pace. Eschimosul insistă. Peg se ridică dârdâind. El îi pune în mâini o cană cu ceai fierbinte.

— Totul e calm, șoptește el. Nimeni n-a venit pe-aici.

— Unde e Yuki? întreabă Peggy.

— Nu văzut, cască Ignuk îndepărtându-se. Rituri funerare foarte complicate, ia mult timp.

Se întinde pe cușeta lui și închide ochi. Tânăra femeie se ridică și își ocupă locul pe scaunul tare din mijlocul paturilor, cu fața la ușă.

Nu se aud decât sforăitul oamenilor și clipocitul picăturilor de apă care cad din tavan. După o jumătate de oră, Peg se simte cuprinsă de o neliniște ciudată. Și dacă...

„Și dacă Yuki e moartă?”

Și-o imaginează prăbușită peste cadavrul tatălui ei, cu ceafa străpunsă, ca toți cei dinaintea ei. Nu mai e în stare să aștepte; se ridică și întredeschide ușa. Culoarul i se pare chiar mai întunecos și mai amenințător decât mai devreme. Infirmeria e doar la zece metri, dar distanța pare dilatată de climatul fantasmatic al tunelurilor pustii. Peggy ridică pușca și face trei pași. Ușa infirmeriei nu e închisă, pe podeaua culoarului se vede o dungă gălbuie de lumină. Înaintează.

Răsuflă ușurată. Yuki e în viață. Pare că se reculege lângă trupul neînsuflețit al informaticianului. L-a dezbrăcat, scoțându-i hainele polare întărite de îngheț.

Japonezul e acum așezat pe o masă de operații, gol pușcă, brațele îi sunt întinse pe lângă corp.

Peggy se trage repede înapoi, de teamă să nu pară indiscretă.

Capitolul 26

În timpul serviciului de gardă al tinerei femei, aisbergul se clatină de câteva ori, ca și cum ar fi cât pe ce să se scufunde. Peggy trage cu urechea, înspăimântată la gândul că marea bucată de banchiză ar putea să se rupă brusc în două. Încearcă să se consoleze, spunându-și că acolo sus, la suprafață, valurile mătură probabil gheața cu furie. Nu este imposibil, de altfel, ca ele să fi înghițit deja avionul.

În timp ce o cuprinde somnolența, aude venind, din străfundul culoarelor, ecoul unui pas ezitant... același pe care îl auzea noaptea, la bordul cargobotului. Primul impuls este să vadă dacă Rolf se află acolo, întins pe cușetă. Suedezul doarme, prin urmare nu el își târa pașii pe culoare... Nu poate fi vorba decât de caporalul Henriott. Dar asta ar însemna că magazinerul singuratic se cățăra la bordul navei ca să-i chinuiască pe pasageri? Nu, e imposibil. Peggy nu-l vede deloc în acest rol. Pe deasupra, mai e și bolnav și pare că se deplasează cu mare greutate.

„Sau poate joacă teatru, își spune ea. Ziua e neputincios, iar noaptea se transformă în Navy Seal.”

Își amintește de mina magnetică lipită pe cocă. O mină demodată. Probabil luată din arsenalul bazei.

„A încercat să ne scufunde înainte să ajungem la aisberg. Voia cu orice chip să-și protejeze singurătatea.”

Cu siguranță că undeva există o vedetă rapidă, joasă și acoperită cu vopsea de camuflaj, pe care Henriott o

folosește ca să se deplaseze. El era cel care urcă la bordul cargobotului, pe scara de bord. El se plimba pe culoare, îmbrăcat într-un combinezon de neopren puțin mucegăit (de unde mirosul atât de ciudat pe care îl remarcase Peggy).

Când a fost surprins de un matelot în cursul plimbării sale la bord, l-a asasinat.

„Îl acuzam pe Amundssen, își spune Peggy, și, de fapt, era Henriott. Știa că ne îndreptăm spre bază, nu voia să ne vadă urcând pe insula lui pustie. Eram prea mulți, înarmați, la pândă; și-a spus că nu va reuși să scape de noi atât de ușor ca în cazul naufragiaților din avion. A încercat să ne arunce în aer folosind o mină din arsenalul expirat al bazei, dar n-a mers.”

Peg întoarce fiecare gând pe toate părțile. Dar tot rămân zone de umbră, piesele acelui puzzle nu se potriveau perfect. Asta o agasează. Aude cum se pierde zgomotul pașilor în adâncul tunelurilor. Trebuie să rămână vigilenți. Caporalul nu poate fi controlat și nu va renunța la liniștea lui.

Capitolul 27

Au trecut două zile de neliniște și încordare. La sfârșitul furtunii, Peggy a ieșit puțin în aer liber și a putut să constate că valurile măturaseră suprafața aisbergului, luând cu ele carcasa avionului. Scăpaseră ca prin urechile acului. Dacă ar fi făcut greșeala să rămână acolo baricadați, acum ar fi fost pe fundul mării.

Ignuk i-a convins pe mateloți să înceapă munca în hangarul avionului B-47. S-au pus pe săpat în gheață ca să se strecoare în cockpit și să ia de acolo stația radio, dar înaintează greu, din lipsa unor scule potrivite. Sunt obligați să sape folosind tăișul unor lopeți pliabile, iar peretele vitrificat este, în acel loc neîncălzit, incredibil de tare. Peggy a descoperit că numai unele tuneluri sunt alimentate cu căldură, celelalte fiind lăsate pradă frigului. Presupune că penuria de carburanți l-a făcut pe Henriott să-și reducă treptat teritoriul la partea necesară pentru subzistență. Cu timpul, această zonă locuibilă se va micșora din ce în ce mai mult, până în ziua în care se va reduce la o singură cameră, unde va arde o sobă cu grăsime. Cât se poate de normal. Ba chiar era stupefiant că Henriott a reușit să supraviețuiască atât de mult timp.

Alt subiect de preocupare: Amundssen, care se calmase, s-a trezit încruntat, bombănind cuvinte de neînțeles. Peggy avusese impresia că suedezul se plânge că Birgit și Leif îi bântuiau din nou visele. Și pretinde că îi aude murmurând pe culoare. Se proțăpește în fața

dormitorului, cu capul aplecat, trăgând cu urechea, și ascultă ore întregi zgomotele purtate de ecoul tunelurilor.

— Auzi! exclamă el deodată. Auzi, vorbesc! Am recunoscut vocea lui Birgit. Chiar n-auziți?

Dar nu aveau ce să audă, în afara clipocitului picăturilor care cădeau din tavan. Atunci se enervează, devine răzbunător.

— Mă urmăresc, se lamentează el. M-au găsit aici. E vina voastră, trebuia să mă lăsați să mor.

E în stare să repete aceleași vorbe de douăzeci-treizeci de ori la rând. Gesticulările lui îi fac pe toți nervoși. Peggy ar dori tare mult să se liniștească. I-a sugerat șamanului să prepare o infuzie soporifică, dar el a răspuns că nu se poate face nimic contra nemulțumirii spectrelor.

— A fost mare greșeală salvat căpitan. Spirite deloc mulțumite. Au impresia că au fost trase pe sfoară. Se vor răzbuna, prezice el. Asta e sigur, da, da.

Peggy își dă seama că nu va obține mare lucru de la el.

* * *

Seară avea s-o întâmpine pe Peggy cu două surprize neplăcute. Mai întâi Ignuk a venit la ea și i-a reproșat că i-a făcut să sape în gheață degeaba. Când marinarii au reușit să pătrundă în carlingă, au găsit compartimentul stației radio gol, cu firele de racordare atârnând smulse.

— Stația a fost luată de acolo, a bombănit eschimosul. Cu mult timp în urmă. Am muncit din greu pentru nimic; mateloții nu mulțumiți, au pică pe tine.

Mai târziu, la căderea nopții, Peggy a intrat în infirmerie ca să vadă ce făcea Yuki. Și a fost cât pe ce să țipe. Corpul informaticianului zăcea și acum pe masa de operații, dar fusese jupuit; arăta ca o planșă de anatomie.

* * *

De data aceasta a dat alarma și a reușit să-i adune pe naufragiați. Au venit toți să privească cadavrul mutilat. Toată pielea torsului și a abdomenului fusese smulsă, de la baza gâtului până la limita pubisului. Era un act absurd și monstruos, care nu putea fi săvârșit decât de un nebun. Yuki dispăruse. Peggy bănuiește că Henriott o răpise.

Contrar a ceea ce spera, vederea cadavrului profanat nu i-a însuflețit pe supraviețuitori. Mateloții, Ignuk și chiar Amundssen au bătut în retragere, spunând că era opera fantomelor care bântuiau baza dezafectată. Degeaba le-a amintit de existența caporalului; n-au vrut s-o asculte. Pentru ei, Birgit și Leif, spectrele ieșite din ocean, sunt acolo, ascunse undeva în interiorul stației. Au început cu cadavrele, dar, peste puțin timp, se vor ocupa și de cei vii.

S-a iscat o ceartă și oamenii s-au insultat în limba eschimoșilor. Degeaba s-a răstit șamanul la ei, nu i-a liniștit. Toți sunt înspăimântați și agresivi, având deja certitudinea că fantomele vor veni să le jupoaie pielea. Agită puștile și le îndreaptă, la întâmplare, în diferite direcții, ca și cum amenințarea s-ar fi ascuns acolo, în fiecare colț de umbră, gata să se materializeze.

Exasperată, Peggy se hotărăște să plece singură în căutarea japonezei. Își ia o lanternă, pușca și cretă că să marcheze drumul.

Înaintează singură prin tunelul principal prost luminat. La fiecare cincizeci de metri clipește un bec galben. În afara acestor oaze de lumină, domnește întunericul, iar Peggy trebuie să meargă pe bâjbâite, încercând să nu gândească prea mult. O strigă pe Yuki, pe un ton care se vrea ferm. La fiecare ramificație a culoarului, face un semn cu cretă, ca să fie sigură că va găsi drumul de

întoarcere.

În sfârșit, aude un plânset în stânga ei. Japoneza se află acolo, ghemuită într-un colț al unei încăperi goale. Nu-i rănită, ci doar șocată. Tot ce a putut să scoată de la acel suflet chinuit a fost o poveste cu un bărbat în combinezon cauciucat, care a atacat-o pe la spate și i-a acoperit capul cu un sac.

— Mi-a pus un cuțit în gât, se tânguie ea, arătând o crestătură a pielii. Am crezut că mă va omorî. Mi-a ordonat să mă întind pe podea, în infirmerie... Nu știu ce făcea. Pe urmă, m-a târât pe culoare. M-a insultat printre dinți. Mi-a spus să stau aici. Mi-a cerut să închid ochii pentru că urmă să-mi scoată sacul de pe cap. M-a prevenit că, dacă trișez, îmi va scoate ochii... Când ai venit tu, am crezut că se întorcea el.

Tremură, clănțănește din dinți. Amestecă engleza cu japoneza. Peggy nu îndrăznește să-i spună că trupul neînsuflețit al tatălui ei a fost jupuit. Îi e teamă să nu facă o criză de nervi.

— Haide, trebuie să ne întoarcem la ceilalți, îi spune ea. Voi reveni să mă ocup de caporal. Nu putem continua așa.

* * *

A dus-o pe Yuki în dormitor. Mateloții au fost gata să tragă în ea când a deschis ușa sălii. Toți sunt cu nervii la pământ, gata să tragă și în umbra lor. Peggy i-a încredințat-o pe asiatică lui Ignuk, apoi a trecut pe la infirmerie ca să acopere cadavrul informaticianului cu un cearceaf. Nu înțelege sensul acestei agresiuni. „De ce să-i faci asta unui cadavru?”

După rezolvarea acestor detalii, a pornit-o iar pe culoare, cu intenția de a repera locul unde se ascunde Henriott... și de a-l neutraliza. Speră să găsească în bârlogul lui stația radio pe care caporalul o luase din

bombardier. Aceasta a rămas acum singura lor speranță de a lua legătura cu Sanashtawa și de a explica amănunțit situația lor ciudată.

Capitolul 28

O melodie fornăită îi indică drumul, o melodie cântată de Beach Boys, nepotrivită într-un astfel de context. Peggy recunoaște cântecul *Help Me Rondha*, pe care, la Saltree, vecinul lor obișnuia să-l cânte în gura mare când își tundea peluza. Apoi îl aude pe caporal tușind. Din acel loc, Peggy începe să transpire, pentru că este mult mai cald decât în restul bazei. Își aduce aminte că îl cheamă Jeffrey și rostește acest nume. Îl găsește întins pe un pat de campanie, într-o încăpere ticsită cu lucruri în dezordine. Pereții sunt plini de cărți, dar și de discuri vechi din vinil de 45 de turații, așa cum se făceau în anii șaizeci. E înfofolit într-un sac de dormit, are febră, clănțănește din dinți. Tinerei femei îi vine greu să creadă că el este asasinul nebun care a terorizat-o pe Yuki și a jupuit cadavrul tatălui ei. Joacă teatru? Lasă în jos țeava puștii. Din fundul patului, Henriott rânjește.

— Să nu-mi spui că te sperii de mine! zice el cu o voce epuizată.

Într-adevăr, Peggy își dă seama că arată caraghios cu pușca în mână. Are impresia că amenință un muribund chircit într-un pat de spital.

— Nu vezi că sunt gata să-mi dau duhul? spune caporalul enervat. Plămânii mei se fărâmițează ca un burete vechi. Haide, poți să stai jos. Nu riști nimic, n-am să sar la gâtul tău.

Peggy examinează camera. Observă pe o noptieră câteva seringi cu morfină luate dintr-o trusă de prim-

ajutor din dotarea armatei americane. Își dă seama că Jeffrey este complet năuc. Transpiră, deși e foarte palid la față. Emană un miros neplăcut, de boală, de disperare.

— N-ai ținut cont de avertismentele mele, bombăne el, ridicându-se într-un cot. Ai greșit. Trebuia să plecați.

— Ajutoarele n-au venit, obiectează Peggy. Și a mai fost și furtuna. Nu sunt sigură că mesajele noastre au fost auzite. Ce-ai făcut cu stația radio care se afla în bombardierul B-47?

Henriott întoarce capul și contemplă peretele.

— Am distrus-o de mult, răspunde el. N-am vrut să fiu tentat să cer ajutor, în perioadele de depresie. Nu veți găsi niciun aparat în stare să emită în toată baza. Le-am făcut bucăți pe toate.

Peggy strânge degetele pe patul puștii. Abia se abține să nu-l lovească pe acest nebun care i-a condamnat la izolare.

— N-ai înțeles nimic, continuă caporalul. Aici e pericolul. Nu sunteți doriți. Dacă rămâneți, veți fi eliminați unul după altul. Urcați în bărcile voastre de salvare și părăsiți aisbergul. Veți avea mai multe șanse de supraviețuire plecând pe mare decât rămânând aici.

— Ești într-o ureche, spune tânăra femeie oftând. Oricum, e imposibil. Dacă furtuna a luat pe sus avionul, a măturat și ambarcațiunile.

Se ridică, înțelegând că nu va scoate nimic de la el. Bărbatul o privește cu un aer halucinat.

— Ești deja moartă, murmură el. Se vor ocupa de tine în curând și nu voi interveni să te scap. La început, încă îi mai controlăm, dar acum nu. Acum nu mai pot, mă sperie și pe mine.

Delirează.

Peggy părăsește încăperea. În mod ciudat, în timp ce străbate tunelurile în direcția dormitorului, are impresia că aude șoapte în spatele ei. Când întoarce capul, nu vede nimic, dar i se pare că în aer plutește un miros de

cauciuc. Cauciucul unui vechi combinezon de scufundare pe jumătate mucegăit.

Și, brusc, ceva sare asupra ei. O masă indistinctă se ivește din întuneric și o lovește în cap. Se prăbușește într-o băltoacă de gheață topită. Ultimele cuvinte pe care le aude sunt rostite de o voce de femeie: „Nu, n-o ucide”.

Își pierde cunoștința imediat după aceea.

Capitolul 29

Când se trezește, greața îi crispează stomacul și se întoarce pe o parte ca să vomite. Cineva îi așază o compresă rece pe ceafă. I se spune să nu se miște. Peggy, deși chinuită de dureri zvâcnitoare și de un huruit în urechi, identifică timbrul feminin care pare că vine din cealaltă parte a unui zid de zăpadă întărită.

— Stai liniștită, spune vocea. Nu mai ești în pericol, încearcă să înghiți asta.

Cineva îi strecoară comprimate între buze, un analgezic oarecare.

— Sunt expirate, dar n-au să te otrăvească, adaugă femeia. În cel mai rău caz, nu vor avea niciun efect.

Peggy se simte prea epuizată ca să se revolte. Stă culcată pe spate într-un dormitor comun, luminat de o lampă cu ulei de focă. Ridică o mână ca să-și atingă partea din spate a capului. Durerea este atât de mare, încât se așteaptă ca degetele să-i intre direct în creier printr-o spărtură a cutiei craniene.

— Ai doar un cucui mare, o liniștește necunoscută. O să-ți schimb compresa.

Peggy zărește cărți îngrămădite lângă pereți. Ziare vechi și cărți de buzunar umflate de umiditate. O bibliotecă pusă grămadă și răsfoită, fără îndoială, de o mie de ori. Zărește haine atârnate de cadrul paturilor suprapuse.

Prin ceața delirului, tânăra femeie are impresia că sunt piei omenești tăbăcite care se usucă în vânt. Se ridică

într-un cot.

Imediat o vede mai bine pe femeia așezată la căpătâiul ei. Ai zice că e o cerșetoare din Bowery, și chiar miroase ca ele. Fata îi amintește ceva. O altă fată. O fotografie… O fotografie întrezărită în casa din grădina secretă, acolo, în cala interzisă a cargobotului.

— Dumnezeule! bâiguie ea, înfiorată de stupoare. *Ești Birgit*. Birgit Amundssen!

— Ești fizionomistă, spune femeia, râzând cu amărăciune. Sunt unele zile în care nici eu nu mă mai recunosc.

Peggy o privește cu atenție, venindu-i greu să-și creadă ochilor. Nu poate să-i dea o vârstă, dar mutrișoara diavoliței nordice se întrezărește și acum sub riduri.

E chiar Birgit, dar o Birgit îmbătrânită înainte de vreme, trecută, cu un fel de înfricoșare și osteneală în privire. Uniforma militară pe care o poartă îi ascunde silueta, dându-i o înfățișare informă. Are părul murdar, pe jumătate încărunțit, atârnând lamentabil în șuvițe slinoase. Văzând-o, Peggy se gândește la acele epave umane în zdrențe care bântuie străzile din Miami, adunând cutii de bere goale într-un cărucior de supermarket.

— E acolo, nu-i așa? șoptește fantoma. Rolf… Rolf Amundssen. I-am auzit vocea răsunând pe culoare. Au trecut zece ani, dar n-am reușit s-o uit. E ciudat, nu? Am uitat vocea tatălui meu, a mamei… Nu le mai aud în minte, memoria nu mai reușește să le reconstituie, pe când cea a lui Rolf a rămas intactă. Continuă să mă obsedeze.

Se înfioară. Vorbește cu un accent ciudat, foarte cântat. În pofida ridurilor, a jegului, Peggy ghicește fără greutate cum trebuie să fi arătat la douăzeci de ani: o mică rătăcitoare băgăcioasă, gata pentru orice aventură. Una dintre acele fete care străbat kilometri întregi, sar dintr-un charter în altul, lăsând în urmă un amant în fiecare oraș unde a poposit. Un amant căruia abia dacă

îi cunoaște prenumele. A cunoscut multe de felul ei în Florida. Pe vremuri, practicase ea însăși acest stil de viață în care *derivă* ajunge să devină sinonim cu *libertate*.

— Nu știu ce ți-a spus Rolf, continuă suedeză, dar cu siguranță că nu adevărul.

Peggy înțelege că trebuie să răspundă dacă nu vrea să vadă dispărând acea fantomă ivită din trecut. Trebuie să întărească legătura fragilă care s-a țesut între ele, să creeze ceva, un embrion de complicitate. Atunci, încetișor, îi prezintă interlocutoarei sale legenda, așa cum i-a transmis-o Amundssen. Îi ia ore întregi, pentru că junghiurile capului o tot fac să se întrerupă. Suedeza o ascultă în tăcere, din când în când se strâmbă și strânge pumnii.

— N-a fost așa, spune ea în cele din urmă. N-a fost deloc așa. Viața cu Rolf era un iad. Un bărbat de o gelozie bolnavă! Mă ținea închisă pe vas. Când eram la chei, nu aveam dreptul să cobor și nu trebuia să vorbesc cu ceilalți marinari. Nu-ți poți imagina ce însemna asta. Era obsedat de ideea că îl voi înșela cu un matelot, cu un docher. Până la urmă, ca să reducă la maximum pericolul unei întâlniri, nici măcar nu mai acosta. Ancoră la distantă de coastă și făcea naveta cu barca, pentru aprovizionare. Era o viață de nebuni. Așa am devenit, puțin câte puțin, prizoniera lui. Stăteam cât mai mult posibil departe de regiunile locuite. Chiar și eschimoșii i se păreau suspecți. Își băgase în cap că agățam bărbații prin stația radio și că aveam conversații erotice pe calea undelor... Era ceva patologic, nu-l puteai face să judece normal. Nu-și dădea seama că bănuielile lui deveneau grotești.

Se însuflețește. Vorbește cu o voce gâfâită. Mâinile ei schițează gesturi sacadate. Evocă iadul singurătății de pe navă, avându-l alături doar pe Rolf Amundssen. Rolf, gelos pe toți și pe toate: de la cântărețul căruia îi ascultă discurile, până la scriitorul căruia îi citește

cărțile.

— Îmi punea mereu întrebări despre trecutul meu, spune ea oftând. Adevărate interogatorii polițienești. Amanții, viața mea sexuală dinaintea lui. Detalii, voia mereu cât mai multe detalii. Dacă refuzam să răspund, mă lovea. Se punea cu pumnii pe mine, apoi izbucnea în lacrimi și mă implora să-l iert. Devenise absolut insuportabil. Trăiam cu spaimă să nu fac vreo greșeală, chiar fără voia mea. Noaptea, când mă trezeam, îl găseam aplecat asupra mea. Asculta ce spuneam în somn... Dacă mi se întâmpla să vorbesc visând, avea convingerea că rostisem numele unui bărbat. Era un adevărat calvar. Începusem să-l urăsc, dar îmi era frică de el...

— Și Leif? întreabă Peggy. Cum a suportat Rolf nașterea lui Leif?

— Foarte rău, răspunde Birgit. Mai întâi a trebuit să-l conving că băiatul era al lui și nu a fost deloc ușor. Scruta mereu fața copilului ca să se asigure că seamănă cu el... După cum ar fi trebuit să mă aștept, s-a convins repede că Leif avea drept tată un marinar danez destul de cunoscut la Sanashtawa. Un fel de cocoș al satului, care călărea toate servitoarele. Gândul ăsta a devenit o obsesie care a stricat de la început relațiile cu micuțul. Nu putea să-l sufere. Și, destul de repede, a început să-l bruftuluiască.

Povestește acum cu volubilitate, fericită să-și descarce sufletul. Din când în când, vorbește prea repede și, din pricina accentului, Peg nu înțelege sensul cuvintelor pe care le rostește. I se întâmplă și să amestece suedeza cu engleza.

— Viața devenise puțin mai suportabilă datorită prezenței lui Leif, explică ea. Dar lui Rolf nu-i plăcea să ne vadă prea des împreună. Era gelos pe relația noastră. Când aveam un gest tandru față de copil, îl vedeam pe Rolf încordându-se, pălind la față. Când se înfuria, vorbea despre copil numindu-l „bastardul”. Eram

obligată să mă prefac indiferentă față de micuțul aflat în preajma noastră sau să-l cert pentru fapte imaginare. Trebuia să-i dau impresia că nu-mi iubesc fiul. Era o comedie odioasă care mă făcea să-mi pierd mințile. Povestea asta a durat ani de zile. Lui Leif îi era teamă de el. Cum își vedea tatăl apropiindu-se, fugea. Rolf îl bătea din orice și, când interveneam, mă bătea și pe mine.

Continuă să-și istorisească trista odisee. Ura zilnică, deznădejdea, furia, neputința. Își deapănă marea oroare de a fi trăit ca o prizonieră în mijlocul unor spații infinite. Oceanul, banchiza... Relatează momentele de tandrețe clandestine ascunse supravegherii lui Amundssen. Cum să faci un copil de trei ani să înțeleagă că mama lui trebuie să se prefacă întotdeauna că îl detestă în cursul zilei? Cum să-l faci să accepte că trebuie să se ascundă ca să capete săruturi și mângâieri de la ea?

— O viață de oameni smintiți, oftă ea. Eu și Leif eram consemnați la bord imediat ce aruncăm ancora undeva. Rolf nu voia să-l putem revedea pe danez, presupusul tată al copilului. Am înțeles că începuse să-l hărțuiască pe acel biet om, încercând să-l provoace în toate barurile și chiar pusese să fie bătut măr de niște mateloți eschimoși. Timpul trecea, dar el tot așa gândea. Uneori, când eram în larg, nu-mi adresa o vorbă săptămâni în șir. Ambianța la bord devenea oribilă. Îmi era permanent groază să nu-i vină să ne suprime, așa, în cursul unei crize de gelozie.

— Bea? întreabă Peggy.

— Da, răspunde Birgit. Și mai erau și drogurile. A consumat întotdeauna halucinogene, o manie căpătată în America Latină. Pretindea că astfel își extindea câmpul conștiinței, că asta îi permitea să navigheze fără busolă, fără radar. Tot felul de basme din astea de care era tare prins. Adesea stătea la timonă drogat, cu pupilele foarte dilatate. Mai spunea că peyotlul îl proteja contra oboselii și îl scutea de dormit. Când se afla în

starea asta, mă înspăimânta. Îmi era din ce în ce mai teamă pentru Leif. Vedeam bine cum se tot uita Rolf la el.

Peggy dă din cap. Ghicește ce-i va spune Birgit și i-o ia înainte:

— Și te-ai hotărât să fugi cu copilul cu prima ocazie.

— Da, recunoaște suedeză. Am pregătit totul: barca pneumatică, alimentele. Știam că Rolf, mai devreme sau mai târziu, va face o greșeală. Devenea prea sigur de el, de pseudoputerile lui, de afurisitul lui de instinct de supermarinar. Când s-a hotărât să traverseze labirintul de ghețuri, „concasorul” cum îi zicea el, am înțeles că aceea era șansa mea. Știam că pe banchiză trăia un trib de eschimoși și că aveau să mă primească. Era, bineînțeles, o soluție provizorie. Pe urmă aș fi făcut cumva ca să mă întorc la lumea civilizată, mi se făcuse lehamite de Polul Nord. Voiam ca Rolf să ne creadă morți. Așteptam momentul propice pentru a pune în scenă dispariția noastră. La un moment dat, am simțit că era o problemă, că ne îndreptam spre un dezastru. Rolf pilota cu o inconștiență de adolescent. Ca să-l înșel, l-am implorat să se întoarcă. Era cel mai bun mijloc de a-l face să meargă mai departe. Ceea ce prevedeam s-a întâmplat: un prim aisberg ne-a străpuns coca, apoi un al doilea ne-a prins ca într-un clește. Vasul a început să pârâie. Am profitat de faptul că Rolf era țintuit la cârmă ca să scot barca de salvare și să-l pun în ea pe Leif. Mă unsesem pe sub haine cu grăsime și mă înfășurasem într-un sac de plastic, ca o adevărată mumie, ca să mă izolez de frig. Apoi, peste, îmbrăcasem un combinezon de scufundare, să nu fiu sufocată de temperatura scăzută dacă aș fi căzut în apă. Era un lucru foarte riscant, știu, dar simțeam că nu mai sunt în stare să trăiesc alături de Rolf.

— Mi-a spus că ai căzut în mare când s-a rupt puntea, spune Peggy.

— Așa este, recunoaște Birgit. N-a fost cu intenție și

era cât pe ce să rămân prizoniera vasului care se scufunda. Doar printr-o minune am reușit să înot până la barca de salvare. Ne-am îndepărtat imediat, rugându-mă ca Rolf să nu ne zărească. Nu știam dacă va scăpa, nu voiam să mă gândesc la asta. Am strecurat barca pneumatică printre aisberguri și am ridicat cortul de supraviețuire ca să mă schimb. Apoi lucrurile au luat o întorsătură proastă. Am plutit în derivă, m-am rătăcit.

— Și caporalul Henriott ți-a venit în ajutor, completează Peggy.

Birgit dă din cap.

— Da, răspunde ea. Totuși, mi-a mărturisit după aceea că ezitase mult timp înainte de a ne salva. Voia să-și păstreze sacrosancta lui singurătate. Și, mai prozaic, se temea să nu-i știrbim din rezervele alimentare.

— Ciudat individ, comentează Peg.

Suedeza se strâmbă, sceptică.

— Cred că a cedat mai curând impulsului hormonilor, spune ea pe un ton amar. Degeaba se laudă că preferă să trăiască singur, suferă de lipsa unei femei.

Fața ei a căpătat o expresie dură amestecată cu dezgust. Peggy se ferește să-i pună vreo întrebare în această privință, dar Birgit se destăinuiește singură:

— De când ne-am instalat aici, m-a făcut să înțeleg că va trebui să plătesc pentru găzduirea asta, continuă ea indignată. Ghicești ce. O dată pe lună, trebuia să mă duc într-unul dintre dormitoarele comune și să-i aștept vizita. Ca să se scuze, mi-a explicat că era tuberculos și că această maladie amplifica apetitul sexual. Adică nu era cu adevărat vinovat de ceea ce mă făcea să suport. Se culca cu mine implorându-mă să-l iert. Era o situație destul de patetică. La început, mi-am spus că între noi se va înfiripa o oarecare prietenie. Dar n-a mers. Fugea de mine și de Leif. Strigătele micuțului îl îngrozeau, nu-i suporta agitația.

Povestește acei zece ani de coabitare cu Henriott, fără a-l întâlni aproape deloc, în afară de momentele pe care

le numește cu dispreț „plata găzduirii”. Peggy își imaginează cu ușurință ce viață a putut să ducă în baza pustie, cu această fantomă de om care se ascunde permanent.

— E un om bolnav, spune Birgit. I-am găsit dosarul medical în arhiva maiorului. Acolo scrie: tulburare schizo-afectivă și paranoia. Medicul bazei se pregătea să ceară trecerea lui în rezervă. După spusele lui Henriott, ar fi intrat în armată ca să fugă de cei din satul lui care, cu toții, îi voiau răul. În realitate, s-ar părea că a vrut să se izoleze de lume pentru că se simțea cuprins de impulsuri criminale. Dar, după ce s-a închis aici, a început să-și urască colegii și să se gândească la moartea lor. Nu s-a întors în Statele Unite deoarece se temea că va comite asasinate dacă va ajunge în contact cu oamenii. Într-un fel, s-a condamnat singur la închisoare pe viață.

— Cam așa am privit și eu toată situația, spune Peggy. A maltratat copilul?

— Nu, răspunde suedeză. Aproape că nu a avut contact cu micuțul. Și-a rezervat un teritoriu unde nu aveam dreptul să punem piciorul. Era foarte clar. Existau frontiere pe care trebuia să le respectăm. În fiecare săptămână, mă duceam în sala de mese unde, pe o masă, mă așteptau proviziile pentru următoarele șapte zile: orez, alimente deshidratate… pește afumat sau o salatieră cu *krill*, când reușea să facă rost, și mai ales ierburi contra scorbutului sau sare de lămâie. Aceste alimente trebuiau folosite cu multă economie. Hrana era problema de fiecare zi. Singur, reușise foarte bine să reziste; prezența noastră complica în mod ciudat lucrurile. Îi luăm pâinea de la gură. Doi pumni de orez în minus sunt de-a dreptul dramatici când ai totul numărat. Avea pică pe noi că ne aflăm acolo. Ca să economisească și carburantul grupului electrogen, ne forța să trăim în întuneric. Ținea totul sub cheie, baricadat în dulapuri cu cifru, acolo unde erau depozitate pe vremuri piesele de

schimb ultrasecrete. Nu aveam acces nicăieri. Îmi spuneam deseori că, dacă murea, am fi rămas fără nimic, murind de foame în fata dulapurilor pline pe care nu le puteam sparge. Era intendentul domeniului, stăpânul încuietorilor. Număra totul cu mare zgârcenie și ținea o contabilitate într-un registru. Treptat, totul a devenit „pe bani”, dacă înțelegi ce vreau să spun. Toate furniturile suplimentare se tranșau în dormitor. Pentru trei ore de lumină, o nouă pereche de pantofi, o bucată de săpun, treizeci de litri de apă caldă... îmi puneam poalele în cap. Când Leif era mic, nu era grav, mă resemnasem. Și-apoi, Henriott era prudent, nu făcea niciodată sex fără prezervativ. Spunea că nu voia să-mi transmită boala lui. În realitate, cred că se temea să nu rămân însărcinată. Un nou-născut ar fi însemnat o gură în plus de hrănit. Mă duceam în dormitor, strângeam din dinți și așteptam să-și termine treaba. Nu-i lua foarte mult timp. În ceea ce mă privea, povestea asta o vedeam mai mult ca pe un examen medical decât ca prostituție. Existau cutii pline cu prezervative pentru uzul militarilor. Cred că erau duși la femei o dată pe lună, undeva pe coasta Alaskăi. Problemele au apărut când Leif a început să crească și a înțeles ce se întâmpla. Atunci, în sufletul lui a apărut o ură sălbatică față de Henriott.

Tace brusc, regretând poate că a făcut toate aceste mărturisiri. Lasă ochii în jos, ca și cum i-ar fi rușine. Dar ridică repede capul și se uită fix la Peggy cu o izbucnire neașteptată.

— E grotesc, nu-i așa? întrebă ea cu o voce șuierată. Probabil că mă disprețuiești.

Peg protestează domol și o prinde de mână. Atunci Birgit începe să plângă, în tăcere, cu ochii la interlocutoarea ei.

— Ce porcărie! exclamă ea. Zece ani de pușcărie. Am fugit de Rolf ca să nimeresc aici, închisă cu un țăcănit. Nu se poate spune că norocul îmi surâde. Dar de ce să

ne mirăm? La Polul Nord sunt doar țăcăniți. Niciun om cu judecată nu și-ar dori să trăiască aici! Presupun că Rolf nu vede lucrurile în același fel, bineînțeles...

Peggy îi prezintă versiunea lui Amundssen. Marea iubire frântă de blestemul Polului Nord. Căsuța ascunsă în cala cargobotului, melancolia asezonată cu peyotl. Birgit ridică din sprâncene incredulă.

— Dumnezeule! geme ea. Probabil că e și convins de ceea ce spune! A reconstruit povestea în felul lui, reținând doar ce-l avantajează. Așa a fost întotdeauna. Înfrumusețea orice anecdotă. Așa m-a sedus... Viața alături de el părea foarte pasionantă. Trăia sublimul douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Cea mai banală călătorie căpăta aspecte wagneriene. Nici măcar nu-l puteam acuza de mitomanie, era sincer cu el însuși. Ar fi trebuit să pună în scenă opere, avea talent, un fel de hipertrofie a viziunii. La început, asta fascinează... și apoi sublimul ajunge să te obosească.

— Părea pur și simplu distrus de dispariția voastră, precizează Peggy. Nu mi-a dat niciun moment impresia că joacă teatru.

— Îl chinuie remușcarea, spune Birgit. Ca să facă totul suportabil, a recreat evenimentele în mintea lui. Poate că nici nu a fost vreodată conștient de viața infernală pe care ne-a impus-o.

Face o pauză, apoi începe să evoce viața din baza dezafectată, istorisind mici anecdote, triste, insolite sau hazlii. Peggy o lasă să vorbească. Își spune că în toate astea ar fi destul material pentru un bestseller: *Cum mi-am crescut fiul pe un aisberg*.

Orele trec... Peggy intuiește că Birgit o ia pe ocolite. Ghicește că există o mare problemă legată de Leif, care probabil că are astăzi șaisprezece-șaptesprezece ani, nu știe foarte bine. O lasă însă să vorbească, fără s-o întrerupă. Așteaptă să ajungă singură la acest subiect.

— Încă nu l-ai întâlnit pe fiul meu, nu-i așa? întreabă deodată suedeză.

— Nu, mărturisește Peg. Am o vagă impresie că m-am înșelat în privința suspectului... Nu Henriott a venit să ne hăituiască pe vas... Nu el a fixat vechea mină magnetică pe coca navei... Nu el i-a executat pe supraviețuitorii avionului... Am dreptate?

Birgit se ridică nervoasă. Când se mișcă, mirosul de jeg devine mai puternic. Deschide gura de câteva ori, dar nu poate să vorbească.

— Leif, spune ea într-un târziu... El... Nu e normal. E un adolescent dificil. Nu și-a revenit niciodată de pe urma copilăriei trăite pe vas. Presupun că psihologii ar spune că e „inadaptabil”. Iar când am ajuns aici, a fost ca și cum am fi căzut din lac în puț.

Peggy nu face niciun comentariu. Știe că Birgit nu va suporta nicio critică.

— Detestă bărbații, îi destăinuiește suedeză. Toți bărbații. Întâi pe tatăl lui și apoi pe Henriott... și pe toți cei care au avut ghinionul să ajungă pe aisberg, de exemplu, acei sărmani oameni ieșiți din avion. Își închipuie că-mi vor face rău, că toți mă vor obliga să mă culc cu ei. Așa că mă protejează în felul lui. Îi elimină unul câte unul.

— De ce nu l-a ucis pe caporal? întreabă Peggy.

Birgit schițează un gest ostenit.

— Mai întâi pentru că Henriott e prudent și înarmat, răspunde ea. Apoi pentru că numai el știe codurile și fără el n-am mai avea nimic: lumină, căldură... Dacă moare, grupul electrogen se va opri. A încuiat totul, nu doar alimentele, ci și carburantul. A instalat sisteme de siguranță peste tot. Nu uita că e o bază secretă. Paranoia devenise aici o regulă de viață.

Peggy se gândește la mirosul de cauciuc, la silueta omului-focă... Prin urmare, era Leif.

— Așadar, Leif urca la bordul cargobotului, conchide Peg. El rătăcea noaptea pe culoare...

— Da, confirmă Birgit. Are o șalupă a armatei, un vas de patrulare jos, echipat cu motor silențios. Cu el a venit

caporalul în ajutorul nostru și tot cu el se plimbă Leif în jurul aisbergului. Supraveghează împrejurimile, face pe santinelă de la vârsta de doisprezece ani. Nu l-am putut împiedica. Nu puteam să-l țin închis aici. La început, am sperat că va pescui ca să ne ameliorăm hrana, dar apoi aceste escapade au devenit ronduri defensive. Cred că, în sinea lui, s-a temut permanent de întoarcerea tatălui său. Și eu, de altfel. Întotdeauna am crezut că Rolf nu ne va lăsa să scăpăm chiar atât de ușor. Era o teamă aproape superstițioasă; aveam convingerea că va da de urma noastră, că instinctul îl va conduce la noi. În parte și pentru asta n-am încercat niciodată cu adevărat să părăsesc baza. Mi-l imaginam pe Rolf la ieșire, gata să mă apuce de gât. Dintre doi nebuni, l-am ales pe cel mai puțin dus; cu siguranță că am greșit.

— Leif a ucis câțiva marinari, spune Peggy. I-a asasinat pe cei din avion, oameni inofensivi. A încercat să ne arunce în aer…

— Sunteți complicii tatălui său, spune Birgit, deci dușmanii lui. Când a reperat cargobotul, l-a studiat cu binoclul. Așa l-a văzut pe Rolf pe punte. Asta a fost pentru el un șoc cumplit. Un coșmar devenit realitate. Când s-a întors în bază, era într-o stare de nedescris. Delira, credeam că și-a pierdut mințile. Am avut nevoie de puțin timp ca să înțeleg că destinul ne făcea o glumă proastă: tocmai Rolf venise în căutarea avionului. Hazardul îl purta drept spre noi, fără ca el să bănuiască. Am încercat să-i explic lui Leif că va fi de ajuns să nu ne arătăm până când cei veniți în căutare vor aduna cadavrele, dar n-a vrut să audă. Nu-l mai pot controla de mult timp.

— Atunci a urcat la bord, continuă Peggy. A început să bântuie culoarele…

— Voia să-l ucidă pe Rolf în somn, bâiguie Birgit. Dar nu a avut niciodată curaj s-o facă. Era ceva care îl depășea. În pofida anilor care trecuseră, tatăl lui îl înspăimânta la fel de mult. În prezența lui, redevenea un

copil de cinci ani. Fiecare zi care trecea vă apropia de noi. A improvizat mici sabotaje fără urmări. A vrut să te electrocuteze în sacul de dormit... Într-o noapte, un matelot a fost gata să-l surprindă și Leif l-a înjunghiat.

— Și în final, a pus mina.

— Da, o vechitură luată din unul dintre hangarele pentru ambarcațiuni. Dar n-a funcționat. Presupun că era dezamorsată sau scoasă din uz. L-am implorat să nu se atingă de ea. Eram convinsă că îi va exploda în mână. Așa e el; teama îl împinge să-și asume riscuri nebunești. Se scufundă printre ghețuri, deși are doar un combinezon de cauciuc, cel pe care îl purtam eu când am ajuns aici. S-a adaptat uimitor de bine la frig, ca eschimoșii.

— Unde e acum? întreabă Peggy.

— Se ascunde, răspunde suedeza oftând. Știe că nu sunt de acord cu acțiunile lui. Și-a pus în gând să vă suprime pe toți. Vrea să cruțe o singură femeie, „ca să se însoare cu ea”, spune el. A ales-o pe japoneză...

— Yuki.

— Da, exact. De tine nu-i place. Spune că asculți de tatăl lui, că ești femeia lui. Ar fi vrut să te omoare, dar îi piere curajul în fața sexului frumos. Nu are nicio problemă când trebuie să lichideze bărbați; în schimb, femeile îl impresionează. Cred că le identifică pe toate cu mine. A le face lor rău înseamnă a-mi face mie rău. În timp ce a omorî un bărbat înseamnă a se antrena ca să-l ucidă pe Rolf.

„Ce caracter fermecător!” își spune Peggy, încercând să nu-și dea de gol sentimentele.

— Nu e vina lui, pledează Birgit. Are scuze, vrea să mă protejeze. Când era mic, puteam încerca să-l controlez, dar astăzi are șaisprezece ani. E la fel de înalt și de puternic ca tatăl lui la vârsta asta. Nu-l mai pot speria cu o palmă sau o mustrare. Încerc să-l liniștesc vorbindu-i, dar tot degeaba. E un animal permanent la pândă. Rolf a făcut din el un psihopat, un semiautist. De

cele mai multe ori, nu sunt în stare să înțeleg ce se petrece în mintea lui. Am încercat să-l conving să nu mai urce la bordul cargobotului, dar nu m-a ascultat. Trăiește într-o lume a lui, cu spaimele lui, cu fantasmele lui. E un sălbatic. Nu știe nici să scrie, nici să citească. N-a vrut să învețe. Când era mic, îi citeam dintr-un vechi manual de mecanică maritimă. Era singură carte care îl interesa, celelalte îi provocau crize de epilepsie. Dar mecanica îi plăcea. Descrierea unui cazan... a unui aparat de desalinizare. Nu mă întreba de ce.

— Prin urmare, există o ambarcațiune? O șalupă? întreabă Peggy.

— Da, recunoaște Birgit. Nu-i știu exact numele. O chestie lungă și subțire. Seamănă cu o pirogă de metal. Henriott spune că e o ambarcațiune pentru patrulele de comando, concepută pentru sabotaje. Se deplasează cu mare viteză, dar nu poate lua multe persoane la bord. Dacă te gândești s-o furi, prefer să-ți spun că nu vei ajunge departe cu ea. Oricum, nu știu unde se află. E comoara lui Leif. Dacă vei încerca să te apropii de ea, te va ucide.

Cele două femei se înfruntă din priviri. Peggy lasă prima ochii în jos; nu vrea s-o indispună pe Birgit. N-ar fi un lucru prea inspirat din partea ei.

— Foarte bine, șoptește ea. Ce-ar fi să reluăm totul de la început?

Capitolul 30

Peggy a stat mult timp nemișcată în „grota” suedezei, ascultând povestea sfâșietoare a acelei femei rătăcite, victimă a capcanelor hazardului și destinului. Birgit Amundssen are prea multe de spus, prea multe amintiri de depănat. Amănuntele se îngrămădesc, povestea ei se bifurcă, se întoarce înapoi pentru a o lua pe alt drum. Birgit se repetă, adaugă un detaliu, îl precizează până la obsesie. Zece ani de mutenie, de izolare dispar brusc, eliberând un val amar care nu se mai sfârșește. Sosirea lui Leif pune capăt în mod neașteptat logoreei. Tânărul aruncă o privire bănuitoare prin ușa întredeschisă și nu știe dacă să intre sau nu. E un băiat solid pentru cei șaisprezece ani ai lui, construit ca un viking, cu tenul deschis al războinicilor nordici. Seamănă incredibil cu tatăl lui, dar își ferește privirea și fizionomia lui are o expresie plină de șiretenie. Poartă un costum de scufundare din cauciuc negru, foarte uzat în punctele de frecare și cârpit prin vulcanizare artizanală. Pășește pe lângă zidul de cărți de buzunar, ca și cum ar vrea să evite cât mai mult apropierea de Peggy, intrusa. Tânăra femeie observă că luase arma pe care o avusese ea mai devreme. O ține așa cum ar ține un puștan un obiect fetiș. Are corpul unui bărbat, dar fața e a unui copil bosumflat. Îi spune ceva mamei sale într-o limbă pe care Peggy nu o înțelege.

Pronunția este atât de rudimentară, încât se întreabă dacă e totuși o limbă cunoscută.

— Nu vorbește engleza? întreabă Peggy mirată.

— Nu, răspunde Birgit. Nu pentru o conversație obișnuită. O folosește doar când e furios și atunci e un semn foarte rău. Nu vorbește nici suedeză. Comunicăm cu ajutorul unui dialect inventat. Un limbaj născocit de el când era mic, ca să nu fie înțeles de Rolf. Îl folosea ca să-și insulte tatăl fără să fie pedepsit sau ca să-i facă farmece. A crezut mult timp în magie; nu făcea nimic fără să execute mai înainte un ceremonial complicat.

Leif s-a lăsat în genunchi lângă mama lui, cu spatele la Peggy, ca s-o excludă din raza lui vizuală. Mormăie ceva, comunicând cu ajutorul unor onomatopee copilărești care sună ciudat rostite de un adolescent clădit ca un atlet. Are mâini mari și puternice, murdare și crăpate. Pe obraji are desene tribale, care par trasate cu degetul de un copil de grădiniță. Tânăra femeie își impune să nu fie înduioșată; nu trebuie să uite nicio secundă că acel tânăr e un criminal multirecidivist, un lichidator sistematic și fără scrupule.

— Ce-a spus? întreabă ea, îngrijorată de trăncăneala debilă care se revarsă continuu din gura lui Leif cu o anumită vehemență, după cum i se pare.

— Crede că ești nefastă, traduce Birgit. Că greșesc primindu-te aici. Crede că ești „femela” lui Rolf. Susține că ne trădezi.

— Spune-i că se înșală, protestează Peg. Că nu m-am culcat niciodată cu Amundssen.

Suedeza dă din umeri, vrând să arate că nu are nicio importanță.

— Nu mă va asculta, oftează ea. Convingerea lui e de neclintit. Crede că, în afară de șaman, toți sunteți nefești. Chiar și japoneza pe care voia s-o oprească pentru el. A spus că a văzut-o smulgând pielea de pe un cadavru. Vrea să știe dacă e canibală.

Peggy se încruntă, perplexă. Deci Leif pretinde că a surprins-o pe Yuki jupuindu-și tatăl? E grotesc! De ce ar face ea așa ceva? Nu are niciun sens!

„E nebun, își spune ea. Pune pe seama japonezei o faptă de care îi e rușine. Nu poți avea încredere în astfel de oameni deranjați la minte.”

— Nu cred că Yuki e înnebunită după carnea de om, spune ea ca să umple tăcerea. Cred că e foarte tulburată de moartea tatălui ei și e mai bine să fie lăsată în pace.

Birgit traduce. Folosește același limbaj rudimentar ca și fiul ei. E ciudat să o auzi îngăimând onomatopee, gângureli de bebeluș. Ciudat și neliniștitor. Îți vine să te întrebi care e mai nebun dintre ei doi. Treptat, îndoiala pune stăpânire pe ea. În definitiv, pe cine să mai creadă? Pe Rolf sau pe Birgit? Care e versiunea adevărată? Și dacă suedeza era o psihopată chinuită de paranoia? Dacă imaginase totul în tulburarea conștiinței sale bolnave?

Care dintre ei a rescris povestea vieții conjugale a cuplului Amundssen?

Nu mai știe. În ochii lui Birgit zărește o sclipire care nu-i place deloc. Suedeza ar fi putut foarte bine să-l atragă și pe fiu în nebunia ei, au mai existat cazuri. Psihozele familiale prin „contagiune” nu sunt deloc rare; psihologii o știu foarte bine. Îți pierzi repede mințile când trăiești cu nebunii.

Peggy trebuia să se ferească de capcana compasiunii. La urma urmelor, nimic nu-i dovedește că Birgit nu a inventat, pe baza evenimentelor, o interpretare total fantezistă.

— Ar fi bine să-l faci pe Leif să înțeleagă că trebuie să nu ne mai hărțuiască, îi sugerează ea. Vom pleca. Vor veni ajutoarele. Presupun că nu vrei să ni te alături, dar, de îndată ce voi ajunge la Sanashtawa, voi face cunoscută situația voastră autorităților. Vor trimite o echipă să vă scoată de-aici.

Birgit scutură capul.

— Nu, e inutil, spune ea. Nu va merge. Leif nu va fi niciodată în stare să se integreze în lumea civilizată. Prea mulți oameni, prea multe constrângeri... Nu face

parte dintre acele animale care pot fi aclimatizate. Va fi închis într-un azil de nebuni și acolo va muri. Nu, nu vreau asta. Oricum, nu-ți dai seama că aisbergul se topește? Plutim în derivă spre ape calde și structura lui devine tot mai fragilă de la o oră la alta. Se va sparge, e inevitabil. Mâine sau peste trei zile, nu se poate prevedea cu exactitate, dar asta se va întâmpla.

— Și ce-ai să faci atunci? Întreabă Peggy enervată. O să aștepți să mori înecată? Văd că asta e o manie în familia Amundssen.

— Nu, replică Birgit pe un ton plin de răceală. Vom încerca să fugim cu vedeta. Cu puțin noroc, vom ajunge la coastă. Acolo vom încerca să fim acceptați de eschimoșii inuiți. E singura posibilitate de reintegrare fezabilă. Dacă vreau ca Leif să rămână liber, suntem condamnați să trăim ca niște proscriși. De altfel, nici nu știu dacă inuiții ne vor primi.

— Îți înțeleg punctul de vedere, se resemnează Peggy. După tot ce-ai trăit, cred și eu că toate constrângerile unui mare oraș ți-ar fi insuportabile.

Face o pauză, apoi continuă:

— Insistă cel puțin pe lângă Leif să nu mai comită nicio crimă până la plecarea noastră. Voi încerca să-i conving pe ceilalți să urcăm la suprafață. Ar fi mai ușor dacă am avea cu ce să semnalizăm. Ai putea să obții așa ceva de la caporalul Henriott? Ne-ar trebui rachete de semnalizare, fumigene colorate, ceva cu ce să balizăm un loc...

— Am să vă fac rost, acceptă Birgit. Dar să nu-ți faci prea multe iluzii. Leif crede că nimeni nu va veni să vă salveze. E convins că femeia cu pielea galbenă minte, că nu e sinceră.

— De unde știe el? replică Peggy.

— Din instinct, răspunde suedeză. Presupun că l-a moștenit de la tatăl lui... sau e o urmare a faptului că Rolf îmi dădea cu forța peyotl când eram însărcinată. Câmpul perceptiv al lui Leif e mult mai dezvoltat decât

al nostru. Captează lucruri invizibile, ca un animal. Dacă aș fi în locul tău, aș avea încredere în el. Dacă el spune că japoneza minte, înseamnă că ea chiar pune ceva la cale fără știrea voastră.

Peg dă din cap fără să răspundă. Nu vrea s-o contrazică pe Birgit. La urma urmelor, nu crede deloc în povestea asta a evacuării cu ajutorul vedetei de infiltrare folosită de Leif. Probabil că e vorba de un vehicul de mici dimensiuni, incapabil să înfrunte valurile din larg și cu o autonomie redusă. Dacă vor fugi astfel de pe aisberg, Birgit și fiul ei vor fi repede condamnați să înghețe la bordul acestei ambarcațiuni, pentru că vor avea nevoie, chiar și pe o mare liniștită, de câteva zile de navigație ca să ajungă la țărm. Ar putea să pună prinsoare că un val mare îi va trage la fund cu mult înainte de a fi zărit coasta. De altfel, Peg are impresia că suedeza nici nu mizează cu adevărat pe această soluție de salvare. În mintea ei, aceasta e doar o eventualitate, o portiță de ieșire ipotetică, un alibi ca să refuze ajutorul ce i se propune…

— Trebuie să mă întorc la ceilalți, spune Peg, altfel vor porni în căutarea mea și te-ai putea pomeni cu Rolf aici.

Minte. Știe bine că celorlalți nu le pasă de dispariția ei. Poveștile despre solidaritate între supraviețuitori există doar în romane.

Birgit ezită. Leif reîncepe să-și gângurească onomatopeele. Strânge foarte tare pușca în mâini și chiar lovește cu patul ei de podea.

— Nu vrea să pleci, traduce Birgit. Crede că ne vei trăda. Vrea să te lege aici ca să te facă femela lui. Scuză-l, dar e o noțiune care îl obsedează de ceva timp. Cred că a tras cu ochiul când mă întâlneam cu Henriott. Asta i-o fi dat idei, și e și vârsta…

— Dă-mi voie să plec, imploră Peg. Nu-l poți lăsa să-mi facă ceea ce ți-a făcut ție Henriott în toți acești ani.

Birgit își așază palma dreaptă pe capul lui Leif și îi vorbește cu blândețe.

— Pleacă, îi spune ea după cinci minute. Dar vezi cum faci ca Rolf să nu vină aici, altfel nu mai răspund de nimic. Leif are acum o pușcă și vrea tare mult s-o folosească. A ucide pe cineva de la distanță e mai ușor decât să-i înfigi cuțitul în corp. S-ar putea ca de data asta chiar să-și omoare tatăl.

Peggy se ridică lent. Leif mârâie și se încruntă la ea. Se teme, o clipă, să n-o oprească, dar mama lui îl privește și renunță să mai sară la ea. Peg pleacă. De cum ajunge în tunelul principal, o ia la fugă.

Capitolul 31

Peggy a pierdut mult timp ca să se orienteze în labirintul de tuneluri. La un moment dat, chiar a crezut că se învârtea pe loc, că nu va mai găsi niciodată punctul de plecare. În cele din urmă, se lovește de Rolf, care stătea în picioare în mijlocul unui coridor, cu pușca sub braț. Pare febril, în alertă, eliberat de accesele de fatalism care l-au copleșit la sosirea pe aisberg.

— Pe toți dracii! izbucnește el. Unde ai fost? Toată lumea te credea moartă!

— M-am rătăcit, minte tânăra femeie. O pasarelă s-a prăbușit cu mine și m-am lovit.

— Unde ți-e arma? întreabă cu o voce șuierată suedezul.

— Nu știu, răspunde Peggy. Când mi-am revenit din leșin, nu o mai aveam.

Căpitanul trage o înjurătură obscenă și totul se sfârșește aici.

— Am impresia că acolo e cineva care îmi vrea răul, murmură el arătând spre coridoarele cufundate în întuneric.

Peg se înfioară, uimită de adevărul vorbelor sale. Rolf mijește ochii, scrutând obscuritatea.

— Acolo e, și se uită la mine, insistă el. Nu știu ce e, dar vrea să-mi facă de petrecanie.

Peggy îi spune că Henriott e foarte bolnav, nu e în stare nici măcar să meargă și, prin urmare, nu este o amenințare reală pentru naufragiați. Amundssen dă din

umeri, argumentul nu are nicio valoare.

— Nu mă gândesc la el, spune suedezul apăsat. Ceea ce simt n-are deloc miros de boală... Simt ceva tânăr și rău... Îi este teamă, dar vrea să sară la bătaie. Are ce are cu mine. *Numai cu mine*. Nu înțeleg de ce.

Se plimbă prin tunel, mângâind arma, cu patul bine sprijinit în șold. E clar că nu va ezita să tragă la cea mai mică amenințare.

Peggy se duce la ceilalți și încearcă să-i convingă să urce la suprafață și să aprindă un foc. Le spune să scoată afară un butoi cu carburant și să-i dea foc. Fumul va urca spre cer, foarte negru, vizibil pe o rază de mulți kilometri. Yuki stă nemișcată pe cușetă, cu ochii închiși, detașată de tot ce se întâmplă. Peggy observă că nu s-a despărțit de telefonul mobil, deși acum nu mai funcționează. De ce se agață de el? Din superstiție? Sau pentru că i-a mințit în privința funcționării aparatului? În inima ei se strecoară îndoiala. Se gândește la acuzațiile imbecile ale lui Leif: Yuki jupuind trupul neînsuflețit al tatălui ei... Nu, nu trebuie să cadă în capcana suspiciunii.

Insistă pe lângă Ignuk și reușește să-l convingă să părăsească baza. În acest scop, va trebui mai întâi să le furnizeze oamenilor un cort mare și fumigene. Se hotărăște să încheie un pact cu Henriott.

Face o pauză, cât să mănânce și să se odihnească, apoi ia din nou cu asalt labirintul. De-acum timpul îi presează. Dacă Birgit are dreptate, aisbergul se va rupe în două în zilele următoare. Așteptarea nu mai are niciun rost.

Îl găsește pe caporal acolo unde l-a lăsat cu o zi înainte, culcat pe o saltea care pute a sudoare și boală. Negociază obținerea unui cort polar și a unui set complet de semnalizare: rachete, fumigene, sirene, girofaruri... Henriott o ascultă cu un aer ostenit. Ea îi promite că existența lui va rămâne secretă, că nu va fi repatriat fără voia lui.

— Te-ai întâlnit cu ceilalți? întreabă el în cele din urmă. Suedeza și plodul ei... Copilul ăla sărit de pe fix. Ferește-te de amândoi, nu sunt întregi la minte. Am comis o mare greșeală când m-am dus să-i salvez, după naufragiul ambarcațiunii lor. Ar fi trebuit să-i las să se înece. Mi-au făcut viața grea! Femeia aia... m-a provocat tot timpul. O adevărată târfă. Niciodată n-am fost înclinat spre sex, dar ea venea mereu aici să mă atingă, să mă excite. Voia să preia controlul bazei, să fure cheile depozitelor. O diavoliță. O ființă rea, dăunătoare. Stârnea în mine gânduri rușinoase. Mi se oferea, pur și simplu... Înțelegi? Se vindea... Nu i-am cerut nimic niciodată... Ea a... Dumnezeule, mi-e rușine că i-am cedat! Cu timpul, am înțeles că încercase să-și ucidă bărbatul sabotând nava. Voia să pună moartea bietului om pe seama naufragiului, dar n-a mers tocmai cum dorea ea. S-a rătăcit printre ghețuri, nu avea simțul navigației. Când am salvat-o, ea și copilul erau paralizați de frig. M-am lăsat înduioșat. I-am îngrijit. Femeia avea febră, delira când în suedeză, când în engleză. Așa am înțeles că ea pusese totul la cale, ca să-și asasineze soțul. Ar fi trebuit s-o ucid pe loc, dar n-am putut.

Își trage sufletul. Răsuflarea lui e hârâită. Scuipă într-o batistă plină de pete maronii.

— Trebuie să te ferești de ea, continuă el. E o târfă. Se culcă cu fiul ei ca să-l satisfacă. I-am surprins în dormitor. O călărea mârâind ca un animal, iar ea îl încuraja. A văzut că mă uitam la ei și de atunci mă hărțuiesc. Încă nu m-au ucis pentru că numai eu cunosc cifrurile ușilor blindate. Să crape! N-am să le spun cifrurile lor niciodată. Să se mănânce între ei după moartea mea...

Se agită, delirează, cu fața roșie și asudată. Peggy nu știe câtă încredere să acorde spuselor lui. Pe cine să creadă? Scoate din buzunare medicamentele luate din trusa de prim-ajutor a lui Ignuk. Îl ajută să le ia. Medicamentele aduse de ea nu sunt expirate și speră că-

i vor alunga febra.

— Bine, spune Henriott. Îți voi da ce-mi ceri. Dar să plecați, să nu rămâneți aici. Dacă nu muriți din cauza spargerii aisbergului, Birgit va avea grijă să vă facă de petrecanie. Își va pune fiul să vă lichideze pe toți. Veți constitui pentru ei o rezervă de carne, după moartea mea.

— Liniștește-te, murmură Peggy.

Degeaba încearcă să pună toate vorbele lui pe seama delirului, nu-și poate reține o oarecare stânjeneală. Îi revede pe Birgit și pe fiul ei, ascunși în grota lor fără lumină, murdari, răi, bolborosind o limbă inventată de ei. O vrăjitoare și un trol.

Henriott își injectează o nouă doză de morfină și așteaptă ca lichidul să se răspândească în organism. Apoi se ridică, eliberat de durerea care îi macină plămânii.

Susținut de Peggy, pornește spre depozitul bazei. Un culoar îi duce într-o încăpere care amintește de sala seifurilor dintr-o mare bancă federală. Uși metalice se înșiră una după alta, închise toate cu cifru.

„E ca un fel de abator în care congelatoarele ar arăta ca niște seifuri”, își spune Peggy.

— Totul e în capul meu, rânjește Henriott. N-am pus nimic pe hârtie. După ce voi muri, nimeni nu va mai avea acces la aceste rezerve. Aici am îngrămădit tot ce am putut să sustrag în cursul anilor de serviciu, falsificând evidențele stocurilor. Pentru că nu vindeam nimic, nimeni nu m-a bănuit. Nu exista nici cel mai mic zvon în privința mea. Aveam o reputație de incoruptibil. Soldații mă urau.

Se întrerupe și tușește. Sângele îi murdărește colțul gurii. Deschide ușa și dă la iveală o amestecătură demnă de un vechi pod plin cu tot felul de lucruri. Caporalul nu ezită nicio secundă, știe unde este așezat fiecare obiect. Arată cu degetul spre două pachete. Unul mare și unul mic. Cortul cântărește cam treizeci de kilograme. Peggy

îl trage pe podea cu greutate, Henriott îi dă și o traistă plină cu rachete de semnalizare.

— Probabil că unele sunt prea umede ca să mai funcționeze, o informează el. Să nu te mai întorci aici.

Se depărtează fără să mai aștepte, iar Peg trebuie să se descurce singură ca să care totul la dormitor. Gâfâie, înjură. Fir-ar să fie! Henriott ar fi putut să-i dea un cărucior! Se uită des peste umăr. Ghicește prezența nevăzută a lui Leif. Nu-i dă pace. Probabil că țintește spre ea cu pușca pe care i-a furat-o. Țăcănit nenorocit! Își imaginează că o ia la ochi, vizându-i sânii, pântecele sau fundul.

La jumătatea drumului, îi strigă pe Ignuk și pe Rolf să-i vină în ajutor. Eschimosul o ajută să ducă greutatea, în timp ce Rolf scrutează cu privirea întunericul. Din când în când, adulmecă, asemenea unui vânător avertizat de mirosul unei fiare sălbatice. Și-a pierdut aerul resemnat și poți să intuiești că e gata să-și apere cu îndârjire viața. Nu-i place deloc să fie ținta unui agresor necunoscut, temperamentul lui nu suportă asta. Ar fi fost de acord să se sinucidă, dar refuză categoric că moartea să-i fie impusă de altcineva.

Peggy se întreabă cum ar reacționa dacă s-ar pomeni brusc față în față cu Birgit. Ar detesta-o pentru că l-a înșelat? Legenda pe care și-a tot spus-o în ultimii ani se va nărui dintr-odată și va fi obligat să revină la realitatea unei relații formate din ură și suspiciune? Și, la urma urmei, ce s-a petrecut cu adevărat între soț, soție și copil? Habar nu are. Confidențele contradictorii o tulbură. Toți trei joacă un teatru care îi depășește înțelegerea. Birgit era oare o femeie ușuratică, provocatoare, care îl înșela pe suedez cu toți marinarii din port? Sau Rolf chiar suferea de o gelozie paranoică lipsită de temei și își persecuta nevasta nevinovată?

Greu de știut. Greu de formulat fie și o ipoteză.

Încearcă să-și alunge aceste gânduri din minte. Problema cea mai importantă este să supraviețuiască și

să scape din această capcană. Ajunsă în dormitor, Peggy îi strânge pe toți și încearcă să-i convingă să urce la suprafață, chiar dacă acolo e frig.

— Nimeni nu va veni după noi aici, insistă ea. Și aisbergul se topește. Se va sparge în bucăți, mâine sau peste trei zile. Apa va invada culoarele. Frecarea cu apa uzează gheața pe dedesubt și o subțiază. Când stratul va deveni prea fragil, greutatea instalațiilor o va face să cedeze. Structurile pe care ne deplasăm se vor prăbuși în ocean. E ca și cum ne-am deplasa pe un patinoar așezat deasupra unui lac cu apă. Cu cât ne deplasăm mai spre sud, cu atât apa reduce mai mult aisbergul. Tabularul e ca o bomboană enormă pe care o sugi în gură. Devine din ce în ce mai mic...

Țipă cât o ține gura în fața unor oameni surzi! Aici sunt la căldură – nu văd mai departe de acest adevăr imediat. Ignuk stă de vorbă cu mateloții. Rolf o ascultă distrat, permanent la pândă, cu arma în mână. Peggy își spune că, până la urmă, va trage asupra fiului său fără s-o știe. Își imaginează un duel mortal între tată și copil, împușcându-se unul pe celălalt în bezna tunelurilor. Ar vrea să-l prevină pe Rolf, să-l sfătuiască să nu apese prea repede pe trăgaci, pentru că ar putea s-o regrete. Dar cum să-l facă să înțeleagă? Dacă îi spune prea multe, cu siguranță că va pleca în căutarea lor și va grăbi astfel tragedia. Se învârte într-un cerc vicios, incapabilă să găsească o soluție acceptabilă.

În momentul în care Peggy are impresia că mateloții se vor hotărî, în sfârșit, să urce la suprafață, răsună un foc de armă. Un glonț șuieră la treizeci de centimetri de capul lui Rolf. Leif nu a putut rezista tentației. Armă i-a oferit puterea magică de a ataca animalul de la distanță. I-a dat curajul de a înfrunta monstrul... Din fericire, nu mai trăsese niciodată cu o pușcă și reculul armei îl făcuse să rateze ținta. Toți se aruncă la podea, apoi încep să tragă la întâmplare, într-o confuzie totală. Mirosul prafului de pușcă face atmosfera irespirabilă.

Vacarmul e cumplit. Peggy își acoperă urechile. Culoarele metalice amplifică ecourile deflagrațiilor. Degeaba cere Rolf încetarea focului, marinarii continuă să ciuruiască bezna. Când se face din nou liniște, Peg e pe jumătate surdă. Simte pe limbă un gust de praf de pușcă ars.

— Pe toți dracii! În mine a tras, răcnește Amundssen. Porcăria aia vrea să mă lichideze!

E greu să-l contrazici. Se afla la o oarecare distanță de grup când a răsunat împușcătura. Pe el și numai pe el îl țintise necunoscutul.

Suedezul se ridică în picioare. Spune cu glas tare că trebuie să termine o dată pentru totdeauna și le ordonă oamenilor să-l urmeze și să înainteze în tunel cât mai aproape de pereți. Peggy încearcă să-l oprească, dar bietele ei argumente nu au nicio putere. Ca să-l convingă, ar trebui să strige: „Oprește-te, o să-ți ucizi fiul...” Și chiar vrea s-o facă, dar ceilalți sunt deja prea departe. Răsună împușcături cu rezonanțe metalice.

— Nu fac bine, bombăne Ignuk, singurul care a rămas pe loc. Nu multe cartușe în bagaje. Nu destul să lupți împotriva fantomelor. Când gloanțe toate trase, puști la fel de inutile ca niște bucăți de lemn.

Dar oamenilor le fusese frică, iar furia le face bine. Simt nevoia să se răzbune. Peggy decide să-i oprească. Se avântă în întuneric, lipindu-se de perete. Strigă zadarnic avertismente, implorări. Vocea ei se pierde în mijlocul ecourilor și răpăiturilor. Tunelul miroase puternic a praf de pușcă. Brusc, ceva ca o palmă puternică o răstoarnă pe spate, în timp ce spațiul se umple de o lumină galbenă. O flacără fierbinte, plină de mirosuri chimice, o atinge ușor. O voce strigă ceva despre o grenadă. Aude gemete, strigăte de durere. Înțelege că Leif, simțindu-se urmărit, a scăpat de haită turbată din urmă lui aruncând o veche grenadă ofensivă pe culoar. Schijele au ricoșat probabil la nesfârșit din pereții metalici. Peggy se rostogolește pe o parte, își

pipăie urechile, fața. Un șuierat oribil îi trece prin timpane. Nu sângerează, nu e rănită. Doar suflul exploziei o făcuse să-și piardă echilibrul. Ignuk o apucă de subsuori și o aduce înapoi în dormitor. Yuki, ieșită din transă, s-a ridicat pe cușetă, cu ochii holbați de stupoare.

— Stai aici, îi spune șamanul. Mă duc să văd.

Dispare. Yuki rostește o frază pe care Peg nu o aude. I se face deodată teamă să nu fi surzit. Simte încă aburii exploziei arzându-i ochii, gura. Ignuk se întoarce, susținându-l pe Rolf, care e năucit de șoc. Suedezul se prăbușește pe unul dintre paturi. E plin de răni mici, fără gravitate, dar care sângerează. Peggy îl aude vag explicând că „ceilalți au încasat-o cu toții în locul lui”.

— Toți sunt morți, confirmă eschimosul cu o grimasă. Sfârtecați de schije. Nu frumos de văzut. Nu trebuie rămas aici.

— Pe toți dracii! se răstește Amundssen. Cine a făcut asta? Tipul de la intendență? O să-i fac felul ticălosului!

— Aproape deloc cartușe, intervine Ignuk. Prea periculos continuat război. Trebuie plecat, urcat la suprafață și blocat ușa cu bucăți de gheață. Împiedicat ucigaș urmărit la noi. Singur mijloc inteligent.

Rolf se uită la el, nu-i deloc convins. Nu-i place să bată în retragere fără să fi arătat ce poate. E un temperament coleric, excesiv în toate, când e vorba să se entuziasmeze, ca și atunci când e dezgustat de ceva. Acum, când nu se mai gândește să moară, ar vrea să se bată, să lupte corp la corp.

— Ignuk are dreptate, insistă Peggy. Să urcăm la suprafață înainte ca scrântitul ăla să ne atace iar. Să luăm cortul, alimentele și armele. Bârlogul ăsta ne va aduce moartea.

Amundssen hotărăște să se miște. Cei doi bărbați transportă cortul; Yuki și Peggy iau alimentele. Se îndreaptă cu febrilitate spre scara care duce la suprafață. Peggy e nerăbdătoare să ajungă afară. Îi e

tare teamă să nu-l vadă pe Leif atacând iar. De unde o fi luat grenada? Probabil că din hangarul ambarcațiunilor, acolo unde unitățile de comando se echipau înainte de fiecare ieșire.

„Henriott n-a luat totul, își spune ea. Probabil că unele chestii i-au scăpat. Niște chestii mortale cu care Leif ne face bucățele."

Nu le e deloc ușor să urce scara, dar ies în sfârșit din baza secretă în vântul rece care șuieră dinspre ocean. Sunt întâmpinați de fulgi de zăpadă. Afară e ceață, nu vezi la zece metri.

— Femei instalează cort, ordonă Ignuk. Bărbați taie gheață pentru blocat ușa. Repede.

Peggy trebuie s-o scuture pe Yuki, care abia se mișcă, cu brațele atârnând pe lângă ea.

„Numai să nu vrea să ne întoarcem după cadavrul tatălui ei!" își spune Peg strângând din dinți. Dar japoneza nu scoate o vorbă. În douăzeci de minute, cortul e montat și fixat bine de banchiză cu țăruși metalici. Ignuk și Rolf au îngrămădit o mulțime de blocuri de gheață în fața ușii de acces, ridicând un zid imposibil de trecut. Totuși, Peggy nu-i deloc liniștită. Știe că mai există o ieșire. Dacă va dori, Leif va putea ieși prin hangarul ambarcațiunilor, care se deschide probabil la nivelul apei.

După ce se obișnuiseră cu căldura relativă din bază, vântul tăios dinspre larg îi șfichiuiește fără milă și îi face să se înghesuie în interiorul cortului care se agită în bătaia vijeliei. Stau acolo dârdâind, fără să știe ce se va întâmpla cu ei. Ignuk face gesturile obișnuite: meșterește o mică sobă cu grăsime, estimează rațiile... Ia pușca din mâna lui Amundssen, scoate gloanțele și le numără. Celelalte arme au rămas jos, împrăștiate de explozie. În total, dispun de douăzeci de cartușe. E puțin, mai ales dacă vor fi obligați să vâneze ca să supraviețuiască. Enervat, Rolf se grăbește să-și reîncarce arma. Peggy trece în revistă conținutul traistei

cu rachete. Le dă câte una fiecăruia.

— Dacă sunteți afară și auziți un zgomot de motor, trageți fără să mai stați pe gânduri, le recomandă Peggy. Ați înțeles?

Încearcă să-și păstreze moralul, să fie pozitivă, dar e aproape convinsă că orice căutare a fost abandonată de mult timp. Toată lumea crede probabil că s-au scufundat odată cu cargobotul. Suedezul flirta de prea mult timp cu moartea...

Apoi mănâncă pesmeți și ascultă urletul vântului. N-au nimic să-și spună.

Se hotărăsc să doarmă, cuibăriți unul în altul. Rolf și șamanul fac de pază cu rândul.

Capitolul 32

A doua zi dimineață, Leif începe să dea târcoale taberei. Nu se poate abține. Peggy simte privirea adolescentului în ceafă. Nu spune nimic, dar știe că Amundssen a perceput și el amenințarea. Are instinct de vânător, nu-l poți înșela mult timp.

Tânăra femeie își spune că adolescentul a ieșit prin hangarul ambarcațiunilor, mascat probabil de una dintre fațetele aisbergului. Nu va renunța la gândul bătăliei. Acum, când a făcut primul pas, ar vrea să termine o dată pentru totdeauna, să meargă până la capăt, să se elibereze de acel tată care îl obsedează și îi amenință mama. E acolo, ascuns după troiene, în ținută de camuflaj. Cunoaște suficient de bine geografia tabularului ca să dispară rapid dacă e nevoie.

Peggy le propune celorlalți să exploreze fragmentul de banchiză ca să vadă în ce stare e. Lipsa de acțiune o înnebunește, nu mai poate să stea ghemuită în cort, cu mâinile întinse spre soba cu grăsime. Ies cu toții, chiar și Yuki, care abia își trage picioarele și pare incapabilă să-și concentreze atenția. Nu e nevoie să meargă prea departe ca să observe crăpăturile adânci care brăzdează acum aisbergul. Unele fisuri au o lățime de doi metri. Când te apleci deasupra lor, auzi jos de tot clipocitul valurilor. Dacă hula sporește în intensitate, la următoarea rafală de vânt tabularul se va sparge într-o mulțime de bucăți. E inevitabil.

Peggy are impresia că se plimbă pe suprafața unui

biscuit fisurat. Toți încearcă să-și păstreze sângele rece și delimitează zonele cu risc. Problema e simplă: ce bloc să aleagă? Care le-ar oferi cea mai bună șansă de supraviețuire?

— E măcinat pe dedesubt, diagnostichează șamanul. Se topește. Baza se va desprinde și se va scufunda. Va trage după ea și o mare parte din suprafață.

E atât de îngrijorat, încât uită să mai vorbească stricat. Peggy se uită cu atenție la sol. Își imaginează naufragiul instalațiilor clandestine: tunelurile, sălile, dormitoarele, sala de mese… toate acele construcții prinse în gheață, într-o perioadă în care aceasta era tare ca piatra. Vor trece prin „podeaua” care le susține de îndată ce ea va deveni prea moale. Aisbergul riscă să se prăbușească în el însuși, ca o casă roasă de termite. În acest caz, e inutil să speri că te poți pune la adăpost, toți vor fi aspirați în pâlnia prăbușirii.

Dârdâie de frig și de frică. Nu vrea să moară acolo.

Ca să le ridice moralul, Ignuk dă din mână în mână o ploscă plină cu alcool de orez. Beau toți câte o înghițitură și se reîntorc la cort.

Abia ce s-au așezat înăuntru, când o împușcătură găurește cortul și face să cadă în capul lui Peggy resturi de pânză. Leif se joacă cu nervii lor. De ce n-a tras adineauri, când Rolf era o țintă ușoară, în mijlocul tabularului?

Amundssen se năpustește afară și se aruncă în zăpadă. Ripostează la întâmplare, surd la strigătele șamanului, care îl imploră să nu prăpădească gloanțele. Peggy se târăște pe urmele suedezului. Încă nu e hotărâtă să-i spună adevărul. Se teme de furia lui. Nu reușește să prevadă cum va reacționa. Până să se decidă, Amundssen e deja departe, făcând slalom printre troiene. Răsună împușcături. Tatăl și fiul se hăituiesc prin labirintul de fisuri. Yuki nu reacționează, drama care are loc o lasă indiferentă.

Rolf avea să se întoarcă la căderea nopții, nemulțumit,

rebegit de frig.

— Mi-a scăpat, bâiguie el, încercând să-și controleze clănțănitul dinților. Ticălosul... Cunoaște terenul mai bine decât mine. Probabil că are și alte căi de acces... falii... hornuri prin care poți coborî în bază. O să-l prind mâine în zori.

Bombăne apoi câteva înjurături. Are barbă plină de chiciură.

Yuki iese din năuceală și se agită brusc în jurul sobei, reamintindu-și gesturile de gazdă. Prepară ceaiul, taie lămâi și umple paharele de metal. Beau cu aviditate ca să se încălzească. Ignuk distribuie câteva fâșii de carne uscată și pesmeți. Apoi nu mai e altceva de făcut decât să doarmă până a doua zi.

Peggy simte brusc cum întreaga oboseală îi cade pe umeri. Nu se împotrivește. Somnul e cel mai bun refugiu când vrei să scapi de angoasă. Închizând ochii, se întreabă dacă Leif va veni să-i asasineze în cursul nopții. Nu mai rezistă, e epuizată, știe că e pe cale să cedeze. Combativitatea ei naturală se face fărâme. Își spune că greșește vrând să-l cruțe pe Leif. Poate că ar fi mai bine să pornească la atac și să cucerească hangarul ambarcațiunilor! Să pună mâna pe una dintre ele, fie ea una modestă, care le-ar permite să supraviețuiască dislocării aisbergului. E decisă să-i spună toate acestea a doua zi lui Rolf. Trebuie hotărât într-un fel, e clar, căci timpul e foarte limitat.

Adoarme.

* * *

Cineva o îmbrâncește chiar în mijlocul unui vis și deschide pleoapele fără să aibă totuși impresia că s-a trezit din somn. E o senzație ciudată, paradoxală. E acolo, culcată în sacul de dormit, cu ochii deschiși; totuși e convinsă că e cufundată în adâncul

inconștienței. Deschide gura, ar vrea să vorbească... dar nu scoate niciun sunet. Sau poate vorbele ei sunt atât de lente, încât devin imposibil de înțeles, precum banda unui magnetofon care s-ar roti cu o viteză prea mică.

„Dorm, îi dictează creierul. E un vis. Visez că sunt trează, dar e doar o iluzie."

De altfel, îi vine foarte greu să țină pleoapele deschise. Vederea i se împăienjenește, devine vagă. O vede pe Yuki agitându-se. Japoneza mânuiește mobilul ale cărui diode, printr-un miracol, au recuperat destulă energie ca să funcționeze. Asiatica strecoară un tub metalic lung, închis ermetic, în rucsacul ei. Containerul seamănă cu un termos, dar e ceva mai subțire. După aceste pregătiri, ia o mână de rachete de semnalizare și iese din cort. Peggy întinde mâna s-o rețină, glezna japonezei îi atinge ușor degetele și contactul pare cât se poate de real.

Ignuk și Rolf sunt în lumea viselor, înfofoliți în sacii lor de dormit. Nu văd nimic, nu bănuiesc nimic.

„Visez, își repetă Peggy. Nimic nu-i adevărat."

Totuși, simte aerul rece pe față. Ar vrea să se ridice în capul oaselor, să-și recapete controlul asupra corpului său, dar o moleșește somnul, strivind-o parcă, forțând-o să țină ochii închiși. Se târăște spre ieșire. Își simte capul foarte greu, atât de greu, încât nu și-l mai poate ține ridicat. Dă ușor pânza la o parte și o vede pe Yuki îndreptându-se spre centrul întinderii de gheață, ridicând brațele și trăgând o rachetă de semnalizare. Duduitul motorului se face auzit cam după un minut. Peggy identifică fără greutate zgomotul palelor unui elicopter și, brusc, nu mai poate de bucurie. Apoi înțelege că japoneza are intenția să plece singură și strigătul ei de protest se pierde în mijlocul vijeliei.

Aparatul e acum vizibil și se leagănă deasupra aisbergului. Yuki se lasă în genunchi în spatele unei troiene ca să se protejeze de suflul palelor. Imediat ce patinele elicopterului ating solul, se ridică și se repede

spre carlingă. Pilotul a făcut să culiseze ușa transparentă de policarbonat. Urcă în aparat și acesta decolează, stârnind vârtejuri de zăpadă. Peggy dă din umeri și zâmbește. Nu are niciun motiv să se îngrijoreze, pentru că e doar un vis. Un vis nu prea măgulitor pentru Yuki, firește, dar un vis.

Acum își lasă pleoapele să se închidă. Nu are timp de pierdut cu astfel de prostii. Trebuie să doarmă. Ca și ceilalți. Ca Ignuk și Amundssen. Să fie cuprinsă de acel somn profund și perfect în care se prăbușise după ce a băut ceaiul preparat de Yuki.

* * *

Se trezește târziu, pe la începutul după-amiezii. Are gura cleioasă și capul moale. Se rostogolește pe spate și stă așa, tâmpă, fixând spărtura din acoperișul cortului făcută de glonțul lui Leif. Spărtura pe care șamanul o acoperise cu o bucată de bandă adezivă. Are nevoie de câteva momente până să devină suficient de lucidă pentru a înțelege că fusese drogată. Că toți fuseseră drogați... toți, mai puțin Yuki. Înjură și se ridică brusc. Dar amețește și e gata să leșine. Pe bâjbâite, îi caută pe cei doi bărbați ca să-i scuture.

„Yuki?”

Yuki a șters-o. Îi înșelase de la început. Mobilul nu era în pană și nu sunase niciodată la Sanashtawa. Sau sunase pe cineva, dar nu la serviciul de salvare a naufragiaților.

„Și-a anunțat complicii, se gândește Peggy. A venit aici să recupereze ceva de pe cadavrul informaticianului. Bietul om nu era tatăl ei. Și-a bătut joc de mine.”

Rolf se trezește și el; are ochii tulburi. Peggy îi explică imediat ce s-a întâmplat. El o privește cu privirea rătăcită, cu gura căscată.

— Totul a fost prevăzut de la început, bombăne Peggy.

M-a tras pe sfoară.

Își amintește de acuzațiile lui Leif. Nu spusese că Yuki smulsese pielea de pe cadavru? Asta să fie dezlegarea întregii povești?

„Probabil că avea ceva grefat sub epidermă, își spune ea, un microcip, date stocate sub forma unei alunițe sau ceva asemănător. Asta căuta. Cheia codului care punea atâtea probleme Yakuzei. Saiko Onoshita o purta la el, ascunsă în piele. Neavând timp și nici instrumente pentru localizare, Yuki a preferat să ia toată pielea insului, ca să fie examinată în condiții mai bune."

Le expune celor doi bărbați această ipoteză, care o privesc încercând să-și rețină căscatul.

— Putoarea! Putoarea afurisită! conchide Rolf.

Vorbește fără mânie, mai curând cu lehamite. Peggy se simte ca o idioată. Îi e rușine că a fost atât de credulă. Se blestemă că nu a știut să interpreteze semnalele de alarmă. Și-a concentrat atenția asupra lui Amundssen, convinsă că el constituia pericolul. Dar se înșelase.

Ies din cort, împleticindu-se, și examinează locul unde aterizase elicopterul. N-au ce să vadă decât un spațiu de gheață nudă, pe care suflul rotorului îl debarasase de stratul de zăpadă, și tubul unei rachete de semnalizare carbonizate. Yuki e acum departe. Probabil că se îndreaptă spre unul dintre acele traulere japoneze care se tot plimbă pe lângă Alaska. O vor depune la bordul lui, apoi va pleca la Tokyo... cu pielea informaticianului făcută sul în rucsac.

— S-a zis cu noi, spune Rolf oftând fatalist. Scorpia asta n-a semnalat niciodată existența noastră autorităților portuare. Le-a transmis doar complicilor ei informații despre locul unde se găsea. Nimeni nu știe că ne aflăm aici.

Pare gata să cadă în cea mai mare depresie. Peggy înțelege că nu are de ales. Dacă ajutoarele nu vin, trebuie să se descurce singuri și să cucerească hangarul ambarcațiunilor.

— Rolf, spune ea, e timpul să-ți spun adevărul despre ceea ce se petrece aici. Cu siguranță că-ți va fi greu să admiți, dar asta e. Soarta ne-a ironizat în toate felurile!

Suedezul ridică imediat capul și se uită la ea fără să înțeleagă.

— Uite..., începe tânăra femeie după ce și-a dres glasul.

Capitolul 33

Peggy se aștepta la o explozie de furie, la o criză de isterie. Dar Amundssen a fost cuprins de stupoare. N-a pus niciun moment la îndoială spusele ei, ca și cum ar fi bănuit tot timpul ceva de felul acesta.

— E ciudat, a murmurat el, dar, când ne aflam jos, simțeam mirosul lui Birgit. Instinctul îmi spunea că era acolo. Într-o noapte chiar i-am auzit vocea pe culoar. Probabil că-l implora pe copil să se întoarcă... Tocmai ațipeam și m-am trezit cu gândul că visasem, dar era ceva real. Cât se poate de real.

Peggy credea că avea s-o asalteze cu întrebări, că avea s-o întrebe de ce refuza Birgit să dea ochii cu el, de ce fiul lui voia cu îndârjire să-l omoare... Suedezul s-a abținut însă, ca și cum ar fi cunoscut deja răspunsurile, ca și cum aceste comportamente nu-l mirau deloc.

„La urma urmelor, își spuse Peggy, poate că Birgit n-a mințit!”

O mare deznădejde a pus stăpânire pe suedez și și-a descărcat pușca pentru a nu mai fi tentat s-o folosească. După care, a luat cartușele și le-a pus în buzunarul lui Ignuk. După ce și-a mai revenit, Peggy i-a dezvăluit existența hangarului ambarcațiunilor.

— Se deschide undeva la nivelul apei, a explicat ea. Trebuie să facem turul aisbergului și să-l localizăm. Nu știu ce tip de ambarcațiuni se află acolo, dar orice e mai bine decât nimic. Oricum, e mai bine decât să stăm cu brațele încrucișate și să așteptăm dislocarea gheții când

hula va deveni prea puternică.

— OK, a spus Amundssen capitulând. Dar nimeni nu va trage în Leif. Ne-am înțeles? Dacă vrea să mă omoare, s-o facă. Voi vă veți ocupa de ambarcațiune și eu de el. Nu voi părăsi baza fără familia mea. Dacă nu vor să plece, voi rămâne cu ei.

— E o adevărată sinucidere, a pledat Peggy. Știi foarte bine că tabularul se va fărâmița. Vezi bine că fisurile devin tot mai mari. Dacă asculți cu atenție, auzi gheața trosnind.

Amundssen a rămas surd la implorările ei. După ce și-au adunat bagajele, au pornit-o pe lângă marginea aisbergului, apropiindu-se cât mai mult posibil de zona de fractură care, deja, se surpa în valuri, bucată cu bucată. O astfel de explorare este extrem de periculoasă, pentru că solul poate să-ți fugă de sub picioare la fiecare pas. Gheața sticloasă, în plin proces de lichefiere, se desprinde la cel mai mic șoc. Înaintează cu toții încet, temându-se să nu-l vadă pe Leif apărând de după vreun troian de zăpadă. Sunt dezarmați. Ignuk are cartușele, dar pușca a rămas la Rolf. De altfel, de ce mai agită pușca aceea, devenită acum inutilă? Doar ca să-l încurajeze pe adolescent să tragă în el!

Cel puțin așa crede Peggy. E din ce în ce mai convinsă că se îndreaptă direct spre o catastrofă și că Amundssen inaugurează un nou fel de sinucidere. Se expune mâniei fiului său. Poate chiar se va preface că îl țintește cu armă când acesta se va ivi de după troienele de zăpadă! Simțindu-se amenințat, Leif va apăsa pe trăgaci fără ezitare. Peggy înjură printre dinți. S-a săturat de familia asta de bolnavi mintal, de vendeta lor și de tot dansul ăsta al lor cu moartea.

* * *

În două ore au explorat jumătate din perimetrul

aisbergului. De fiecare dată când au suspectat prezența unei deschizături, Peggy a fost nevoită să coboare pe o frânghie, ținută de cei doi bărbați. A putut astfel să constate că gheața se topea sub tălpile ei. În punctul de contact cu apa, tabularul are acum consistența zăpezii topite. Catastrofa e iminentă. Dacă fundul se desprinde, dacă bază se scufundă, hangarul cu ambarcațiuni va fi tras și el sub apă și nu vor mai avea nicio șansă să scape de acolo.

Leif nu a apărut până acum.

* * *

Fac o pauză pe margine, ca să-și refacă forțele. Ignuk distribuie fâșii de carne uscată și ciocolată. Nu mai e chiar atât de frig, dar această temperatură nu are nimic liniștitor, deoarece grăbește topirea tabularului. După terminarea gustării, își reiau explorarea. O oră mai târziu, localizează intrarea hangarului. Gheața o acoperise în parte; e o deschizătură orizontală, la numai doi metri deasupra apei. Când hula crește în intensitate, devine invizibilă. E atât de îngustă, încât o ambarcațiune mare nu ar putea ieși de acolo.

Coboară pe gheața friabilă. Făcând adevărate minuni de abilitate ca să nu cadă în apă, Ignuk înfige țăruși și leagă o parâmă. Dar peretele e moale și, în caz că unul dintre ei ar aluneca, pilonii nu vor rezista smuciturii bruște. Trebuie să se lase în jos ca să se strecoare prin deschizătură. La mijloc, spărtura se mărește. Se văd urmele unui târnăcop. Probabil că Leif o lărgește la fiecare ieșire. Valurile clipocesc, îi stropesc. În sfârșit, Peggy reușește să intre în grotă. Înăuntru domnește o umbră albăstruie. E un debarcader. Vede două vedete: joase, înguste, oferind privirii un profil de torpilă. Fuseseră întreținute cu grijă și Peg zărește pe coca lor urmele unei vopsele antirugină. Sunt mai mult niște

canoe de metal decât șalupe. Probabil că nu se pot îmbarca mai mult de trei persoane în fiecare dintre ele. O cabină rudimentară, în partea din față, îți permite să te adăpostești de frig. De o formă aplatizată, ambarcațiunile fuseseră concepute ca să nu fie depistate de radar și să se apropie nevăzute de mari nave militare.

Peggy crede că au fost fabricate probabil pentru uzul scufundătorilor de asalt. În apele Polului Nord, unde orice imersie prelungită e mortală, aceste vedete ciudate le dădeau posibilitatea scafandrilor autonomi să intre în apă doar în ultima clipă, când aveau deja ținta în raza vizuală.

Oricum, ar fi greu să înfrunți hula puternică în astfel de luntre. Peggy se cațără pe cheiul de debarcare. Plouă în grotă. Gheața se topește deasupra capului ei. Aversa răpăie pe grinzile de susținere a bolții. Toate structurile metalice sunt ruginite; ar fi de ajuns să le atingi ca să se sfărâme. Alte ambarcațiuni zac pe o parte, într-un doc uscat, roase de oxidare. Mașinile de ridicare, cărucioarele au fost crunt mâncate de rugină. În afară de cele două vedete, hangarul nu conține nimic utilizabil.

Ignuk o ajută pe Peggy să coboare în unul dintre aceste „caiacuri” de metal. Peg face un inventar rapid al rezervelor depozitate în habitaclul de la proră. Echipament de supraviețuire, alimente deshidratate, un bidon plin cu zăpadă topită. Saci de dormit militari pentru temperaturi foarte scăzute. O sobiță cu pastile combustibile care se aprind spontan în contact cu aerul, chiar dacă sunt ude.

— Putem pleca, spune ea ridicându-se în picioare. Sunt două bărci. Să luăm una și s-o lăsăm pe a doua celorlalți… locatari ai bazei. E loc pentru trei persoane. Dacă Birgit, Leif și Henriott vor să ne urmeze, vor folosi a doua vedetă.

De fapt, se îndoiește tare mult că Henriott va accepta să părăsească baza. Nu știe ce ar trebui să facă în

privința suedezei și a fiului ei. Caută privirea lui Rolf. Căpitanul scrutează cu atenție galeria care, pornind de la hangar, pătrunde în inima aisbergului. Urmând acel drum, ar ajunge fatalmente la locul unde se ascunde Birgit.

— Amundssen! strigă Peg. Trebuie să te hotărăști. Privește bolta, e fisurată. Dacă încep să se desprindă blocuri de gheață, vor strivi ambarcațiunile.

Rolf n-o ascultă, deși ea își continuă argumentația. Timpul trece. I se pare că aude aisbergul pârâind. Grinzile sunt îndoite, strâmbe, prea roase de rugină ca să suporte greutatea tavanului. Grota se va nărui, e sigur. O avalanșă interioară o va acoperi în scurt timp. Trebuie să plece cât mai repede.

Amundssen scutură capul și se uită la Peggy.

— Plecați, spune el. Nu mă așteptați. Mă duc după soția și fiul meu. Nu pot să-i las aici. Vom lua a doua ambarcațiune.

— Leif o să te omoare, spune Peg. Nu te va lăsa să te apropii de ascunzătoarea mamei lui.

— Posibil, admite Rolf. Dar nu pot face altfel, știi bine.

Peggy lasă capul în jos. Ar vrea să fie mai convingătoare, dar nu-și găsește cuvintele.

— Vino cu noi, insistă ea. Dacă pleci, poate se vor hotărî să iasă din bază. Ducându-te la ei, îi obligi să se ascundă și mai mult.

Suedezul scutură capul, ostenit.

— Ba nu, murmură el. N-ai înțeles nimic. Cât timp voi fi în viață, vor rămâne aici, de teamă să nu mă vadă apărând în calea lor, oriunde s-ar duce. Dacă mă las ucis, îi eliberez. Le deschid ușa. Ca să accepte să plece, trebuie să-i debarasez de vârcolacul care le strică viața de ani de zile. Trebuie să-l forțez pe Leif să mă omoare, să-l sperii atât de tare, încât să se hotărască să nimerească ținta.

Peggy simte un nod în gât. Poate că Amundssen are dreptate.

— Eu sunt cheia de la închisoarea lor, spune domol căpitanul. Trebuie să mor ca să-i eliberez. N-am de ales. E cât se poate de logic. După ce voi muri, se vor repezi la barcă. Încercați să-i recuperați după ieșirea din hangar, ghidați-i până la Sanashtawa. Am ceva bani, Birgit își va putea reface viața.

Peggy ar vrea să-l scuture cu putere și să-i spună că se îmbată cu propriile-i cuvinte. Nu e sigură că trebuie să contezi pe logică în acest gen de situații. Leif a crescut în pântecele aisbergului; cu siguranță că a ajuns să aibă față de lumea de afară o repulsie comparabilă cu cea a caporalului Henriott.

„La dracu! își spune ea cu o mânie amestecată cu tristețe. Nu sunt duhovnicul lui, să facă ce vrea!”

Ignuk nu spune nimic. Pare că aprobă decizia suedezului. Dinspre boltă se aude o trosnitură care îi readuce la realitate.

— Plecați, le ordonă Amundssen. Nu vă amestecați. Oricum, m-am săturat să aștept. Amânarea durează de prea mult timp.

Rolf pleacă în direcția tunelului, fără nicio vorbă de rămas-bun. Peggy se uită după el cum dispare în întuneric. Ascultă cum se pierde treptat zgomotul pașilor lui.

— Să plecăm acum, spune Ignuk. Căpitan a spus nu așteptat. Lămurit lucruri între el și fantome.

Își așază mâna pe umărul ei și o forțează de stea jos, apoi se instalează la pupitrul de comandă și pornește motorul, care dă două rateuri înainte să pornească. Ambarcațiunea părăsește debarcaderul. Trebuie să lase capetele în jos când ies prin deschizătură. Gheața zgârie acoperișul habitaclului scrâșnind. Gata, au ajuns afară. Canoea de metal dansează pe creasta valurilor. Ignuk manevrează în așa fel încât să se depărteze cât mai repede de tabular.

— Trebuie să-i așteptăm! protestează Peggy. Oprește, oprește, fir-ar să fie!

— Da, da, răspunde evaziv eschimosul.

Capitolul 34

Au așteptat mult timp, cu barca legănându-se pe valuri, la zece ancabluri de aisberg. Peggy a rămas ghemuită la pupa, trăgând cu urechea, în încercarea de a auzi o eventuală detunătură. Din păcate, zgomotul valurilor e prea puternic, acoperă totul. Dârdâie de frig. Ignuk i-a spus de câteva ori să se adăpostească în habitaclu, dar ea a refuzat. Are convingerea absurdă că, privind țintă la intrarea hangarului, va forța familia Amundssen să iasă. Nu mai vede bine. Ar da orice să știe ce s-a întâmplat în interiorul bazei.

— Trebuie să plecăm, insistă șamanul. Vine noaptea. Acum nimeni nu va mai ieși. Și-au ales destinul.

— La naiba! exclamă Peg înfuriată. Doar nu vor alege să moară când au posibilitatea să folosească a doua barcă!

Ignuk dă din umeri.

— Au murit toți de mult timp, spune el. Căpitan, femeia și copilul. Toți fantome de zece ani. Nu putut să se reîntoarcă printre cei vii.

Peggy vrea să-i răspundă, dar chiar atunci se aude un trosnet înfundat. Aisbergul se năruie, se prăbușește în el însuși. Întinderea de gheață devine concavă, în timp ce o mare învolburare agită apa oceanului. Ținându-se strâns de bastingaj, Peggy vede ceva enorm desprinzându-se de sub tabular și scufundându-se în abisuri. O structură gigantică, semănând cu o stație orbitală dintr-un film science-fiction. Acea coroană metalică se scufundă în

mijlocul unei vârtej de bule. E ca și cum o navă spațială prizonieră a banchizei se eliberează brusc din temnița ei de gheață ca să se scufunde în tenebrele adâncurilor marine. Peggy înțelege că baza secretă e cea care s-a desprins din ghiocul ei. Se duce la fund, rotindu-se încetișor în jurul propriei axe. La suprafață, aisbergul, lipsit de scheletul clandestin, s-a spart în mai multe bucăți, care se depărtează deja unele de altele. Ignuk strigă un avertisment pe care Peggy nu-l aude. Valurile stârnite de scufundarea bazei ridică ambarcațiunea cu o forță înspăimântătoare. Tânăra femeie simte cum e acoperită de apă rece. Preț de câteva secunde, crede că va fi luată de torentul de spumă și se ține cu toată puterea de banca pe care se așezase înainte ca valul s-o smulgă.

Barca se lasă în scobitura valului, urcă, se lasă din nou. Peggy vomită, cu stomacul întors pe dos. Are impresia că sunt purtați de un val seismic. Se pregătește de moarte.

Capitolul 35

Când își revine în simțiri, e goală, într-un sac de dormit militar, în interiorul habitaclului. Ignuk s-a culcat lângă ea. Și el e tot în pielea goală. Îi simte sexul în șale. A aprins o sobă de supraviețuire și a agățat hainele de-a lungul peretelui. După închiderea tambuchiului, habitaclul devine complet izolat și flacăra aprinsă poate să producă o temperatură suportabilă. Locul e îngust și trebuie să stai ghemuit. Nici vorbă să poți întinde picioarele sau să încerci să te întorci ca să-ți schimbi poziția. Peg nu îndrăznește să se miște. Situația o jenează teribil. Totuși, știe că eschimoșii nu au niciun tabu în privința nudității. E mai bine să se obișnuiască cât mai repede cu situația, deoarece, oricum, va trebui să-și facă nevoile în prezența însoțitorului ei, barca neavând instalații sanitare.

Stă cuibărită în penumbră, cu ochii la culoarea roșiatică a rețoului improvizat. Ambarcațiunea se leagănă, dar marea e calmă. Peg are impresia că e închisă într-un sicriu inoxidabil care coboară pe cursul unui fluviu tumultuos. Ignuk nu spune nimic. Hotărăște să facă și ea la fel și să profite de această căldură. Nu vrea să se gândească nici la Rolf, nici la ceilalți.

Capitolul 36

Plutesc în derivă de trei zile. Au fost nevoiți să-și îmbrace hainele umede, ceea ce le-a făcut permeabile la frig. Ambarcațiunea ia apă destul de ușor în partea din față și trebuie să o dea afară permanent. Peggy are mâinile crăpate de sare și degerături care o dor. Începe să ducă lipsă de apă dulce. Tânăra femeie simte cum îi piere curajul. Epuizarea o cufundă într-o stare de somnolență, și atunci îi visează pe Rolf, Birgit și Leif ieșind din abisuri și încercând s-o tragă peste bord. Îi reproșează că i-a abandonat, gâlgâie oribil cu gurile lor pline de apă și o prind de mâini ca s-o tragă în ocean. Au mâinile moi și umflate ale înecaților, semănând cu acele mănuși din latex roz folosite pentru spălatul veselei. Peggy se zbate, se trezește... și descoperă că Ignuk o scutură cu putere.

— Fii atentă la visuri, mormăie el. Morții se folosesc de ele ca să transmită gânduri rele celor vii.

Peggy e epuizată, își repetă că ar trebui să reziste, dar nu-i în stare. A pierdut orice speranță de salvare. Curând nu vor mai avea apă de băut, iar blocurile de gheață plutitoare devin rare, astfel încât sunt amenințați să nu mai aibă apă dulce. Nu-i mai e teamă, nu-i pasă. Își spune că nu mai vrea să ajungă pe uscat. Ar dori să adoarmă acolo și să nu se mai trezească. Rolf, Birgit și caporalul Henriott i-au transmis maladia lor. Simte că deja nu mai face parte cu adevărat din lumea celor vii, e într-o perioadă de tranziție. Degeaba încearcă Ignuk s-o

trezească la realitate, nu reușește. Îi vorbește, dar ea nu-l aude. Ascultă vocile înecaților care gâlgâie sub apă. Ascultă zgomotele mâinilor celor doi soți care bat în cocă spunându-i: „Vino, vino la noi. N-ai dreptul să mergi mai departe fără noi”.

Din când în când, i se pare că și sora ei se află alături de ei. Sora ei asasinată, sora ei pe care nu putuse s-o salveze.

Peggy își spune că ar sări peste bastingaj dacă apa nu ar fi atât de rece. În toată existența ei nu a fost atât de deprimată.

— Trebuie să lupți, bombăne șamanul. Morții vor să te prindă din urmă; îi văd înotând în spatele nostru. E rău, foarte rău.

* * *

Într-o seară, pe când se lasă legănată de șușotelile înecaților, Ignuk o apucă de scurta impermeabilă și o aruncă în habitaclu. Acolo, aprinde soba de supraviețuire și smulge hainele de pe Peggy. După ce o vede goală, o bagă cu forța în sacul de dormit, unde intră și el. Tânăra femeie e atât de ostenită, încât nu-și dă seama cu adevărat ce i se întâmplă. Abia după ce simte sexul șamanului în ea înțelege că o violează. La început, nu-i pasă, nu mai are destulă energie ca să reacționeze. Lucrurile astea nu o mai privesc, a părăsit deja în mare parte învelișul corporal. Apoi se produce ceva, plăcerea cade asupra ei prin surprindere, când se credea eliberată de ea pentru totdeauna. Devine conștientă că este posedată de un eschimos bătrân, gras și jegos, cu pielea unsă cu grăsime de focă… și că acest vagabond al banchizei o face să simtă plăcerea.

Un impuls de revoltă o face să se încordeze. Vrea să-și respingă adversarul. Îi zgârie spatele, îl insultă. Și-a redobândit întreaga combativitate. Refuză ca el să se

folosească de ea fără să-i ceară voie. Îl mușcă de umăr; șamanul râde zgomotos și spune ceva în limba lui. Peggy se sufocă sub greutatea lui; niciodată nu a avut un amant atât de gras. Se simte mică de tot și plăpândă sub acea balenă care debordează de energie. Eschimosul emană o căldură comunicativă, o poftă de viață contagioasă. Peg are impresia infantilă că penisul șamanului îi injectează jeturi de speranță. E grotesc și încearcă încă o dată să scape de el. Zadarnic. Bărbatul o țintuiește pe fundul bărcii. Și plăcerea o copleșește, o arde din cap și până în picioare. Îi e rușine, dar, în același timp, răsuflă ușurată că e vie și că are un corp încă avid de senzații.

— Ticălosule, murmură ea când Ignuk se rostogolește lângă ea. Când am să scap de degerături, o să-ți scot ochii.

— Era necesar, bombăne șamanul. Moartea plana asupra ta. Te învăluia. În jurul capului aveai o aură neagră.

Peg se înfioară. Are dreptate. Fusese gata să se arunce în apă și să se înece ca și ceilalți. A scăpat ca prin urechile acului. Niciodată nu mai simțise atâta deznădejde.

— Niciodată ascultat vocile morților, șoptește Ignuk. Încearcă întotdeauna să te tragă după ei.

* * *

Două zile mai târziu, pe când începeau să sufere cumplit de lipsa apei dulci, în aer se aude un huruit de motor. Peggy se grăbește să tragă o rachetă de semnalizare. Hidroavionul trece la nivelul valurilor, face un viraj, apoi se lasă pe apă stârnind o dâră lată de spumă. Când ușa laterală culisează, Peggy vede apărând fața boțită și monstruos de simpatică a lui Tuna James „Cașalotul”.

— Pe toți dracii! răcnește pilotul. Coaja voastră de nucă e atât de mică, încât era cât pe ce să n-o văd!

Peggy izbucnește într-un râs prea strident, care se transformă în criză de lacrimi. De data aceasta sunt salvați.

Capitolul 37

Când ajunge la Sanashtawa, Peggy este imediat transportată la dispensarul portului. Suferea de deshidratare și avea nevoie de perfuzii. A dormit două zile la rând. Când se trezește, îl găsește pe Tuna James la căpătâiul ei.

— Cum ne-ai localizat? întreabă ea.

Pilotul cu urechile tăiate se leagănă de pe un picior pe altul, stânjenit.

— Toată lumea vă credea morți, mărturisește el. Și apoi, într-o seară, am văzut că apare fata aceea care plecase cu voi. Japoneza. Mi-a dat un teanc de bancnote și o hârtie pe care erau trecute coordonatele geografice. Mi-a spus doar atât: „Dacă mai sunt în viață, trebuie să fie cam în zona asta. Du-te după ei”.

— Atât? murmură Peg.

— Mda, confirmă Cașalotul. Apoi mi-a întors spatele și s-a cărăbănit. N-am încercat s-o rețin. Cu câteva zile înainte, într-un bar, dădusem peste un articol care m-a convins că nu trebuie să pun întrebări. Uite-l.

Scoate din combinezon o bucată de ziar mototolită și o pune pe burta ei. E un articol apărut într-un ziar din Los Angeles. Este anunțată descoperirea cadavrului japonezei Yuki Saiko Onoshita la o groapă de gunoi din South Central. Fiica celebrului informatician (despre care nici acum nu se știe nimic) fusese sugrumată. Fotografia care ilustrează articolul arată o japoneză grăsuță, cu dinții proeminenți, cu fața pe jumătate

mascată de niște ochelari enormi cu ramă de baga.

— Nu-i aceeași, bombăni Tuna James. Nu-i cea care te-a însoțit, nu-i așa?

— Nu, confirmă Peg. Cred că Yuki „a noastră” lucra pentru Yakuza. Am fost manipulată, asta e.

— Nasol, spune pilotul. Dar a făcut un gest frumos. La urma urmelor, ar fi putut să vă lase acolo unde erați, nu-i așa?

Capitolul 38

Ignuk n-a venit la ea. Când a întrebat de el, infirmierele i-au spus că eschimosul refuzase să se lase examinat. Nu crede în medicina albilor. S-a întors în coșmelia lui de pe chei, unde locuiește între două călătorii pe ocean. Vrea să se îmbarce iar. Peggy l-a vizitat la ieșirea din dispensar. Șamanul a privit în jurul capului ei ca să-i vadă culoarea aurei.

— E bine, a conchis el. Moartea nu mai planează asupra ta, dar de acum înainte va trebui să eviți întotdeauna contactul cu apa. Rolf și ceilalți te urăsc pentru că ai scăpat. Așa se întâmplă întotdeauna cu fantomele. Sunt invidioase. Când n-am să mai fiu lângă tine să te protejez, va trebui să fii foarte atentă.

I-a dat un colier magic de care ea nu va trebui să se despartă. Ignuk nu are niciun gest deplasat, pare că a uitat ce s-a întâmplat în barcă. I-a cerut să-l însoțească pe plajă ca să împlinească un rit funerar pentru familia Amundssen. L-a urmat. Eschimosul a luat cu el niște obiecte ciudate într-o cârpă murdară. Pe plajă, Ignuk a cântat, a dansat și a aruncat prafuri în valuri.

— Sunt aici, a murmurat el, încă te caută. N-au renunțat. Te pândesc. Te vor găsi peste tot pe unde te vei duce. Vor încerca să te înece. Nu mai intra niciodată în apă! Înțelegi? Nici măcar într-o piscină sau într-o cadă. Vor fi acolo tot timpul, așteptând ocazia să pună mâna pe tine.

— Sunt scufundătoare, a protestat Peggy. Asta mi-e

meseria.

— Atunci fă altceva, a bombănit șamanul. Trăiește în mijlocul deșertului. Ignuk nu va fi mereu lângă tine să țină morții la distanță. Trebuie să înveți să te protejezi.

S-au despărțit fără să se atingă.

Peggy, puțin cam tristă, s-a întors la motel. Nu are nici cea mai mică idee despre ce va face acum.

Când să se culce, o sună tipul de la recepție. Un curier de la Federal Expres adusese un pachet pentru ea.

Pachetul e acum pe pat, desfăcut. E o valijoară de aluminiu, asemenea celor folosite de fotografi ca să-și transporte echipamentul. Conține o sută de mii de dolari în bancnote vechi.

Peggy a găsit pe teancurile de bani o scrisoare scurtă, împăturită în stil japonez:

Fără tine, nu aș fi reușit. Orice strădanie merită o răsplată. Nu puteam să te iau cu mine. Yakuza te-ar fi ucis. Te întrebi, cu siguranță, de ce am luat pielea acelui biet informatician. Avea un tatuaj pe tors, un dragon splendid. Desenul solzilor forma în realitate un cod de bare care dădea cheia codului dorit atât de mult de șefii mei, acel cod care îi împiedică să treacă de barajul sistemelor de siguranță bancară. Aveam sarcina să recuperez acest cod. Regret că te-am mințit puțin. Nu era o misiune de salvare. Dacă l-am fi găsit pe Onoshita în viață, aș fi fost obligată să-l ucid, pentru că mă îndoiesc că s-ar fi lăsat de bunăvoie jupuit de viu. Îi sabotaserăm avionul ca să-l constrângem să aterizeze într-un loc izolat, de unde să ne fie ușor să-l luăm. O baliză ascunsă la bord ne semnala poziția lui, oriunde s-ar fi aflat. Această aterizare ar fi trebuit în mod normal să aibă loc la nord de Sanashtawa, într-o tundră foarte potrivită pentru acest tip de incident. Nu puteam să prevedem că nebunul de Onoshita avea să treacă brusc la manșa avionului și să schimbe ruta aparatului ca să se plimbe pe lângă Polul Nord, fără să respecte planul de

zbor transmis înainte de decolare. Această fantezie de ultimă clipă a complicat totul. Îmi pare rău. Probabil că trebuie atribuită unui exces de sake... sau fascinației pe care zăpada o exercită asupra oricărui japonez care se respectă. Trebuie să ții cont de faptul că albul e la noi culoarea morții. Iar pe fata lui Onoshita o chema Yuki, ceea ce, în limba noastră, înseamnă „zăpadă”. Nu mă pot abține să mă gândesc că în toată povestea asta există o logică misterioasă. Nu crezi?

Nu-mi porți pică, sper.

Yuki „a ta”.

Opere

Vue en coupe d’une ville malade (1980)

Les Sentinelles d’Almoha (1981)

Aussi lourd que le vent (1981)

Sommeil de sang (1982)

Les Mangeurs de murailles (1982)

Portrait du diable en chapeau melon (1982)

Traque la mort (1982)

Le Nuisible (1982)

À l’image du dragon (1982)

Le Carnaval de fer (1983)

Le Puzzle de chair (1983)

Les Semeurs d’abâmes (1983)

Territoire de fièvre (1983)

Les Lutteurs immobiles (1983)

Les Bêtes enracinées (1983)

Ce qui mordait le ciel… (1984)

Crache-béton (1984)

Les Fœtus d’acier (1984)

La Maison vénéneuse (1984)

Ambulance cannibale non identifiée (1985)

Le Rire du lance-flammes (1985)

Rempart de naufrageurs (1985)

Abattoir-Opéra (1985)

Naufrage sur une chaise électrique (1985)

Enfer vertical en approche rapide (1986)

La Colère des ténèbres (1986)

Danger, parking miné! (1986)

Catacombes (1986) (publicată sub denumirea L'enfer, c'est à quel étage? în 2003)

Docteur Squelette (1986)

Opération „serrures carnivores" (1987)

La Nuit du venin (1987)

Les Animaux funèbres (1987)

Procédure d'évacuation immédiate des musées fantômes (1987)

L'Ombre des gnomes (1987)

Le Château d'encre (1988)

Le Voleur d'icebergs (1988)

Le Tombeau du roi Squelette (1988)

Les Écorcheurs (1988)

Le Dragon du roi Squelette (1989)

La Nuit du bombardier (1989)

Boulevard des banquises (1989)

L’Homme aux yeux de napalm (1989)

Cauchemar à louer (1990)

La Meute (1990)

Le Murmure des loups (1990)

Krucifix (1990)

Les Bêtes (1990)

Les Emmurés (1990)

Les Rêveurs d’ombre (1990)

Les Démoniaques (1991)

Le Vent noir (1991)

Les inhumains (1992)

Le Syndrome du scaphandrier (1992)

3, place de Byzance (1992)

L’Armure maudite (1992)

Rinocerox (1992)

Capitaine suicide (1992)

Abimes (1993)

Hurlemort (1993)

Derelict (1993)

Sécurité absolue (1993)

La Route obscure (1993)

De l’autre côté du mur des ténèbres (1993)

Mange-monde (1993)

Armés et dangereux (1993)

La Maison de l’aigle (1994)

Le visiteur sans visage (1994)

Le Chien de minuit (1994)

Le Sourire noir (1994)

La Moisson d’hiver (1995)

Conan Lord carnets secrets d’un cambrioleur (1995)

Profession: cadavre (1995)

La Main froide (1995)

Conan Lord le pique-nique du crocodile (1995)

La fille de la nuit) (1996)

Ma vie chez les morts (1996)

Promenade du bistouri (1996)

Les Ombres du jardin (1996)

Le Château des poisons (1997)

La Cicatrice du chaos (1997)

Les Enfants du crépuscule (1997)

L’Armure de vengeance (1998)

Le Labyrinthe de Pharaon (1998)

Les Prisonnières de Pharaon (1999)

Le Livre du grand secret (1999)

Baignade accompagnée (1999)

Le Manoir des sortilèges (1999)

La Chambre indienne (2000)

Iceberg Ltd (2000)

Dernières lueurs avant l'aube (2000)

Le labyrinthe de Pharaon (2000)

La Princesse noire (2004)

Les Cavaliers de la pyramide (2004)

La Mélancolie des Sirènes par trente Mètres de Fond (2004)

La Maison des murmures (2005)

La Fille aux cheveux rouges – Le Chemin de cendre (2006)

La Fille aux cheveux rouges – Rivages incertains (2006)

La Fenêtre jaune (2007)

Ceux qui dorment en ces murs (2007)

Le masque d'argile (2008)

Dortoir interdit (2009)

Ceux d'en bas (2010)

Les louvetiers du roi (2010)

Serii

Les aventures de Marion

Pèlerins des ténèbres (2000)

La Captive de l’hiver (2001)

D.E.S.T.R.O.Y.

D.E.S.T.R.O.Y. 1 – L’homme de la banquise (2007)

D.E.S.T.R.O.Y. 2 – La prisonnière du ciel (2008)

D.E.S.T.R.O.Y. 3 – Territoires de fièvre (2008)

Literatură pentru tineret

Peggy Sue et les fantômes

Peggy Sue et les fantômes: Le Jour du chien bleu (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Sommeil du démon (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Papillon des abâmes (2002)

Peggy Sue et les fantômes: Le zoo ensorcelé (2003)

Peggy Sue et les fantômes: Le Chateau Noir (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Bête des souterrains (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Révolte des dragons (2005)

Peggy Sue et les fantômes: La Jungle Rouge (2006)

Peggy Sue et les fantômes: La Lumière mystérieuse (2006)

Sigrid et le mondes perdus

Sigrid et le mondes perdus: L'Oeil de la pieuvre (2002)

Sigrid et le mondes perdus: La fiancée du crapaud (2002)

Sigrid et le mondes perdus: le grand serpent (2003)

Sigrid et les mondes perdus: les mangeurs de muraille, 2005

Élodie et le maâtre des rêves

Élodie et le maitre des Rêves (2004)

Nouchka

Nouchka et les géants (2007)

Nouchka et la couronne maudite (2007)

Nouchka et la caverne aux mille secrets (2007)

Sub pseudonimul Zeb Chillicothe

(în colaborare cu Christian Mantey)

Les Hommes tritons (1986)

Les Tourmenteurs (1987)

Les enfants du feu (1987)

Sub pseudonimul Kitty Doom

L’Empire des abâmes (1997)

Les Invisibles (1997)

La Forteresse blanche (1998)

Sub pseudonimul Akira Suzuko

Les Harponneurs d’étoiles (1998)

La Meute hurlante (1998)

Le Fils des loups (1999)

Sub pseudonimul D. Morlok

Le Clan du grand Crâne (1998)

Les Guerriers du grand Crâne (1998)

Les Dieux du grand Crâne (1998)

Traduceri în limba română

(în ordinea cronologică a apariției în România)

Carnavalul de fier, Editura Romcart, 1991

Ira Melanox, Editura Valdo, 1992

Moartea cu Melon, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Doctorul schelet, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Lacăte carnivore, Editura Savas Press s.r.l., 1994, Traducere Mihnea Columbeanu

Mâncătorii de ziduri, Editura Aldo Press 1997

Bulevardul Banchizelor, Editura Lucman, 2004

Destroy, Editura Lucman, 2006

Krucifix, Editura Nemira, 2006

Haita (roman), Editura Nemira, 2006

Coșmar de închiriat, Editura Nemira, 2006

Mâna rece, Paralela 45, 2007

Peggy Sue şi fantomele. Somnul demonului, Editura Aramis, 2007

Peggy Sue și fantomele. Ziua câinelui albastru [1], Editura Aramis, 2008